

Heather Graham

ZAČAROVANÝ KRUH

2000

Copyright © 1998 by Heather Graham Pozzessere
Translation © 2000 by Petra Pivovarová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Z anglického originálu DROP DEAD GORGEOUS, vydaného nakladatelstvím Onyx, New York 1998, přeložila Petra Pivovarová Odpovědný redaktor: Lubomír Petr Korektura: Michaela Lednická Technický redaktor: Martin Pěch Sazba: žš: Dušan Zárský Obálka: Helena Kočí

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63,
Ostrava, v roce 2000

ISBN: 80-86128-71-7

*Lidem z Grove, kteří se mi vždycky snaží zpříjemnit život.
Lidem z Planet Hollywood, Cindy, Louie, Phillipe,
Annette, Leslie, Ryane, Amy, Jonny, Lucy, John, Heath,
Aurora, Camel, Briane, Jacquie, Iliano, Jennifer, Kelly,
Michaelo, Adame, Edwine a Slevě – díky za to, že jste
vždycky tak milí.*

Klukům z Paolo Luigi (vynikající italská restaurace!)

Colleen a všem z Borders (fantastické knihkupectví!)

*A především paní Mary Stanleyové a panu Jamesi
Parrotovi, protože dobří učitelé jsou k nezaplacení!*

PROLOG

Ten chlapík měl ďábelský úsměv, ze kterého jí přebíhal mráz po zádech.

Eleanor Metzová mnoho podobných mužů neviděla, přestože během necelých třiatřiceti let svého života poznala už řadu příslušníků silnějšího pohlaví. Dokonce by se dalo říct, že byla znalcem mužů. Za tři z nich se provdala. Existovali různí muži. Někteří byli milí a někteří byli lumpové. Bohužel ti milí většinou vypadali jako strašidla, ale s tím se nedalo nic dělat. Svět by byl nudný, kdyby všichni vypadali jako manekýni. Ona se každopádně snažila k milých mužům chovat mile.

Jen zřídkakdy narazila na opravdu atraktivního muže. A protože většina pánů je neupřímných a jejich chování se dá odhadnout asi jako trasa tornáda, bylo přirozené užít si jejich společnosti, těla a talentu dříve, než zase zmizí.

Zatím neměla možnost si ho pořádně prohlédnout.

Klub na South Beach byl v pátek večer plný až k prasknutí. Zahlédla ho v davu, ale brzy jí zase zmizel z očí. Všude kolem byla spousta tanečníků. O hudbu se staral mladý diskžokej a jeho zásluhou se nikdo nenudil. Právě teď pustil anglickou skupinu *Republica* a celá místnost pulsovala v rytmu její skladby. V tom zmatku se jí nepodařilo zjistit, kterým směrem ten chlapík odešel.

Vypadal povědomě, jako tvář z dávné minulosti. Možná ani ne z tak dávné. Rozrušilo ji to. Kdo to, sakra, je?

Záleží na tom? Vůbec ne. Jen by ho ráda zase viděla.

Samozřejmě že by nebylo špatné, kdyby ho znala. Kdyby měli společnou *minulost*, kdyby ten záhadný muž byl někdo, s kým se již dříve setkala a se kterým by se mohla zasmát náhodnému setkání. Prolomit ledy. Pokud by to vůbec bylo třeba. Měla takový pocit...

Ale nikde ho neviděla.

Povzdechla si. Právě odmítla břichatého turistu se silným přízvukem, který si s ní chtěl zatancovat. Nepřestával na ni zírat. Předstírala, že je unavená a chce si jen tak posedět s přítelkyněmi. Přestože turista vypadal jako pěkný nemotora, mluvil legračně a byl ten poslední chlapík na světě, se kterým by se chtěla vyspat, nechtěla ranit jeho city. Byl to jeden z těch milých hochů – ale asi tak sexy jako makrela.

„Dneska nic moc,“ řekla Abby Denhoffová. Abby byla starší, skoro čtyřicátnice a často se tvářila, jako by ji na světě už nic nemohlo překvapit. Stačila se dvakrát provdat a zastávala názor, že všichni muži jsou primitivové. Hledala staršího partnera – čím starší, tím lepší. Oba její manželé ji opustili kvůli mladší ženě. Nyní toužila po starci nad hrobem jedinou podmínkou bylo, aby měl dost peněz. Tak by si v případě jeho odchodu nebo smrti mohla dovolit žít na určité úrovni.

„Jo, nic moc,“ přitakala Eleanor. Neměla v úmyslu se jí svěřovat se svých úžasným objevem. Abby sice hledala postaršího ženicha, ale v klubu ho pochopitelně mohla najít jen stěží. Ráda si však zahrávala s mladíky.

Eleanor zvedla sklenici, chvíli si hrála s brčkem a pak se zhluboka napila. Tohle byl už její třetí drink. Většinou si dávala jenom dva, avšak dnes dostala chuť se opít. Měla za sebou více manželství než Abby, ale nezahořkla tolik, protože to ona své manžele opouštěla, ne oni ji.

Bylo jí jich líto, nerada se však nudila a navíc měla slabost pro atraktivní muže.

Whisky se sodou, kterou právě dopila, byla silná, protože barman byl primitiv a snažil se ji sbalit. Panebože, copak si ti opičáci opravdu myslí, že dostat do postele ženskou nad pětadvacet je hračka? Blázní. Ten barman měl každopádně smůlu, protože má škaredé zuby. Nezačala by si s ním nic ani jen tak pro zábavu.

„Už jste viděly někoho aspoň trochu zajímavého?“ zeptala se Jenna Diamondová a namotala si na prst pramen vlasů. Bylo jí dvacet osm a měla velké hnědé oči, ne tak cynické jako Abby. Všechny pracovaly v Miamské bance, a protože byly kamarádky a navíc ještě svobodné, často trávily páteční večery společně.

„Ne,“ zalhala Eleanor, „ale možná se půjdu trochu porozhlédnout.“ Zamrkala. „Kdybych se nevracela, nedělejte si starosti!“

„Asi půjdu za chvíli domů,“ řekla Abby a zívla. „A starosti mi budou dělat jen chlapi v mých snech. Vy dvě se chovejte slušně – nezapomeňte, že na tom ještě nejsme tak zle, abychom si začínaly něco s primitivou. Uvidíme se v pondělí.“

„Tak v pondělí,“ zamumlala Eleanor a vydala se hledat toho povědomého cizince.

V davu narazila na vysokého hubeného chlapíka, který vypadal roztomile, a tak si s ním zatancovala. Po chvíli ji začal nudit. Omluvně se na něho usmála a zmizela. Pořád nikde neviděla svůj idol, a tak si skočila s malým, ale přátelským hochem tmavší pleti. Rozpálená a udýchaná vyšla zadním východem ven z klubu.

Byl tam. Stál u svého auta. Když ji zahlédl, usmál se. Rozbušilo se jí srdce. Kristepane, to je kus. Nebyla žádná

lehká holka, ale už hodně dlouho nenarazila na takového chlapa. Téměř touhou...

Umírala.

Už ho cítila uvnitř sebe.

Tak jo, dneska večer se nechá sbalit jako lehká holka. Možná se už opravdu někdy viděli. *Něco* jí na něm bylo povědomého...

„Jedeš se mnou?“ zeptal se jí. Drze. Arogantně. Mohl si to dovolit.

„Možná,“ odpověděla a s úsměvem na rtech se vydala k autu. Ale když přišla blíž, všimla si náhlé změny v jeho obličeji. V hlavě se jí poplašně rozezvonily zvony. Najednou už si nebyla tak jistá a pak...

Sklopila oči a zadívala se dovnitř auta. Na předním sedadle něco leželo.

Panebože. Matka ji varovala, kamarádi ji varovali. Dávej si pozor. Tvůj životní styl je příliš riskantní. Zahrávat si s muži může být legrace, ale dávej si pozor, bud opatrná. Někteří muži jsou horší než zvířata. Někteří muži jsou duševně vyšinutí.

A někteří jsou vrazi.

Podívala se mu do očí a cítila, jak tuhne. Zachvátila ji panika. Nepřestával se usmívat. Chtěla křičet, srdce jí bušilo jako zběsilé.

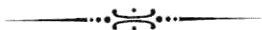
Ale nevydala ani hlásku. Jako by se ocitla ve strašlivém snu a hlasivky jí vypověděly poslušnost. Byl jí povědomý, sakra ano, byl jí povědomý. Nejenom že ho znala, znala ho *dobře*. A najednou poznala pravdu, která jí tolik let unikala.

Poznala pravdu...

Hrůza.

Otočila se a chystala se utéct. V ten okamžik dostala ránu do hlavy. A už nic neviděla, ani necítila.

1

Telefon se rozezvonil, jako by někde hořelo. Pronikavý zvuk vytrhl Seana Blacka ze spánku. Natáhl se pro sluchátko.

Ucítil něčí tělo. Žena ležící vedle něho zabručela a zavrtěla zadkem. Překvapilo ho, že je ještě tady, a snažil se vzpomenout si, co se vlastně minulou noc odehrálo. Už dlouho se tak neopil.

Důvodem byl návrat domů.

„Haló?“ řekl a nepřestával zírat na ženské tělo vedle sebe. Jak se vlastně jmenuje? Maggie, Molly – něco na M. Hezká žena, kolem třicítky, rovné nakrátko ostříhané tmavé vlasy, pěkná postava, příjemný obličej, senzační rty a jazyk – který navíc uměla používat. Byla na volné noze. Psala články o cestování pro spoustu časopisů a dělala rozhovory pro lokální literární magazín. S Molly-Maggie – nebo jak se vlastně jmenovala – byla legrace. Prostě žena, která si na nic nehraje, miluje sex, chce sex a navíc je v posteli dobrá. Jo... líbila se mu. Jen si nemohl vzpomenout, že by ji požádal, aby u něho zůstala přes noc. Nechtěla jít nikam na večeři, tak objednal něco k jídlu u pokojové služby. A kolik lahví vína vlastně vypili? Příště by měl zůstat věrný Jacku Danielsovi nebo

pivu, pomyslel si a prohrábl si vlasy. Víno v malých křišťálových sklenicích je zabiják. Hlava ho bolela jako čert. „Haló?“ opakoval již podrážděněji. „Seane, tady je Ricky. Doufám, že jsem tě nevzbudil.“ Povzdechl si. S Rickym Garciou se setkal před několika dny. Předtím se neviděli nejméně třináct let. Zdá se, že se mu to teď Ricky snaží vynahradit. Sean se musel držet, aby starému kamarádovi neřekl něco od plic. Ricky pracoval u policie v oddělení vražd a původně měl být právníkem jako jeho otec. To se mu však nepodařilo. Možná se díky tomu stal lepším člověkem. Seanovi se nyní zamlouval víc, než když byl Ricky jen bohatý mladík. Ale tehdy před lety, když opouštěl město, se mu nezamlouval vlastně nikdo. „To je v pořádku,“ řekl.

„Takže jsem tě vzbudil. Jak se ti líbilo v klubu?“

„Bezva.“

„Měl jsi příjemnou noc?“

„Jistě.“

„Seznámil ses s někým?“

Sean se podíval na svoji společnici. „Ne,“ zalhal. „To je dobře. Vyzvednu tě za dvacet minut.“

„Cože? Proč?“

„V noci jsme tu měli vraždu.“

„Na tom není nic neobvyklého. Podle informací v tisku máte šest vražd týdně,“ zamumlal Sean suše.

„Střelba, měli jsme velké problémy se střelbou,“ souhlasil Ricky. „A pár lidí bylo pobodaných,“ dodal neochotně. „Gangy, drogy v pochybných čtvrtích. Plus nějaké násilí v rodinách a zbloudilé kulky. Každopádně je to rána pod pás od chlapíka, který se rozhodl bydlet v Los Angeles. Ale tentokrát to nebylo žádné vyrovnávání

úctů mezi gangy ani manžel nezabil svoji ženu jen proto, že přepnula televizi na jiný kanál. Jde o něco jiného.“

„Jo?“

„Krásná dívka nalezená mrtvá po bouřlivé noci v klubu. Ve stejném klubu, do kterého jsem tě poslal.“

Bezva, pomyslel si. Pravděpodobně se ho chystají obvinít. Měl pocit, jako by ho někdo polil ledovou vodou.

Ne, asi ne. To už má za sebou. Teď patří mezi „bohaté“.

Ještě stále si pamatoval, jaké to tehdy bylo – policajti ho vytáhli za vlasy z domu, hodili ho na auto a nasadili mu pouta. Otec plakal, bratr protestoval, ale policajti ho vtlačili do auta a odvezli pryč. Pamatoval si, jak otci přísahal, že je nevinný, že nic neudělal, a táta mu věřil. Na tom však nezáleželo. V ten den začal otec umírat...

„Nebyla zavražděna v klubu. Zmizela z něho pozdě v noci. Její tělo bylo nalezeno až dnes brzy ráno – v pondělí ve 2:23. Lékař odhaduje, že zemřela nejméně dvacet čtyři hodin předtím, než jsme ji objevili. To znamená, že nebyla zabita *minulou* noc,“ řekl Ricky. „Vypadá to, že se v klubu chtěla s někým seznámit. Vzpomněl jsem si na tebe a na to tvé psaní... žádal jsi mě, jestli bych ti nemohl zavolat, kdybychom měli něco zajímavého. Chudák holka, jedu se podívat na její pitvu. Něco se mi na celém tom případu nezdá, jenže nevím co. Mám dojem, jako bych ji znal. Je mi nějak povědomá, ale nemůžu si vzpomenout, kde jsem ji viděl.“

Seanovi se ulevilo.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se.

„Metzová. Eleanor Metzová.“

„Nic mi to neříká.“

„Ještě jsem si ji nestačil pořádně prohlédnout – byla dost pomlácená a zakrvavená. A jak víš, rozklad těla na sebe tady dole nedá dlouho čekat. Navíc bylo kolem plno doktorů, techniků a fotografů. Ted je v márnici a lékařka, která bude provádět pitvu, je moje přítelkyně a tvoje velká obdivovatelka. Vlastně bych měl říct, že je velká obdivovatelka ‚Michaela Shaynea‘, nebo jak si to vlastně říkáš. Co tě to napadlo používat pseudonym?“ zeptal se Ricky.

Možná je to proto, že já sám jsem byl obviněný z vraždy, pomyslel si Sean.

„Když jsem začal psát, přednášel jsem na univerzitě,“ řekl Rickymu. „Moje knihy patří ke komerční fikci – akademici si na to příliš nepotrpí.“

„Jo, asi máš pravdu. Kdybych ale psal, raději bych na knihách viděl svoje jméno. Každopádně přines mé kamarádce doktorce Gillespieové knihu s věnováním a můžeš dovnitř.“

Sean chvíli mlčel a uvažoval. Není to komické? Policajt ho zve na pitvu. Svět je opravdu zvláštní místo. Na okamžik ho napadlo, že poslední věc, kterou si přeje, je dívat se na pitvu mladé krásné ženy. Zvláště když ke vraždě došlo na jižní Floridě. Celá ta záležitost mu připadala jako ironie osudu.

Už se chystal Rickyho nabídku odmítnout.

Nakonec to neudělal.

Sakra, nemá žádný námět na knihu. Z univerzity odešel před pěti lety, když si uvědomil, jakou radost mu psaní knih přináší.

Možná se mohl vydat na zajímavý studijní pobyt, ale neměl by klid.

A když souhlasil s propagační cestou po USA, zařídil si, aby poslední zastávkou byl právě Coconut Grove. Rozhodl se, že tu stráví několik týdnů. Pak své rozhodnutí změnil. Zůstane tu nejméně měsíc a pokusí se pracovat. Vlastně se chtěl vrátit už dávno. Zbavit se příznaků minulosti. Takže teď je tu a musí se pustit do práce.

A když má pracovat, měl by využít příležitosti zúčastnit se pitvy zavražděné oběti. Byl by blázen a špatný spisovatel kdyby to neudělal.

Ale proč se to stalo právě... tady?

Miami dokázalo odpouštět. Vypadá to, že by odpustilo komukoliv. Ale stejně ho to bolelo. „Seane?“

Spravedlnost jen možná konečně stojí na jeho straně. Možná vždycky toužil po návratu domů, aby se mohl pomstít. Ukázat několika lidem, zač je toho loket.

Ale možná jen toužil po klidu. Měl svoji hrdost, podařilo se mu něčeho dosáhnout, byl úspěšný. Ale nikdy se nedokázal smířit s tím, co se kdysi stalo.

Znovu se podíval na Molly-Maggie. Spousta známostí, dobrá zábava. Ale někdy měl pocit, že kopuluje jako králik, a uspokojení se nedostavuje. Pořád lepší než kdybych se trápil, připomněl si. Jenom žádné závazky. Náhodné známosti s ženami typu Molly-Maggie jsou přesně to, co mu vyhovuje.

„Seane?“

Vzpomněl si, že Ricky stále čeká na jeho odpověď. Ricky mu vyšel vstříc. Vyšel pochopitelně vstříc úspěšnému spisovateli úspěšných románů, podle jehož knih se natočily už tři filmy, a ne chudému klukovi ze špatné čtvrti.

Jak cynické!

„Jo,“ řekl Rickymu. „Díky. Čekám na tebe.“ Zavěsil. Molly-Maggie si stáhla peřinu z hlavy a podívala se na něho. „Jdeš pryč? Nějaký další rozhovor?“

„Něco takového.“ Pokrčil rameny. „Je mi to líto, ale nemůžeme spolu posnídat. Ani...“

Molly-Maggie byla opravdu hezká. Pěkný obličej, bezvadná postava. Senzační rty. Cítil, jak ho ovládá vzrušení. „Škoda, že nemám více času,“ omlouval se chraptivě.

Zakroutila hlavou. „Zlato, mně stačí chvilka.“ Rošťácky se usmála a předla jako kočka. „A na snídani se spokojím s dávkou proteinu!“

S těmi slovy zalezla pod peřinu a přitiskla se k němu. Uchopila jeho úd do dlaní a do úst. Zrychlil se mu tep... sakra, je opravdu dobrá. Stačilo jí pár minut a už na něm rajtovala jako na koni.

Během pěti minut se osprchoval, oblékl a čekal dole na Rickyho, který přijel neoznačeným policejním autem. Sean tiše zaklel, když do vozu nastupoval.

Zase se jí zapomněl zeptat, jestli se jmenuje Molly nebo Maggie.

Lori Kellyová-Corcoranová zastavila svůj džíp na příjezdové cestě a prohlížela si starý dům. Nádherná stavba, jeden z domů, které postavil zakladatel města pro svoji rodinu. Měl balkony, krby, točité schodiště, dvě patra a tři ložnice – to všechno kolem centrálního dvora.

Bohužel mu chyběla ucházející kanalizace a rozvod elektriny, kdyby ale dům nabízel tyto zázraky současného bydlení, nemohla by si ho dovolit. A ona ten dům tolik milovala. Jen doufala, že si ho Brendan rovněž oblíbí. Čtrnáctiletý chlapec si na svůj nový domov bude muset nejprve zvyknout. Neměl možnost se s ním dříve

seznámit, vždyť i ona byla *uvnitř* jen jednou. Kdysi si myslela, že se už nikdy do Miami nevrátí – určitě ne natrvalo. Ale to bylo ještě předtím, než dědeček onemocněl. Neměl v úmyslu nikam odjet. Jeho kořeny byly zde. Stejně jako kořeny její matky, otce a bratra. Pozvala ho, aby za ní přijel do New Yorku, ale on nemohl opustit své milované, i když měl pro ni vždycky slabost.

A tak změnila své rozhodnutí a vrátila se do rodného města. A zatím nelitovala. Stýskalo se jí po známých místech. Zbožňovala bujnou zeleň, staré domy, popínavé buganvilie, které se plazily po zdech, celou tuhle oblast. Měla ráda teplo, slunce, snadný přístup k moři, a v této fázi svého života dokonce oceňovala i blízkost rodičů a bratra. A samozřejmě dědečka.

Pochopitelně že jí chyběl New York, i když měla radost z nového zaměstnání. Nastupovala jako učitelka do vysoce uznávané experimentální základní školy. Paní Linitzové se mělo za dva týdny narodit dítě, což znamenalo, že od čtvrtka za týden začne Lori učit dvacet sedm malých miláčků. Odjezd z New Yorku jí přinesl ještě další zdroj příjmů – pracovala na vedlejší úvazek jako návrhářka pro Yolandu Petersovou a Elizabeth Woodlyovou – a když se obě dámy doslechly, že odjíždí, požádaly ji, aby vytvořila kolekci elegantních oděvů pro volný čas, vhodných pro tropické a subtropické klima. Rozprostírala se před ní nadějná budoucnost. Ráda navrhovala šaty a ráda také učila, a teď mohla dělat obojí.

Dostala oprávnění kontaktovat přední prodejce v oblasti a zorganizovat módní přehlídky. Protože bude bydlet v blízkosti Bal Harbour, Coconut Grove a Palm

Beach, jistě k tomu bude mít řadu příležitostí. Budoucnost viděla v růžových barvách.

Těšila se.

Ale taky se trochu bála. Ještě se zcela nez bavila hořkosti, která doprovázela její odchod. Minulost je sice minulost a život jde dál, ale jistá zranění se nikdy zcela nezhojí.

Zapomeň na to, užívej si života! povzbudila se. Celý tento kraj jako by nesl v jejích očích vinu za to, co se stalo před mnoha lety, a to nebylo rozumné. Ale přesto...

Už není dítě. Je dospělá žena, nežije si špatně a má bezvadného syna. Její dědeček, který patřil k nejlepším lidem, jaké kdy poznala, ji potřebuje. Navíc svým návratem potěšila celou rodinu. Měla se vrátit již dávno a vykašlat se na všechny, kteří by jí chtěli připomínat minulost. Ale vždyť je to směšné – kdo by si na to ještě vzpomněl. To, co se tehdy stalo ve starém lomu, je jen článkem v zažloutlých novinách, zamčených kdesi v archívu knihovny.

Rodina Mandy Olinové na to ale určitě nikdy nezapomene.

A Blackovi taky ne. „Mami. Vzbud’ se.“

Otočila se. Brendan na ni hleděl s trpělivostí a rezignací dospívajícího mladého muže.

„Mami, už jsme tady. To většinou znamená, že se vystupuje z auta.“

Usmála se a přikývla. „Jo, jasně. Co tomu říkáš?“ zeptala se a podívala se na svého syna, který si prohlížel dům.

Pocítila přívál mateřské pýchy. Byl to moc hezký mladík. Zdědil po ní světle hnědé oči, ale vlasy měl tmavé, zatímco Lori byla blondýnka. I když mu bylo

teprve čtrnáct, byl už nejméně o pět centimetrů vyšší než jeho matka, která měřila metr sedmdesát pět. Díky sportu měl štíhlou a pružnou postavu. A navíc se dobře učil. Při pohledu na něho si vzpomněla na svůj zoufalý útěk do Anglie před mnoha lety. Brendan stál za všechno to trápení, kterým musela projít.

„Brendane,“ opakovala netrpělivě, „co tomu říkáš?“

Pokrčil rameny. „Nevypadá špatně. Jako zámek. Až na to, že tu nejsou žádné strážní věže, i když tamhle to vypadá jako věž. Je to věž?“

Usmála se a přikývla. „Je to věž. Vzadu je točité schodiště, které vede do malé místnosti v zadní části domu. Nevím, k čemu ta místnost sloužila, ale každopádně je z ní pěkný výhled. Doufala jsem, že se ti dům bude líbit. Pravděpodobně s ním budeme mít nějaké problémy, ale...“

Ale díky Janě, která dům objevila, budou mít slušný domov, ve slušné čtvrti a blízko rodičů a nemocnice, kde leží dědeček.

„Měli bychom si vybalit věci. Pustíme se do toho a uvidíme, kolik toho uděláme. Pak si zajedeme do Grove na večeři a můžeme jít i do kina.“

Ušklíbl se. „Chceš mi ukázat všechna místa, kam jste kdysi chodili?“ zeptal se.

„Možná,“ zamumlala a podívala se do země.

I starý lom? popichovala sama sebe. Ne. To určitě ne.

„Takže!“ Brendan otevřel dveře. „Mami, takhle se člověk nejlépe dostane z auta – jednoduše otevřeš dveře a vystoupíš. Vypadáš, jako bys měla strach, že se propadneš do země nebo něco podobného.“

„Hele, i to se ti tady může stát. Mají tu pohyblivý písek, aligátory, hady, škorpiony...“

„A to všechno v tomhle domě?“ smál se Brendan.
„To je lepší, než jsem si myslel.“

„Místní bažiny jsou jednou z nejkrásnějších přírodních rezervací v zemi,“ poučila ho pyšně. „Počkej, až to uvidíš. Příští týden si zajedeme na výlet.“

Přikývl, i když nevypadal zrovna nadšeně. Uvědomila si, že musel opustit všechny kamarády. Ten výlet bude určitě senzační, vždycky si spolu užili spoustu legrace, ale určitě pro něho není snadné smířit se s tím, že tady nikoho nezná.

Podíval se na ni a usmál se, jako by se snažil zakrýt fakt, že stěhování z New Yorku pro něho nebylo právě jednoduché. „Takže příští týden, mami. Ted už bychom konečně měli vystoupit z auta.“

„Tak do toho!“ odpověděla.

Vystoupila a Brendan ji následoval. Zahanbeně si uvědomila, že se bála, jestli si tady znovu zvykne, a na Brendana úplně zapomněla. Ona tu má aspoň přátele. Brendan ne. Snad se jim to brzy podaří napravit.

Lekla se, když ji náhle objal kolem pasu. Trochu ji stiskl. „Všechno bude v pořádku, mami.“

„Ano. Díky. Moc jsi mi s tím stěhováním pomohl,“ řekla tiše. „Ale teď se dejme do práce.“

Brendan už vytahoval z kufru auta kolečkové brusle.

„Přesně tak, mami, dejme se do práce.“

Kate Gillespieové mohlo být asi pětapadesát. Byla to udržovaná, štíhlá dáma s prošedivělými vlasy. S díky přijala poslední thriller Michaela Shaynea, ale Sean ke svému překvapení zjistil, že účast na pitvě mu umožnilo jeho vzdělání v oboru soudní antropologie.

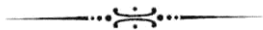
Doktorka Gillespieová byla profesionálka každým coulem a o jeho a Rickyho přítomnosti se zmínila do malého mikrofону připevněného k bílému laboratornímu plášti. Pak obešla stůl, na kterém ležela mrtvá žena, a popsala oběť jako mladou ženu asi třicetiletou, vysokou metr šedesát pět, vážící přibližně šedesát kilo. Příčinou smrti bylo pravděpodobně uškrcení vzhledem k poškození hrdla, které vypadalo natolik vážně, že muselo způsobit smrt. Doktorka Gillespieová popsala ostatní pohmožděniny, včetně rány na hlavě, způsobené úderem těžkého předmětu, čímž došlo k poškození lebky a obličejových kostí. Odebrala vzorky krve, tělesných tekutin, ochlupení a nezapomněla se podívat ani za nehty oběti. Její asistent mezitím odebíral vzorky bláta z obličeje, a pak začal opatrně smývat zbývající krev a špínu.

Asi v polovině této očistné procedury, ještě dříve než stačila doktorka Gillespieová zabořit skalpel do mrtvého těla, Ricky nahlas zalpal po dechu a Sean cítil, jak bledne.

„Co se děje?“ zeptala se Gillespieová ostře a podívala se na Rickyho.

Ricky si odkašlal. Vrhł pohled na Seana. „Já ji znám. Znal jsem ji. My...“ Odmlčel se, pak se otrásl a s pohledem neustále upřeným na Seana pokračoval.

„Oba jsme ji znali.“

Vybalování byla úmorná práce. Ve čtyři hodiny toho měli Lori a Brendan až po krk. Byli mrzutí a unavení. Rozhodli se pro dnešek skončit. Překvapeně si uvědomili, že většinu jejich věcí ještě dovezou profesionální stěhováci a něco přijde poštou. Autem Lori přivezla jejich oblečení, Brendanovy početné sportovní potřeby, své katalogy a vzorníky látek pro kolekci, na které pracovala.

Dům potřeboval ústřední klimatizaci. Zatím zde bylo několik samostatných klimatizačních jednotek. Ještě štěstí, že ty pracovaly bezvadně, protože letošní jaro bylo pořádně horké.

Brendan se osprchoval a Lori právě vylezla z vany, když zaslechla dole v hale nějaké hlasy. Opatrně zamířila ke dveřím, zabalená jen do ručníku, s rodiči se měla setkat až zítra při snídani. Ale dole stála Jana Huntová. „Ahoj!“

„Ahoj!“ odpověděla Lori nepříliš nadšeně. Raději by dnešní večer strávila s Brendanem o samotě, ale koneckonců Jana byla její dobrá přítelkyně. Po maturitě se sice nějakou dobu nestýkaly, protože Lori téměř okamžitě odjela do Londýna, ale když potom začala studovat v New Yorku, Jana jí napsala. Utekla z domu. A navíc s Bradem Jacksonem. Žádala Lori o prominutí a Lori, která už na Brada skoro zapomněla, její žádosti ráda vyhověla.

Jejich manželství trvalo jen dva roky. Od té doby se Jana a Brad neustále scházeli a zase rozcházeli, ale ani v

dobách největší krize Jana nezapomínala, že jí Brad dal Tinu, jejich dceru, a Lori její postoj chápala. Zvláště poté, co se s Tinou seznámila. Bylo jí třináct a vypadala senzačně. Po rodičích zdědila velké modré oči a po otci blond vlasy. Navíc to bylo velice milé děvče. Po Janě, tím si byla Lori jistá. Příliš si na Brada nepamatovala, ale slovo „milý“ se k němu určitě nehodilo.

„Chtěla jsem, aby se mladí seznámili!“ zavolala Jana. Usmála se a vydala se po schodech nahoru. „Už jsem je představila. A taky jsem ti donesla noviny!“ dodala a zvedla ruku, ve které svírala *Miami Herald*.

„Nevěděla jsem, že odebírám noviny.“

„Ležely na trávníku.“

„Tak to asi budou moje. Vydrž chvíličku, Jano, jen se obleču.“

„Ale no tak, ve sprchách jsme mívaly skříňky hned vedle sebe!“ zasmála se Jana Loriině touze po soukromí. Objala Lori a lehla si na postel – jeden z kusů nábytku, které pro Lori koupila a nechala dopravit do domu. Podepřela si hlavu a čekala, až se Lori ustrojí.

„Na dvaatřicet vypadáš báječně!“ řekla a zakroutila hlavou. „To je tím, že jsi tak vysoká. Vysocí lidé vždycky vypadají štíhlejší. I když ty štíhlá doopravdy jsi. Máš moc hezkou postavu. Vždycky jsi měla hezkou postavu. Asi jsem doufala, že budeš mít aspoň celulitidu.“

Lori překvapeně nadzvedla obočí a vyhrabala ze skříně úpletové šaty. Přetáhla si je přes hlavu a hodila ručník na zem. „To víš, že mám celulitidu. Ostatně jako každý. A to je nám teprve dvaatřicet. Ještě nejsme tak staré. Nezapomeň, co o stárnutí žen tvrdí Jane Fondová!“

„Po třicítce to jde s ženskou z kopce,“ povzdechla si Jana a bezmyšlenkovitě listovala novinami. „Dělají se mi vrásky. Objevují se šedivé vlasy! A uhry mám pořád – z těch jsem nevyrostla.“

Lori se zasmála, ale hned se zase zachmuřila, protože Jana vypadala, že to myslí smrtelně vážně. Dříve se Jana svým vzhledem příliš nezaobírala. Byla to krásná žena s hnědými vlasy, které si podle módy nechala místy zesvětlit, modrýma očima a plnou postavou.

„Věk je relativní. Podle mojí matky jsme já i Andrew pořád ještě děti. A ty, Jano, vypadáš naprosto senzačně. Lépe než kdykoliv předtím,“ ujistila ji Lori.

„Opravdu si to myslíš? Vždycky ses ke všem chovala tak slušně. A mile. Mladí dokážou být zlomyslní, ale ty jsi nikdy o nikom neřekla nic špatného. Krásná a slušná – kdysi jsem tě nenáviděla, víš to? Byla jsi tak dokonalá a navíc ještě milá! Mám-li být upřímná, neměla jsem na vybranou. Bud jsem musela být tvoje kamarádka – nebo bych se užrala žárlivostí.“

Lori se zašklebila. „Jano, byly jsme ještě děti. Nedělej ze mě takovou slušňačku – nikdy jsem taková nebyla, ani nebudu. Ale musím ti říct, že mi můj dnešní věk vyhovuje víc, než když mi bylo patnáct!“

„Ty to můžeš říct, protože máš dospívajícího syna, ale já mám dceru. Dala bych za ni život, jenže někdy se na ni dívám, napadne mě, že má ještě všechno před sebou. A já se cítím tak unavená. Jestli ještě někdy budu mít další dítě, musí to být kluk!“ Najednou posmutněla. „Hej, ještě jsem ti neřekla to nejdůležitější! Když už mluvíme o chlapech...“

Najednou zmlkla a zbledla. Lori si uvědomila, že hledí do novin, které před chvílí donesla.

„Co se stalo?“

„Pamatuješ si na Eleanor Metzovou?“ Lori zakroutila hlavou.

„Musíš si na ni pamatovat. Víím to! Copak by na ni někdo z nás dokázal zapomenout?“

„To příjmení Metzová mi nic neříká...“

„No jasně, za svobodna se jmenovala jinak. Ale pamatuješ si přece *Eleanor*?“

„Eleanor. Ne. Počkej, myslíš – Ellií?“ zeptala se Lori.
„Jo.“

„Proč, co je s ní?“

Jana na ni nepřestávala hledět, stále bledá jako stěna.
„Jano?“

„Eleanor je mrtvá!“

„Takže ty rád čteš?“ zeptala se Tina Jacksonová a namotala si na prst pramínek dlouhých blondatých vlasů. Pozorně si prohlížela svého nového kamaráda Brendana Corcorana.

Ke svému překvapení se výborně bavila.

Byla k smrti podrážděná, když ji matka přinutila sem jít, aby se seznámila s nějakým nemastným a neslaným hošíkem z New Yorku. Ne že by byla zlá, ale měla spoustu domácích úkolů, zítra měla vystupovat jako roztleskávačka na zápase a její matka měla navíc tendenci seznamovat ji se všemi dětmi, které se přestěhovaly s rodiči na Floridu do domu, jenž jim prodala. Vlastně byla na Brendana Corcorana docela zvědavá. Jejich matky byly kdysi velké kamarádky, žili tu jeho prarodiče, strýc i pradědeček – ale on sem přijel poprvé. Zvláštní. A narodil se v Londýně. Čekala, že bude mluvit stejně jako kluci z Oasis nebo ta zpěvačka ze

skupiny República – nebo jako Beatles, ale ve skutečnosti neměl žádný cizí přízvuk. Vrostl v New Yorku. Senzační město, řekl jí. Plné života a lidí z celého světa. Tina zastávala názor, že nikde se nežije lépe než na jižní Floridě. Dalo se tu provozovat vodní lyžování, jezdit na lodi, potápět se, opalovat se, plavat – téměř po celý rok. Snažila se to Brendanovi vysvětlit, ale nepochybovala o tom, co řekl o New Yorku. Protože se jí líbil. Opravdu se jí líbil. Byl chytrý, zábavný, slušný – a roztomilý. Prostě *úžasný*. Vysoký, snědý a hezký. Měl senzační úsměv a chraptivý hlas. Rozbušilo se jí srdce. Určitě nebude mít problém zapadnout do zdejší party. Její kamarádky se zblázní, až ho uvidí. Musí využít toho, že ho zná jako první.

Byl unavený. Celý den vybaloval své věci, ale přesto se choval bezvadně.

Ještě pořád se nezastavil. Vypadalo to, že se ze všech sil snaží zabydlet v novém domě – i když většinou jen přemísťoval CD přehrávač z jedné police na druhou – ale po celou dobu s ní mluvil.

Až teď si dal konečně přestávku. Posadili se na pohodlnou starožitnou pohovku, která patřila k zařízení domu, a popíjeli limonádu.

Podíval se na ni svýma hnědýma očima, nádhernýma očima se zlatými tečkami. „Jo, čtu moc rád,“ přiznal se. Začali se bavit o knihách, protože Tina si s sebou jednu přinesla pro případ, že by si neměli co říct.

Cha, cha!

Zatím se ani na okamžik neodmlčeli. Usmál se. „Vidíš ty krabice s nápisem ‚sportovní potřeby‘?“

„Jo?“

„Knihy,“ prohodil stydlivě. „Takže hokej asi nehraješ?“

„Ale jo,“ zasmál se. „Hraju. Teda spíše jsem hrál,“ opravil se a pokrčil rameny. „Kdo ví, co teď budu dělat.“

„Začni chodit do stejné školy jako já a můžeš hrát, co budeš chtít,“ navrhla. „Je to soukromá škola.“

„Budu chodit do státní školy,“ řekl.

„Aha,“ povzdechla si. „Ale stejně jsi v dobré formě. A navíc jsi teprve v prváku. Sportovní týmy se o tebe začnou vážněji zajímat, až budeš o něco starší.“

Usmál se a odhodil z tváře pramen dlouhých vlasů. „Kdo ví, uvidíme.“ Ztišil hlas, aby ho náhodou jejich matky nahoře neslyšely. „Skoda, že nemůžu chodit do stejné školy jako ty.“

Pokrčila nos. „Já bych raději chodila do státní. Ale stejně je to jedno. Do Gables chodí spousta mých kamarádů. Scházíme se o víkendech a někdy i po škole. Určitě se budeme vídat a seznámím tě s hromadou lidí. Co třeba v pátek večer. Jdeme s partou do kina. Nechceš se k nám přidat?“

„Jasně.“ Pokrčil rameny. „Doufám, že mě máma pustí.“

Tina se zašklebila. „Moje mě do Grove taky nejdřív nechtěla pouštět. Vlastně je to oblíbené místo turistů, ale naše matky tam taky chodily, když byly v našem věku. Táta si myslí, že je tam spousta dealerů s drogami.“

„A je?“

Zasmála se. „Jenom pár. Ale jinak to tam je v klidu. Máma tam se mnou často chodila, teprve nedávno mě pustila samotnou. Když nás jde aspoň pět, nedělá problémy. Vždyť chodíme jenom do kina a pak se stavíme na hamburger. Bude šťastná, když půjdeš s námi,

jsi nejvyšší kluk v našem věku, kterého znám. Máma mi pořád říká, že holkám hrozí nebezpečí,“ řekla a udělala obličej.

Zasmál se. „Nic si z toho nedělej, o syny se matky taky bojí. Ta moje mi dokonce na mapě New Yorku vyznačila místa, kam můžu a kam ne. Počkej pár dní. Uvidíš, že mi udělá další mapku.“ Najednou mu hlasitě zakručelo v žaludku. Začervenal se a podíval se na Tinu.

Rozesmáli se.

„Promiň,“ zamumlal. „Nevíš, kam jdeme na večeři? Mám hlad jako vlk.“

„Máš rád špagety?“

„Jasně.“

„Bezva. Protože jedeme do italské restaurace v Coconut Grove. Aspoň uvidíš, jak to tam vypadá. Hele, máš rád Michaela Shaynea?“

„To víš, že jo. Je to jeden z mých nejoblíbenějších spisovatelů.“

„Tak víš co? Byl tam. V knihkupectví jen kousek od restaurace měl autogramiádu.“

„Opravdu? Myslel jsem si, že se na veřejnosti neobjevuje.“

„Myslím, že právě vydal novou knihu,“ řekla Tina. „Každopádně tam byl!“ Lehce ho štípla do paže. „Jedna nula pro Miami!“

Zdálo se, že ji nevnímá. Mrzelo ho, že mu autogramiáda unikla. „Byl tu, ale už odjel?“ zeptal se zklamaně.

„Kdo ví, kde teď je – a já ho taky neviděla. Byla jsem na povinném setkání roztleskávaček. Musela jsem tam jít. Ale Michael Shayne nechal několik podepsaných knih v knihkupectví a jeden můj kamarád tam pracuje v kavárně

a slíbil mi, že mi jich pár schová. Však uvidíš, v Grove je to prima. Povečeříme, trochu se projdeme – bude to super.“

„Jo.“ Podíval se na ni a mile se usmál. „Bude to super.“ Stiskl jí ruku, postavil se a zamířil k jedné krabici.

Dívala se na svoji ruku, které se ještě před chvílí dotýkal. Asi se do něho zamilovala.

„Mrtvá. *Mrtvá*, co se jí stalo?“ zeptala se Lori.

„Někdo ji zavraždil,“ odpověděla Jana a nevěřičně zakroutila hlavou. „Byla v klubu na South Beach Cáp, tak se ten podnik jmenuje – s přáteli. A pak odešla. Její auto zůstalo před klubem a tělo našli v ulici Aligátorů. Další informace zatím policie nedala,“ řekla.

„To je strašné!“

Jana znovu zakroutila hlavou.

„Viděla jsi ji teď někdy?“ zeptala se Lori.

„Jo... párkrát – během posledních patnácti let,“ odpověděla Jana. „Vdala se, rozvedla, znovu vdala a znovu rozvedla. Se svým posledním manželem se rozešla asi před rokem, jsem si jistá, že ho policie předvolá k výslechu. Myslím, že byl celkem milý, ale to ona koneckonců taky.“

„Už si na ni nepamatuji.“

„Byla podobná jako Mandy. Někdy se chovala nesnesitelně. Jak jsem říkala, většinou byla milá, ale jednou ji zatkli za to, že tancovala nahá ve fontáně a jednou za jízdu pod vlivem alkoholu. Žila na plný plyn. Myslím, že hledala něco, co vlastně nemohla najít. Ale,“ dodala Jana trpce, „na tom vlastně není nic neobvyklého.“

„Stejně je to hrozné. Ať už žila, jak chtěla nezasloužila si, aby ji někdo zavraždil,“ zamumlala Lori. Najednou si na Eleanor vzpomněla. *Ten den, kdy byli všichni naposledy spolu, přišla k lomu s Mandy. Pamatovala si její plavky, na to, jak se smála a běžela s Mandy do vody. Pak, o něco později, spolu s ostatními...*

Když Mandy vytáhli z vody, Sean se nad ní skláněl a dával jí umělé dýchání, ale policajti byli přesvědčení, že...

„Máš pravdu,“ povzdechla si Jana. „Je to strašné. Doufám, že toho chlapa chytí. Nechtěla jsem říct, že si to Eleanor zavinila sama. Jen si myslím, že když někdo žije takovým stylem, může se dostat do problémů. Zvláště když se stýká s muži, které pořádně nezná. Člověk nikdy neví, kdy narazí na maniaka. I když se musím přiznat, že jsem do toho klubu taky ráda chodila, ale můžu tě ujistit, že do něho pěkně dlouho nevкроčím!“

„Budeš sedět doma a chovat se jako andílek?“

„Aspoň chvíli. Budu sedět doma nebo aspoň nebudu chodit do nočních klubů. Možná zavolám Bradovi a zjistím, jaké má plány na příští víkendy.“

Lori se neubránila úsměvu. „Aha! V porovnání s vrahem vypadá starý manžel jako učiněný svatoušek, co?“

„Nezapomeň, že se jedná o bývalého manžela. Ale každá žena má určité potřeby, takže se k němu sem tam musím chovat slušně,“ zamumlala.

Vyrušil je výkřik zezdola. Obě se na sebe překvapeně podívaly. Lori vyběhla ze dveří a po schodech dolů. Jana jí byla v patách. Srdce jí bušilo jako zběsilé. Uvažovala, co se mohlo stát.

Pod schody se zastavila tak prudce, až do ní Jana narazila.

Tina seděla na pohovce, zatímco Brendan se hrabal v krabici s céděčky. To, co slyšely, byl výbuch smíchu. Tina se překvapeně podívala na Lori a na matku, ale hned se rychle omluvila. „Promiňte, ale právě mi říkal, že miluje Monkees! Monkees, je to vůbec možné?“

Lori se opřela o zábradlí.

Brendan se na ni podíval. Lori se ulevilo. Byla ráda, že se děti dobře baví. Taky není divu. Tina je moc hezká a navíc ještě milá.

„Nemá vkus, mami. Promiňte, paní Jacksonová.“

„Monkees?“ opakovala Jana a chystala se bránit svoji dceru. „A mimochodem, nechala jsem si své jméno za svobodna. Jsem Huntová, Brendane, nebo mi můžeš říkat Jano.“

„Jistě,“ odpověděl Brendan slušně. „Mami, umírám hlad,“ dodal. „Kdy půjdeme na večeři?“

„Hned,“ odpověděla Lori a podívala se na Janu. Připadalo jí absurdní, že je Tinin výbuch smíchu tak vystrašil. Spiklenecky na sebe mrkly. Před dětmi se o té vraždě nebudou zmiňovat. I když z toho obě měly nepříjemný pocit.

„Zvu vás,“ řekla Jana a podívala se na Lori a na Brendana. Přinutila se usmát a vesele dodala: „Na tomhle domě jsem vydělala tučnou provizi!“

„V tom případě se rádi necháme pozvat. Kam půjdeme?“ zeptala se Lori.

„Do Coconut Grove. Je tam bezvadná italská restaurace. Nová.“ Lori si všimla, že Tina šťouchla do Brendana, určitě to místo znala a byla viditelně potěšena.

„Hele,“ pokračovala Jana. „Sice vás zvů, ale myslím, že bychom měli jet dvěma auty. Třeba se s Brendanem budete chtít trochu zdržet a já musím jet vyzvednout nějakou smlouvu. Ve městě se toho hodně změnilo. Však sami uvidíte!“

„Dobře,“ bezmyšlenkovitě souhlasila Lori. „Jen si zajdu pro kabelku.“

Jana šla za ní nahoru.

„Lori?“

„Ano?“

„Co je s tebou? Chováš se divně.“

Lori vzala kabelku z postele a zamračila se. „Nechovám se divně.“

„Úplně jsi zbledla, když jsem se zmínila o večeři.“

„No... asi jsem nemohla přestat myslet na Eleanor.“

„Jo, já vím, ale neviděla jsi ji přece patnáct let a já ji potkala tak třikrát čtyřikrát.“

„Ale stejně...“

„Lori, nesmíme si všechno tak brát k srdci. Vždycky sis dělala starosti o druhé, ale už ses mohla naučit, že to tak nejde. Život je svině.“

„A stejně nakonec všichni umřeme,“ dodala Lori suše.

„Ano. Spatné věci se dějí. Několik našich bývalých spolužáků je už po smrti. Petey Fitzhugh umřel na hemofilii. Larry Gonzales umřel v sedmadvaceti na rakovinu. Tak to prostě chodí.“

„Ellii někdo zavraždil,“ připomněla jí Lori.

Chvilí na sebe hleděly. Lori měla dojem, že obě měly chuť říct: „*Mandy taky někdo zavraždil!*“

Obě však mlčely. Ta nevyřčená slova visela ve vzduchu jako černý mrak. Tehdy, před mnoha lety,

nikoho z jejich party nenapadlo, že Mandy byla zavražděna. To policie přišla na ten nápad a státní zástupce na sebe nenechal dlouho čekat s obviněním.

„Mami!“ ozval se Brendan.

Znělo to smutně. Měl opravdu velký hlad. Jana má pravdu. Nemůže se trápit kvůli každému neštěstí, ke kterému ve světě dojde.

„Musí mít hrozný hlad – ještě jsme nestačili zajít na nákup. Doma máme jenom mléko, kávu, pomerančový džus a nějaké limonády. Raději už půjdeme.“

„Ano, půjdeme,“ souhlasila Jana.

„Ale...“ zamumlala Lori.

„Ale co?“

„Budeme v bezpečí?“ řekla tiše.

Jana si povzdechla. „Zlato, tam, kam jdeme, je plno turistů. Nebud zbytečně nervózní! Do Grove pouštím i Tinu, když jde s kamarády a slíbí mi, že se bude držet hlavní ulice. Na cestách je plno policistů. Ellii někdo přepadl před klubem na South Beach, kde se pravděpodobně snažila sbalit nějakého chlapa.“

„Jsem jenom trochu vystrašená,“ řekla Lori. Ale když vycházeli z domu, pomyslela si, že brzy investuje do kvalitního zabezpečovacího zařízení.

Vystrašená. Nic jiného. Žila přece v Miami, Londýně a New Yorku. To všechno jsou obrovská města, kde k vraždám dochází pravidelně. Takže tohle je jen další v řadě.

Až na to...

Oběť byla její stará kamarádka.

Stará kamarádka, ano, stará kamarádka, kterou neviděla už patnáct let. Musí na to zapomenout...

To se jí asi nepodaří, ale byla ráda, že je Jana pozvala na večeři. Jízda známými ulicemi, na které už téměř zapomněla, ji zaměstnala natolik, že přestala na Ellii myslet.

Opravdu se toho ve městě hodně změnilo. Coconut Grove byla nyní mnohem rušnější, dokonce i v pondělí večer.

Tato čtvrt' byla vždycky oblíbená. Umělecké galerie a velké obchodní domy. Nemohla si zvyknout na nové budovy, záplavy aut – a davy lidí. Před Planet Hollywood parkovaly turistické autobusy. Připadala si skoro jako v New Yorku. Všude kolem sebe slyšela cizí řeč.

Italská restaurace, kterou Jana vybrala, byla malá a pravděpodobně dobrá, protože uvnitř bylo nabito. Z baru na opačné straně ulice se ozývala hudba, klaksony troubily na lidi, kteří se snažili přejít ucpané cesty. Zatímco čekali na volný stůl, museli mluvit nahlas, aby se vůbec slyšeli. Když byli usazeni, Jana představila Lori všem zaměstnancům restaurace, kteří prošli kolem. Ukázalo se, že je to dobře, protože za okamžik zapípal Janin operátor. Odešla, aby si zavolala, a po chvíli se vrátila s omluvou. Bude muset odejít.

„Tino, odvezu tě domů,“ řekla Jana.

„Máma ji odveze,“ protestoval Brendan.

„Když jí to nebude vadit,“ pronesla Tina mile.

„Ale, Tino, říkalas mi, že máš hromadu domácích úkolů a že musíš večer ještě něco udělat...“

„Myslím, že se ještě chvíli můžu zdržet,“ odpověděla Tina a slabě se začervenala.

Lori rychle sklonila hlavu, aby nebylo vidět, jak se směje. Tina měla určitě strach, že Brendan Corcoran bude nějaký podivín, když na naléhání své matky

souhlasila, že se s ním aspoň seznámí a bude se k němu chovat slušně. Pak ovšem zjistila, že je Brendan okouzlující.

„Klidně ji zavezu domů a neměj strach, dlouho se nezdržíme,“ ujistila Lori Janu. „Jen se podívej, co všechno už jsi pro mě udělala.“

„Prodala jsem ti dům.“

„A zajistila nábytek, nechala zapojit televizi a mnoho dalších věcí!“ připomněla jí Lori.

„Tak jo. Zatím ahoj!“ rozloučila se Jana a odešla.

Jídlo bylo vynikající, obsluha bezchybná, ale dříve než dojedli, Lori rozbolela hlava. Tina právě povídala Brendanovi o obchodech na hlavní třídě.

„Poslouchejte, vy dva,“ oznámila, „vím, že byste se rádi trochu prošli, ale jsem opravdu moc unavená.“

„Mohl bych jen zaběhnout do knihkupectví?“ zeptal se Brendan a prosebně se na ni podíval. „Tina říkala, že tam byl Michael Shayne a nechal v obchodě několik podepsaných knih.“

„Vždyť tu nejsme naposledy...!“

„Ale to už je nebudou mít,“ namítl Brendan a nepřestával na ni hledět.

Povzdechla si. To jméno jí bylo povědomé. Když měla čas, ráda si něco přečetla, i když knihy Michaela Shaynea byly na její vkus trochu moc drsné. Přesto měla radost, že Brendan rád čte, a podporovala jeho lásku k literatuře. „Tak dobře. Zaběhněte tam a...“

„V knihkupectví je i kavárna. Co kdybyste nám dala deset minut a pak se tam setkáme?“ zeptala se Tina s nadějí v hlase.

Lori se usmála. Bylo pondělí večer. Po ulicích se určitě neprohánějí školáci, ale vytušila, že Tina možná ví

o několika spolužácích, kteří šli do kina, nakupovat, nebo jen tak na hamburger. „Máte na to patnáct minut, souhlasíte? Ale, Brendane...“

„Za patnáct minut se uvidíme,“ slíbil Brendan.

Lori zjistila, že Jana už zaplatila účet, a tak jen poděkovala personálu a vyšla ven. Prodírala se překvapivě plnými ulicemi směrem ke knihkupectví. Nákupní středisko Mayfair, ve kterém se obchod nacházel, bylo obrovské. Patřil k němu dokonce i hotel. Italská restaurace byla blíže k Cocowalk, druhému středisku v této čtvrti. Byl příjemný večer a Lori si uvědomila rozlehlost města. Miami patřilo k velkým, hustě obydleným metropolím. Žilo zde okolo tří milionů lidí. Zatím nenarazila na nikoho známého. I budovy vypadaly jinak, než si je pamatovala. Vrátila se sice domů, ale její domov se mezitím změnil. Mohla být klidná.

Ano, domov se změnil. Ale Eleanor někdo zavraždil.

Najednou všechna světla kolem zhasla. Slyšela výkřiky, tupé nárazy, zvonění alarmů.

Výpadek elektřiny, nepropadej panice, radil jí zdravý rozum. Zaslechla čísi zaklení a na několika místech se rozsvítila pomocná světla.

Vtom ji napadla hrozná myšlenka. *Brendan!* Jestli se mu něco stane, nepřežije to. Rozběhla se.

Zabočila do dvora nákupního střediska a srazila se s nějakou osobou, přicházející z opačného směru. Jejich náraz byl tak silný, že skoro upadla. Naštěstí ji zachytily čísi silné paže. Nespadla. Ale ani se nemohla pohnout. Měsíc se schoval za mraky. Byla ještě větší tma než obvykle.

Napadlo ji, že Coconut Grove nepatří k nejbezpečnějším místům ve městě. Ten chlap byl vysoký a silný. V dálce slyšela nějaké výkřiky. Ale v jejich blízkosti nebylo ani človíčka.

Stála tu sama s tím mužem v naprosté tmě. Blázne! okřikla se. Jen žádnou paniku!

Hluboký mužský hlas ji vylekal. „Nestalo se vám nic? Sakra, dámo, kam ten spěch? Copak hoří?“

Znělo to ustaraně – a podrážděně zároveň. Stisk jeho rukou byl pevný. Nenapadl ji, to ona do něho vrazila. Mateřský instinkt mohl za to, že se rozběhla jako blázen.

„Omlouvám se. Byla to moje chyba. Opravdu je mi to moc líto.“ Stále ji nepouštěl. „Promiňte, víte můj syn – ale to je vlastně jedno. A teď když dovolíte, musím...“

Vytrhla se mu. Najednou jí došlo, že toho muže zná. Divila se, že ho po hlase nepoznala už dříve. Změnil se. Trochu. Ale ne moc.

Přirozeně právě v tom okamžiku se všechna světla znovu rozsvítila.

Ano, je to on.

Změnil se.

Pochopitelně že se změnil. Neviděla ho téměř patnáct let.

Ale moc ne. Měl širší ramena, mohutnější postavu. Nosil delší účes a obličej mu zmužněl. Byl vysoký, svalnatý a atraktivní. Z chlapce vyrostl dospělý muž.

Ta tma a náraz ji na chvíli oslepily. Pořád ještě nevěřila vlastním očím. Zmizel. Před patnácti lety. Netušila, že se vrátil domů. Nikdo ji nevaroval, nikdo jí to neřekl.

„Seane?“ řekla přiškrceným hlase. Odkášlala si. „Seane?“

„Lori...“

Nebyl o nic méně překvapený než ona. Zíral na ni vytřeštěnýma očima. Odrážely se v nich temné emoce. Najednou je přimhouřil. Jeho hluboký hlas zněl drsně. „Co tu sakra děláš?“

Ten nepřátelský tón ji překvapil. Zdálo se, že jejich setkání ho zaskočilo ještě více než ji. Z jeho tmavě modrých očí šlehaly rozzlobené plamínky. Držel ji za ramena a prsty jí pevně zatínal do masa. „Ptám se, co tu sakra děláš?“

„Já...“

„Přijela jsi na návštěvu? Právě *ted*“?

Až později si uvědomila, že ho měla poslat k čertu – co mu je vlastně do toho? Ale pořád se ještě nevzpamatovala z toho, že ho zase vidí, a tak mu odpověděla. „Nejsem tu na návštěvě. Vrátila jsem se domů.“

„Vrátila ses!“ vykřikl. „Vrátila ses – *ted*“? No to je teda vynikající. To je opravdu vynikající!“

Hleděl na ni. Najednou si uvědomil, že ji stále ještě drží. Prudce ji pustil. „Promiň,“ řekl chladně a ustoupil o krok dozadu. Sledovala, jak bojuje sám se sebou. Konečně se uklidnil. Jeho tvář vypadala naprosto vyrovnaně. „Promiň,“ opakoval.

Otočil se, jako by ji vůbec neznal. Dlouhými kroky zamířil do ulice a zmizel v davu.

Sean. No to je opravdu výborné. Přesně to potřebovala. Třásla se. Jako by od jejich posledního setkání neuběhlo patnáct let. Jako by nežila svým vlastním životem. Vzpamatuj se! varovala sama sebe.

Ale nemohla se pohnout z místa. Jako by zkameněla. I když se tomu bránila, hlavou se jí honily vzpomínky.

Potkala ho ve škole. Vstoupil do jejího života, když jí bylo teprve třináct, a od té chvíle na něho nedokázala zapomenout. Třináct. Byla ještě o rok mladší než Brendan, když ho poprvé potkala. Obtížný věk. Už tehdy měřila metr sedmdesát, byla štíhlá a dokonce měla i prsa. Její spolužáci byli většinou nemotorní, podobaní a mutovali. Hráli si na dospělé, ale moc se jim to nedařilo. Její první den v osmé třídě nezačal nejlépe. Skupinka kluků si z ní dělala legraci. Ricky Garcia a Ted Neeson patřili k nejhorším.

„Nazdar, ty nová, nechceš přijít na schůzi našeho klubu čtyř věl“

„Čtyř vě – co to je?“ zeptala se naivně.

Ricky se podíval na Teda, a pak k ní přistoupil blíž. „Vyhledej je, vychutnej je, vyšousej je a výhod ven!“ řekl a rozesmál se na celé kolo.

Jeho slova ji vyvedla z míry. Začervenala se. Nevěděla, co má dělat.

„Tak co, zahraješ si s náma?“ naléhal Ted.

Tlačili ji stále blíže a blíže ke skříňkám, ale Lori se od nich nechtěla nechat zastrašit. Jana Huntová jí tvrdila, že Ricky a Ted patří k oblíbeným klukům. A teď na ni něco

zkoušeli. Kdyby zpanikařila, celá škola by se jí smála až do konce života. Ráda by jim řekla něco chytrého, ale nic ji nenapadalo. V tom se objevil Sean.

Byl vysoký a hubený, tmavé vlasy mu padaly do obličeje. Postavil se za Rickyho, chytil ho za košili a prudce odtáhl od Lori. „Dejte jí pokoj, oslové. Je tady nová – bude si myslet, že jsme banda zločinců.“

„Ale no tak, Seane, jen jsme zkoušeli, jestli má smysl pro humor.“

„Smíchy se přímo popadá za břicho. A teď jí dejte sakra pokoj. Ať už jste oba pryč.“

Poslechli ho. Otočili se jako zpráskaní psi a zmizeli v hale. „Ve skutečnosti nejsou tak špatní. Ale někdy se chovají jako idioti,“ řekl Sean a usmál se na ni. A v tu chvíli se do něho zamilovala. Na bradě měl malý dolíček. A oči neuvěřitelně modré.

Hlas měl hluboký, žádný přeskakující pískot.

„Díky,“ řekla.

Doprovodil ji domů.

A navíc byl zábavný a moc hezký. Prostě se jí *líbil*. Choval se přirozeně, přátelsky a byla s ním legrace.

Její rodiče ho nenáviděli. Ne, *osobně*, to ne. Ale hned jí řekli, že to pro ni není vhodný kamarád. Pocházel ze špatné rodiny, a tak ho okamžitě odmítli. Dokonce ještě předtím, než se stala ta hrozná věc v lomu.

Ten den je všechny zasáhl, ať už byla jejich životní role jakákoliv.

Život a smrt. A Ellie už je taky po smrti.

Ale Sean se vrátil. A ani po tolika letech ho zcela nevytlačila ze svého srdce. Z mysli. Ze svého svědomí. Vždycky tam byl, ukrytý v tmavých koutech. Věděla, že

se tehdy zachovala jako zbabělec – nebránila ho, neprotestovala...

Neřekla celou pravdu...

„Mami?“

Lori si až teď uvědomila, že pořád nehybně stojí na chodníku. Zastyděla se. Musí tam být už dost dlouho.

Hodně dlouho. Brendan – její milovaný syn, na kterého úplně zapoměla – stál před ní. S Tinou po boku. Ty dva už nebavilo čekat v knihkupectví a vydali se ji hledat. Snažila se rychle vzpamatovat.

„Není ti nic, mami? Vypadáš, jako bys právě viděla strašidlo,“ řekl Brendan.

Zakroutila hlavou. Pokusila se usmát. Moc se jí to nepodařilo. Strašidlo. Přesně tak. Strašidlo, které ji pronásledovalo celých patnáct let.

„Ne, ne...“ začala a hned zase zmlkla. „Omlouvám se vám. Vyděsil mě ten výpadek elektřiny. Nestalo se vám nic?“

„To víte, že ne,“ ujistila ji Tina s úsměvem na rtech.

„To je dobře... moc dobře. Máte ty knihy?“

„Mami, ten výpadek nebyl zas tak hrozný. V knihkupectví mají asi nějaký pohotovostní systém, protože tam byla tma tak si půl vteřiny. Jo – a ty knihy máme!“ dodal Brendan nadšeně. „Tinín kamarád nám schoval dva výtisky s podpisem Michaela Shaynea. Podívej se!“

Poslechla ho. Musela si připomenout, že je rodič a navíc ještě dobrý. Musí projevit zájem o něco, co je tolik důležité pro jejího syna. Nevnímala ani obal, ani název, ale přikývla. Pak Brendan knihu otočil a ona znovu propadla panice. Na zadní straně se skvěla spisovatelova fotografie.

Byl to on. On.

Michael Shayne je Sean Black. Nebo spíše Sean Black je Michael Shayne. Panebože!

„Mami?“ ozval se Brendan vystrašeně.

„Jste úplně bílá, paní Corcoranová,“ zamumlala Tina a podívala se na Brendana. „Není vám špatně? Mám zavolat mámě?“

„Ne, ne, nic mi není,“ řekla Lori. „Tak jo!“ dodala vesele. „Pojedeme domů. Už je pozdě. A ty musíš zítra do školy, Tino. Půjdem.“

Otočila se a zamířila k parkovišti. Uvědomovala si, že Tina a Brendan na sebe vrhají nechápavé pohledy. Zřejmě pochybovali o jejím duševním zdraví.

Byla ráda, že nemusí jet daleko. Janin dům byl ve stejné čtvrti. Lori stále ještě nebyla ve své kůži, když sledovala, jak Brendan doprovází Tinu ke dveřím. Tina vešla dovnitř, zamávala a zamkla za sebou.

Lori na sobě cítila Brendanův pohled. Byl přesvědčen, že se jí něco přihodilo. Konečně se jí podařilo ho uklidnit. Je jen unavená a musí si odpočinout.

Zнала ho. Úplně jí nevěřil. Skoro omdlela, když uviděla knihu Michaela Shaynea a uvědomila si, že nejoblíbenějším spisovatelem jejího syna je ve skutečnosti Sean Black.

Lori vstoupila do kuchyně. Chvilí nehybně stála a pak zamířila k lednici. Mléko, pomerančový džus, limonáda. A díkybohu, láhev bílého vína – dárek od Jany na uvítanou.

Z linky vytáhla sklenici a nalila si. Zavřela lednici a zamířila zpátky do obývacího pokoje. Přitiskla si chladivé sklo na čelo.

Vlastně by měla být ráda. Byl zostuzen, napaden, téměř ukřižován. Zasloužil si úspěch.

Ale byl ve městě. Koho by napadlo, že se sem vrátí?

Koho by napadlo, že se z něho stane spisovatel? A že ho Miami bude vítat s otevřenou náručí. Ale Miami je koneckonců často popisováno jako město-děvka. Zamiluje se do každého herce, sportovce či jiné osobnosti, která do něho vstoupí.

Sean Black.

Neviděla ho téměř patnáct let. *Patnáct let!* Dost dlouhá doba na to, aby mohla zapomenout.

Ale Lori na něho nikdy nezapomněla. Životy všech se toho dne změnily jednou provždy.

Tehdy jí bylo sedmnáct...

Panebože, viděla to před sebou, jako by se to stalo teprve včera.

Postavila se a dopila víno. Znovu zamířila do kuchyně, nalila si další sklenici vína a vypila ho jako vodu. Aspoň se jí podaří usnout. Potřebuje se pořádně vyspat.

Nesmíš na něho myslet, přikázala si. Nesmíš, nesmíš, nesmíš...

S tímto rozhodnutím se vydala nahoru po schodech do ložnice. Pak si vzpomněla, že Ellie byla zavražděna a po městě běhá nějaký psychopat.

Miami je velké město. Zřejmě po něm běhá spousta psychopatů.

Musí zapomenout na Seana a chovat se jako zodpovědná dospělá žena. Ujistit se, že je dům dobře zabezpečený. Zkontrolovala dveře a okna, pak se v ložnici převlékla do noční košile a uložila se ke spánku.

Ubohá Ellie.

Sean...

Vybavila si její obličej v ten den, kdy v lomu Mandy...

Kdy Mandy zemřela.

Kdy byla Mandy zavražděna.

Ted je mrtvá i Ellie. Zavražděná.

A Sean se vrátil do města...

Kristepane, na co to myslíš?

Ne, Sean s tím nemá nic společného.

Spi! přikázala si. Zapomeň na to, nemysli na to.

A kristepane...

Hlavně už si na nic nevzpomínej.

Sean seděl ve svém hotelovém pokoji a tupě zíral na televizi. Hlasatelka právě informovala o Eleanor Metzové.

Sakra. Ellie je mrtvá. I když hezká mladá hlasatelka mluvila dramatičtěji, než se na redaktorku zpráv hodilo, její popis Eleanořiny smrti nebyl zdaleka tak hrozný jako pohled na její mrtvé tělo. Neviděl Ellii patnáct let, ale když hleděl na její nahé, chladné tělo, cítil se příšerně. Otřásl se, zadíval se na sklenici se skotskou ve svých rukách a pak se zhluboka napil. Najednou ho přepadl tísnivý pocit. Vzpomněl si, proč si ten drink vlastně nalil. Vzpomínky. Díky Ellii si vzpomněl na Mandy.

A na Lori Kellyovou. Corcoranovou. Vdala se, bratr mu to oznámil již před mnoha lety, ale její manžel brzy umřel, a od té doby žila se svým synem v New Yorku. Vždycky jí přál jen to nejlepší. Po světě chodí hodně oslů a jen málo Lori Kellyových. Považoval ji za dobrou kamarádku.

Až na to, že ten den v lomu k ní pocítil větší nenávist než k ostatním. Osli jsou prostě osli, ale od Lori očekával něco jiného...

Co od ní očekával?

Svědčila u soudu. Mluvila tiše, ale rozhodně. Snažila se být loajální, bránila ho. Jenže státní zástupce ji skřípl, jako by ona sama byla obžalovaná, a ona ten tlak nevydržela. Připustila, že Mandy se chovala nevhodně a že by bylo přirozené, kdyby na ni Sean žárlil. Když bylo po všem, její rodiče jí zabránili v jakémkoliv kontaktu s ním. Jako by trpěl nějakou nakažlivou chorobou – nebo jako by měli strach, že je vrah a jejich dcera bude muset za své svědectví pykat. Od té doby s ní nemluvil.

Tolik let. Proklatě dlouho.

Téměř se nezměnila. Vysoká, štíhlá, stále klasicky krásná s velkýma hnědýma očima a dlouhými blond vlasy. Uměla naslouchat, prohlédnout člověka, vidět... dokonce i to, co on vidět nechtěl. Vždycky byla jeho kamarádkou, hned od prvního dne jejich setkání. I tehdy, když chodila s tím slušňákem z jachtařského klubu, zatímco on měl pletky s Mandy. Mandy nebyla špatná, jen toho chtěla moc a nejlépe bez čekání. Záleželo mu na ní, ale věděl, že jejich vztah nemá budoucnost. A nezlobil se na ni – vzájemné city vychladly již dlouho předtím, než Mandy přišla o život.

Mandy potřebovala žebřík, kluka, po kterém by mohla šplhat vzhůru. Toužila po všem, co svět nabízel, a nezáleželo jí na tom, s kým se musí vyspat, aby to dostala.

Lori byla jeho nejlepší kamarádka. Světelný paprsek. Vášně, která se nabízela. Nikdy na ni nechtěl naléhat. Byla jedinečná. Čekal na vhodnější dobu.

Spatně si to načasoval.

Ale Lori stála při něm, když trpěl. Snažila se mu pomoci bez ohledu na to, že jí v tom bránil Brad, rodiče i ostatní.

Ale nestála při něm dostatečně dlouho, a nebojovala ze všech sil. Odjel, ale mohla ho vyhledat, napsat mu, zatelefonovat. Místo toho se rovněž vypařila a každý se vydali svou cestou.

„Na tvoje zdraví, Lori Kellyová!“ zašeptal a zvedl sklenici. Je to už tak dávno. Mezitím měl spoustu žen. Uvažoval, jestli jich bylo tolik právě kvůli Lori, a také kvůli Mandy. Ze všech sil se vyhýbal vážnějšímu vztahu. Napil se. Výborně. Miami z něho ještě udělá alkoholika.

Děly se tu zvláštní věci. Ne, život je zvláštní. Mandy už je mrtvá hodně dlouho. A teď je mrtvá i Ellie a Lori mu doslova vběhla do cesty.

Přeběhl mu mráz po zádech. Musel se znovu napít. Nesmysl.

Spatné věci se prostě dějí. A vražda v takové metropoli jako je Miami, není nic výjimečného.

Hlavně se z toho nezblázni. Nemůžeš nic dělat a nejedná se o žádné spiknutí, o nic takového. Ellie žila na plný plyn. Trávila noci v klubech a barech, libovala si v náhodných známostech...

Dobrá. A proč by se Lori nemohla chovat stejně, teď, když se vrátila zpátky? Jako vdova může klidně trávit večery v nočních podnicích, tancovat, popíjet s přáteli, poslouchat hudbu.

Netrpělivě zaklel, postavil se a nalil si skotskou. Co se to s ním, sakra, děje? Ellie byla zavražděna a téměř před patnácti lety někdo zabil Mandy. On byl tehdy považován za vraha, tak jaká je tu vlastně souvislost?

Pohyboval se v Mandině blízkosti do chvíle, než ji Andrew vytáhl z vody.

Neměl se sem vracet. Lidé nezapomněli, co se před patnácti lety stalo.

Přesto se vydal k telefonu a vytočil Rickyho číslo. „Haló?“ ozval se Ricky. „Tady je Sean. Lori Kellyová je ve městě.“

„Jo! Už jsem to slyšel. Její bratr Andrew se zmínil, že se stěhuje zpátky, protože její dědeček je vážně nemocný.“

„Máš její číslo?“

„Ne, ale můžu ho sehnat. Jana si vzala Brada, jak určitě víš. Už jsou rozvedení, ale přátelí se a Jana je s Lori ve styku. Dokonce pro ni našla i dům. Zavolám ti.“

„Tak fajn.“

Sean položil sluchátko. Hlasatelka se konečně dostala k jiným událostem a přednášela je neméně dramaticky. Během víkendu došlo ke dvěma ozbrojeným střetům a tragické dopravní nehodě.

Tragédie jsou součástí lidského života. Každý den člověk vyslechne několik hrozivých příběhů. Ale Ellii znal osobně. Znal ji jako dítě, pamatoval si její smích, flirtování, i to, jak se učila – zažil ji veselou, ublíženou, zmatenou, utrápenou. A když člověk někoho zná, a pak ho uvidí mrtvého a nahého na nerezovém stole v márnici...

A Lori Kellyová je zpátky ve městě.

Znovu se všichni sešli. Aspoň to tak vypadá. Samozřejmě jen ti, co přežili.

Ricky Garcia držel dlouho sluchátko v ruce. Ellie je po smrti, Lori Kellyová se vrátila a Sean Black taky. To je ale návrat domů.

Potřásl hlavou a soustředil se na hlasatelku v televizi. Pěkná ženská, jen trochu moc melodramatická. Co se stalo s prostými fakty?

Zaváhal a pak zesílil zvuk. Co vlastně říkají o té vraždě? Média měla sklon zkreslovat informace a znesnadňovat tak práci vyšetřovacích orgánů. Jako by už toho tak neměli dost. Drogy, gangy, mafie... a polovina populace si stěžuje na postup policie. Nesmysl.

Díval se na hlasatelku, dramaticky popisující trestný čin. Snažila se na sebe upozornit.

Ubohá Ellie. Žila sice trochu divoce, ale přesto...

Není to divné? Proklatě divné. Kdyby byla Ellie naživu, mohli se zase sejít. Všichni, kdo byli tehdy v lomu.

Vzpomněl si, že ho Sean požádal, aby zjistil Loriino číslo. Zavolał Bradu Jacksonovi.

Co asi řeknou v televizi?

Vrah sledoval zprávy a pociťoval uspokojení, které bylo skoro stejně příjemné, jako když byl na honu...

A jaké pociťoval při činu.

Média. Blázni! Vykecali všechno. Úplně všechno.

Ted se k činu přizná půl tuctu úchyláků a ti pitomí policajti nebudou vědět, kam se vrtnout.

Konečně hlasatelka zmizela z obrazovky a vystřídal ji šedovlasý muž. Nějaký důchodce z FBI. Popsal vraždu jako typický zločin se sexuální motivem a varoval ženy, aby byly opatrné. Když se objevila podobná vražda, lidé

měli tendenci považovat ji za čin nějakého zvířete, rohatého dábla.

Vraždy se sexuální motivem měli většinou na svědomí muži stejné rasy jako jejich obětí, nejčastěji ve věku mezi pětadvaceti a pětatřiceti lety. Mladší pachatelé většinou ještě nedosáhli takového stupně brutality. Ti starší byli zase náchylnější k chybám.

Na to si připiju! pronesl pobaveně. Ale neudělal to. Muž zmizel.

Vrahové většinou vypadají důvěryhodně a ženy je z ničeho nepodezírají.

Průměrní chlapíci.

Průměrní!.

Škodolibě se usmál.

Tak průměrní!

Pozvedl sklenici.

A připil si na svoje zdraví. Měl ze sebe radost. Už brzy se všichni dozví, že on v žádném případě průměrný není.

Zaslechl klepání na dveře. Někdo zavolal jeho jméno. Usmál se. Přišla. Nevěděl, jak se chovají průměrní chlapíci.

Ale jen nadprůměrný muž je dokázal tak bezvadně napodobovat.

Jana Huntová stála před Bradovým domem a rozhlížela se kolem sebe. Byla tma, přestože na ulicích svítily lampy. Ve vilové čtvrti Coconut Grove byla v noci tma jako v pytli. K jedné z největších předností této oblasti patřilo množství zeleně, což se Janě většinou líbilo. Stromy, vinná réva, keře, květiny – prožila zde většinu svého života, většinu rostlin neznala jménem, ale zbožňovala je. Dnes v noci však ne. Ten článek o Ellii ji

vystrašil. Když vyzvedla podepsanou smlouvu na nový dům, nemyslela na nic jiného než na tu vraždu. Zavolala domů, ujistila se, že Tina je v bezpečí, a zamířila k Bradovi.

Nebylo to moudré rozhodnutí. Měli mezi sebou nepsanou smlouvu. Vždy si předem volali. A ona mu tentokrát nezavolala.

Co když s někým je? A ona teď stojí na jeho zápraží v naprosté tmě. Vanul slabý větřík a pokaždé, když zašustil lístek, dostala strach, že se kolem plíží ten úchylný vrah, pozoruje ji a už se nemůže dočkat její krve... Dveře se otevřely. „Jano!“

„Ahoj!“ řekla nervózně.

Brad byl oblečený, což bylo dobře. Znamenalo to, že právě nevyskočil z postele. Měl na sobě džíny a tričko, blondaté vlasy pečlivě učesané.

„Můžu jít dál?“ zeptala se.

„Jo, jasně.“ Ustoupil, aby mohla vejít.

Měl hezký dům, jednoduše zařízený. Nebyl moc starý, tak patnáct let. Na zdech visely moderní obrazy, nábytek byl většinou vyrobený z kůže, chrómu a skla. Podlaha byla dlážděná a v kuchyni měl Brad více spotřebičů, než mohl potřebovat. Ložnice byla obrovská, s vestavěnou vanou obehnanou skleněnou stěnou s výhledem do bujné zahrady za domem, chráněné před zvědavými pohledy dřevěným plotem. Jedinečné místo pro rozvedeného právníka v nejlepších letech. Mohl si sem vodit ženy.

Absurdní na tom bylo, že mu ten dům obstarala Jana.

„Měla jsem zavolat...“ začala.

„To nic,“ řekl. Pokrčil rameny a ušklíbl se. „Vlastně jsem rád, že tě vidím. Právě teď s nikým nechodím...”

Předpokládám, že jsi už slyšela o Ellii. Od té doby, co jsem se to dozvěděl, piju.“

Jana zvedla obočí. „Tys ji někdy v poslední době viděl?“

Zakroutil hlavou. „Ne... semtam jsem ji zahlédl. Asi před pěti roky chodila s jedním klukem od nás z práce. Ale stejně je to... hrozné. Když se stane něco takového, je to vždycky hrozné, i když se jedná jen o dávnou známou...“

„Já vím. Je to příšerné. Pořád na to musím myslet, jak se s tím chlapem seznámila, co asi cítila...“ Otrásla se.

„Tak proto jsi ke mně přišla?“

„Ano.“

„Protože máš strach.“

„Možná.“

„Aha. Ráda by ses s někým seznámila, ale máš strach, abys nenarazila na vraha, a tak jsi raději vsadila na nudného, ale bezpečného manžela, je to tak?“

Jana ho objala kolem pasu. „Dej mi pokoj.“

Usmál se. „Opravdu to chceš?“

Jana vztekle rozhodila paže. Nerozhodně se zadívala do země a pak řekla: „Nikdy jsem netvrdila, že jsi nudný, Bradě. Právě naopak. Nikdy jsem nevěděla, kde jsi.“

Podíval se na ni a přikývl. Pak se usmál. „Opravdu tě rád vidím,“ připustil. „Ale vzpomínám si, že ještě minulý týden jsi na mě měla vztek.“

„Nechtěl jsi mi přispět na Tinin výlet. A těch pár dní, které pořádá její umělecký kroužek, přijde skoro na sto babek!“

„Nejsem si jistý, jestli chci, aby moje třináctiletá dcera jezdila na vícedenní výlety!“ namítl. „Kde vlastně je?“

„Doma, pořádně zamknutá. Vlastně se nemůžu dlouho zdržet, musím za ní...“

„Jasně, madam, nebudu vás dlouho zdržovat. Můžeme vás uspokojit tak rychle, jak si jen budete přát.“

Svlékla se a zamířila do ložnice. Byla tma, ale v místnosti se vyznala. Brad nerozsvítil. Když ji zezadu objal, byl už nahý a vzrušený. Společně se vrhli na postel.

Byla vděčná za tmu, citově zmatená, když se jejich těla spojila. Připadalo jí zvláštní, že právě ta strašná zpráva o vraždě způsobila, že zatoužila po Bradovi. A nechtěla si s ním jenom promluvit, chtěla jeho tělo. Ještě více ji rozrušil fakt, že právě dnes večer si uvědomila, jak výjimečný milenec vlastně je. Když dosáhla vrcholu, vyhrkly jí slzy. Když byla mladší, jen o orgasmu snila, ale sny se jí většinou nevyplnily. Někdy předstírala...

Znovu se s ní začal milovat. Chtěl ji, ale nebyl ještě zcela připraven.

„Řekni něco,“ zašeptal.

A ona už věděla, co od ní chce. Ve své fantazii se miloval se dvěma ženami. Rád poslouchal, co by dělala s někým jiným, zatímco on se s ní miloval...

Někdy s ním tuto hru hrála. Někdy nemohla.

Najednou si přála, aby viděla na hodinky. Brad byl sice dobrý milenec a právě byli uprostřed milování, ale přepadl ji strach. Měla by být doma. Nedokázala mu to však říct. Dostala, co chtěla... ale on ještě ne. A tak začala vyprávět přesně to, co chtěl slyšet.

Fungovalo to. Jeho vzrušení na ni působilo jako afrodisiakum a společně dospěli k dalšímu orgasmu. O chvíli později ji pohladil po vlasech.

„Škoda, žes to pro mě nikdy neudělala. Aspoň jednou,“ řekl. „Vyhnu ti bychom se mnoha nepříjemnostem.“ Přepadl ji tísnivý pocit. „Jakým například?“ zašeptala. „Našemu rozvodu.“

Otočil se a zadíval se jí do obličeje. „Samozřejmě že to můžeme zkusit i teď.“

„Co?“ zeptala se rozzlobeně. „Bradě, jsme rozvedení. Můžeš si dělat, co se ti zlíbí. A navíc hodně vyděláváš. Můžeš si koupit třeba pět ženských najednou, pokud po tom tak toužíš.“

Zakroutil hlavou. „Chci *tebe* a ještě jednu ženu.“

„Zvrhlíku.“

„Nejsem o nic větší zvrhlík než většina mužů.“

„Ubližuješ mi.“

„Lichotíš ti! Chci *tebe* a další ženu.“

Netrpělivě zakroutila hlavou. Jako by se bavila s dítětem. Pak ho pohladila po blondatých vlasech. „Musím jít.“

„Přemýšlej o tom. Jen ty a já, plus další žena. Jen jednou. Moje narozeniny se blíží.“

Lehce ho pleskla po tváři. „Zvrhlíku!“

„Mimochodem, moje stará přítelkyně je zpátky ve městě. Ty a Lori Kellyová. To by byla dvojka.“

„Lori Kellyová zřejmě už na střední škole vycítila, že jsi zvrhlík. A neplánuj si sexuální orgie s mými kamarádkami. Nedělá mi to dobře.“

„Není to špatná představa.“

„Bradě...“

„Tak dobře. Nechám si to jen pro sebe.“

„Fajn. Teď se budu cítit příšerně pokaždé, když tě uvidím.“

„Ne, to nedělej. Protože víš co?“ zeptal se tiše.

„Co?“

„Miluji tě, víš.“

Usmála se. Přitiskl ji k sobě. Chvíli ji svíral. „Už musím jít,“ řekla smutně.

„Zavolám Tině a ujistím se, že je v pořádku. Ještě se můžeš chvíli zdržet, a pak tě doprovodím domů. Co ty na to?“

„Díky, Bradě.“

Sledovala ho, jak telefonuje jejich dceři. Chvíli s ní mluvil. Musela mu přísahat, že pořádně zamkla a zaktivovala alarm. Položil sluchátko, pustil televizi a oznámil Janě, že jde udělat něco k pití. Pak odešel z ložnice.

Jana hleděla na televizi. Dávali zprávy. O Ellii.

„Vypni to, prosím,“ řekla, když se Brad vrátil se sklenicemi v ruce.

Rychle přepnul na jiný kanál. Jana jemně zasténala, když se na obrazovce vynořily dvě ženy, které si to právě rozdávaly s jedním mužem.

„Tak já jsem zvrhlík, jo?“

„Ano,“ odsekla.

„Ale no tak, dívej se chvíli,“ pobídl ji.

Za několik minut už se s ní znovu miloval. Když bylo po všem, zašeptal: „My zvrhlíci to prostě potřebujeme. Jenom jednou, Jano, na moje narozeniny.“

Otočila se na druhou stranu a přetáhla si peřinu přes hlavu. „Chceš, abych někde sbalila tu druhou ženskou?“

„Jasně. Nebo ji sbalím já. Nebo tě vezmu do podniku, kde k tobě holky přijdou samy.“

„Zvrhlíku!“ opakovala. „Přemýšlej přece! Co bys dělal, kdyby nějaká holka chtěla sbalit tvoji dceru?“

Mlčel.

„No?“
„Asi bych ji zabil.“
„Ty bys nikoho nezabil.“
„Ale ano. Myslím, že bych to dokázal.“

4

Brad Jackson rychle zvedl sluchátko. Většinou měl zapnutý záznamník.

Ale Jana usnula a on znovu přepnul televizi na kanál se zprávami. Ellie. Chudák Ellie. „Haló?“

„Bradě?“

„Ano.“ Zamračil se. „Ricky?“

„Jo, to jsem já.“

„Víš něco nového o Ellii?“

„Ne,“ odpověděl netrpělivě Ricky.

„Nemáš nějaké tajné informace?“

„Děláš si legraci? Muselo se to nějak vynést ven. Někdo vykecal úplně všechno, co víme. Ta ženská ve zprávách toho ví víc než já. Až se něco dozvím, dám ti vědět...“

„Jen se trochu bojím. Mám ženu a dceru.“

„Bývalou ženu.“

„To je jedno. Víš, že mi na ní záleží.“

„Jasně. Ale Jana je opatrná. Ví, že se má držet od cizích lidí co nejdále.“

„Ano,“ souhlasil suše Brad. Zamračil se. „Poslouchej, Ricky, je pozdě...“

„Omlouvám se. Něco jsem od tebe potřeboval. Slyšel jsi, že je Sean Black ve městě?“

„Jo, slyšel,“ zamumlal Brad. Samozřejmě se mu to už doneslo. Všichni mu to neustále připomínali, včetně Rickyho. Velký Sean Black se vrátil. Chudák chlapec. Hrdina. Fotbalový génius. Slavný spisovatel. Téměř ho obvinili z vraždy a teď se lidi můžou strhat, jen aby dostali jeho autogram.

„Chtěl by mluvit s Lori Kellyovou. Vlastně Corcoranovou nebo jak se vlastně jmenuje.“

Brad se naježil. Vlastně na Seana nežártil, nikdy mu nezáviděl. Sean měl většinu života smůlu. Nemohl mu však zapomenout, že se přátelil s Lori když jemu se přece nikdo nemohl vyrovnat a Lori mohla být ráda, že si jí všiml. Ale to už je dávno. Na mnoho věcí už zapomněl, jenže pocity, emoce a *zloba* zůstaly. Měl toho již hodně za sebou, ale se svým současným životem byl spokojený. Jana byla v roli bývalé manželky fantastická. K dispozici bez zbytečných řečí. Opravdu ji miloval a jejich dcera byla nejen krásná, nýbrž i chytrá. Prostě dokonalé dítě. Dostal, po čem toužil.

Stejně si musel přiznat, že by rád Lori Kellyovou viděl. Tak dobře, dostat Janu a Lori společně do postele se mu asi těžko podaří. Přesto by se s Lori rád setkal.

Zdá se, že Sean Black ho chce předstihnout.

„Máš Loriino číslo?“ zeptal se Ricky.

„Jestli mám její číslo...?“ opakoval Brad. Pak se usmál a překvapeně se podíval na Janu, která se zavrtěla

pod peřinou. Plácl ji po zadku a přikryl sluchátko dlaní.
„Hej, jaké číslo má Lori?“

Jana se otočila. Vlasý měla rozčuchané, oči ospalé stále však podezíravé. „Proč?“

„Chci jí zavolat.“

Pokusila se ho uhodit. Zasmál se a chytil jí ruku.

„Ne, vážně, Ricky ho chce vědět.“

„Ricky?“

„Ricky Garcia to číslo potřebuje pro Seana.“

„Aha, pro Seana!“

Jana se posadila a přitáhla si kolena k hrudi. „Dneska jsem s Lori byla. Chtěla jsem jí říct, že je Sean ve městě..., ale pak jsem uviděla ten článek o Ellii a úplně se mi to vykourřilo z hlavy. Počkej chvíli, čtyři-čtyři-čtyři... čtyři-čtyři-čtyři... kruci! Zapomněla jsem ho. Ale je v seznamu. L. Corcoranová, Almansa.“

Brad to tlumočil Rickymu, řekl mu, ať se zase ozve, a zavěsil. Pak předstíral, že volá na informace o telefonních číslech a potom vytočil nějaké číslo.

Jana vyskočila. „Co děláš?“

Nevinně se na ni podíval. „Hele, přece nedopustím, aby jí Sean volal bez ohlášení. Na ulicích není bezpečno. Je to přece tvoje kamarádka. Zavolám Lori Kellyové-Corcoranové, jestli nemá zájem o moje jedinečné sexuální služby...“

Jana mu vytrhla sluchátko z ruky.

„Ale no tak!“ utahoval si z ní Brad.

„Do tohotole Lori Kellyovou nezatahuj.“

„Jano!“

„Na škole jsi byl do ní blázen.“

„Byli jsme ještě děti!“

„Tvrdil jsi, že je fantastická.“

„Byla fantastická.“

„Říkala mi, že ses jí nikdy nedotkl.“

„Jeden z nás lže,“ odpověděl Brad a v očích se mu zalesklo.

Jana s rámušem položila sluchátko. Brad se rozesmál a zatlačil ji do postele. „No dobře, dobře, tak tedy Lori nepozveme. Necháme ji, aby si našla nějakého úchylného vraha.“

„Sean měl Lori vždycky rád. Mohli by se dát dohromady.“

„A co když Sean je ten vrah.“

„Ty jsi zvrhlík, takže bys tím vrahem mohl být i ty.“ Ignoroval její poznámku. „V tom případě budeme muset sbalit nějakou jinou ženu. Jenom jednu. A pak se můžeme znovu vzít.“ Zhluboka se nadechla a podívala se na něho. „Už mě to nebaví,“ řekl. „Opravdu? A proč bych ti to měla věřit?“

„Stárnu. Jsem unavený.“ Nevěřicně na něho hleděla. „Myslím to upřímně.“ Zasténala.

Usmál se. „Opravdu, věř mi. Neoženil bych se znovu, kdybych ti nechtěl být věrný. Přemýšlej o tom.“

„Počkej chvíli. Ty mě chceš podplatit,“ řekla pobouřeně. „Nabízíš mi sňatek, jen abych ti splnila tvoje přání.“

„Přemýšlej o tom,“ trval na svém.

Brad ji doprovodil domů, jak slíbil.

„Přemýšlej o tom!“ zašeptal jí do ucha před domem.

„Už jsem o tom přemýšlela!“ zaprotetovala. „Vím, že jsem ti nasadil brouka do hlavy.“

„Dobrou noc, Brade.“

Vešla dovnitř, znovu zapnula alarm a zkontrolovala Tinu, která klidně spala.

Ve své ložnici si pustila televizi. Měla v plánu dívat se na film tak dlouho, dokud neusne. Jen tak zapomene na Bradovu nesmyslnou nabídku. Ale televize byla přepnutá na CNN a Jana znovu uslyšela tu hroznou zprávu.

Na Brada opravdu zapomněla.

Vážná, atraktivní blondýnka mluvila o strašných věcech, které se staly Ellii.

A Jana nemohla myslet na nic jiného než na vraždu.

5

Lori nemohla usnout. Nepomohlo by jí, ani kdyby vypila všechno víno na světě.

Konečně upadla do spánku.

Něco se jí zdálo. Před očima se jí odvíjely vzpomínky na minulost.

Ten den v lomu jí bylo sedmnáct. Matka jí řekla, že má život před sebou a všechno se jí bude dařit. Byla mladá a krásná a na závěrečném školním plese vyhrála titul Miss pomerančového květu.

Pukalo jí srdce.

Kvůli Seanovi.

Věděla, že stačilo málo, a to, k čemu došlo, by se nikdy nestalo. A tolik mladých životů nemuselo být

pošlapáno. Ale jediné, co na začátku toho dne věděla, bylo, že umírá... touhou po něm.

Pochopitelně o tom nikdo neměl ani tušení. Byla přece Lori Kellyová slušná a vychovaná dívka, ale koneckonců už nebyla dítě a měla svoji hrdost. A i když si za to mohla sama, to, co se mezi ní a Seanem stalo, ji hluboce zasáhlo.

Měla být přece zamilovaná do Brada Jacksona. Tvořili *dokonalý* pár. Brad patřil k nejlepším studentům, pocházel z dobré rodiny, jejíž historie sahala až k příchodu prvních přistěhovalců do Ameriky. Navíc měl modré oči a blondaté vlasy. Pod tou nablýskanou fasádou už tak hezký nebyl. Její rodiče ho nikdy neprohlédli. Viděli jen jeho dokonalé americké rodiče, jachtařský klub. Brad vlastně nebyl tak špatný. Znala ho dobře a měla ho i ráda jenže některé věci se jí na něm nezamlouvaly.

Sean chodil s Mandy Olinovou. Byla stejně stará jako on, urostlá, trochu divoká a především ho bláznivě milovala – navíc také pocházela z bohaté rodiny. Jejím rodičům se Sean nezamlouval. Možná právě proto s ním Mandy chodila. A navíc byl Sean báječný. Všichni ho měli rádi. Nikdy se nezalekl žádné bitky, ale nikdy žádnou nezačal.

Lori ho vždycky milovala.

Tajně, samozřejmě, měla svoji hrdost, a dokud chodil s Mandy, chovala se jakoby nic. Skrývala dokonce své opravdové city, i když se spolu několikrát ocitli o samotě.

A teď měl Sean odejít. Všichni se měli rozejít, ale protože Sean se přihlásil na letní kurz na univerzitě, bylo jisté, že zmizí jako první. Byli ještě děti jak tvrdila její matka. Děti. Nemohli brát věci vážně. Lori byla ještě

moc mladá, aby se do někoho mohla opravdu zamilovat. Vždyť má před sebou ještě celý život. Pochopitelně by bylo fajn, kdyby pokračovala ve vztahu s tím milým chlapcem Bradem. Hlavně by se měla držet co nejdále od mládeže typu Michaela a Seana Blackových. Nehodí se k ní. Lori stejně půjde na univerzitu a dopracuje se k zářné budoucnosti. Pochází ze vzdělané rodiny, takže si může dovolit všechno dokonce i doktorát! Její rodiče jsou bohatí, bydlí ve správné čtvrti a ona by přece nechtěla skončit těhotná a později s dítětem na krku.

S matkou se dalo většinou rozumně mluvit. Lori ji milovala. Ale tehdy byla máma jako zaslepená. Neuvědomovala si, že nehrozí, aby Lori utekla s Bradem, nebo s ním dokonce měla dítě. I když po té události se Seanem poněkud znervózňela.

Rodiče nesouhlasili s jejím přátelstvím se Seanem. Bydlel ve špatné čtvrti, jeho otec pracoval jako hlídač a matka zmizela bůhvíkam. Měl o rok staršího bratra Michaela, který byl pořád do něčeho namočený. Kromě toho měl ještě dalšího bratra, dvacetiletého Daniela, který nastoupil do armády nic jiného mu ani nezbývalo. Otec a matka tvrdili, že netrpí předsudky vůči dětem, které se narodili v chudých rodinách, ale Sean bez matky, s otcem-ztroskotancem a bratrem-lumpem prostě neměl šanci.

Avšak on byl jiný. Dědeček to věděl. Někdy se Sean naparoval. Hrál fotbal za místní fotbalové družstvo a patřil k nejlepším hráčům. Po škole pracoval jako brigádník v knihkupectví, a přesto si udržel solidní studijní výsledky. Chystal se jít studovat na Floridskou státní univerzitu. Dostal stipendium sice jen na státní školu, ale na státních univerzitách studovala polovina

bohatých dětí z města. Hlavním důvodem bylo, že se tam dostaly, a dalším, že na státních univerzitách nebyla o zábavu nouze. Některé školy nabízely i vynikající vzdělávací programy. Ovšem opravdu chytré děti bohatých rodičů mířily na Harvard nebo na Yale, zatímco lenoši a tupouni si vybrali státní univerzity. Hloupá, chudobná mládež skončila pod mostem a opíjela se levnou kořalkou. Tak to aspoň Lori vylíčili její rodiče. Ještě štěstí, že Sean byl sice chudý, ale chytrý.

Ne že by na tom nějak záleželo. Sean si myslel, že jsou jen kamarádi. Byl přece zamilovaný do Mandy nebo spíše do jejího těla, jak tvrdili členové klubu čtyř vě. A Lori chodila s Bradem.

Až na pár příležitostí, kdy se náhodou ocitla s Seanem o samotě, tu byla jen ta jedna noc...

Což ji trápilo do současnosti.

Ten den byli všichni v lomu. Celá banda. Možná tam neměli chodit plavat každý den, jenže jim se to tehdy líbilo. Starý zatopený lom ležel na jihozápadní straně města. Nepatřil k nejbezpečnějším místům, ale mládež tam ráda chodila. Lákala je hluboká voda a borovicemi obrostlý břeh. Navíc tam nechodilo mnoho lidí. Rádi se opalovali v bílém vyhrátém písku a ve stínu borovic pořádali pikniky. Kolem bylo mnoho písčných dun a skrýší.

Když Lori ten den dorazila se Susan Nicholsovou a Janou Huntovou, Sean tam nebyl. Ani Brad. Předchozí večer měli závěrečný večírek a všichni šli spát hodně pozdě.

Lori měla nové plavky kobaltově modré barvy. Usilovnou péčí se jí podařilo opálit se dohněda a blondáté vlasy si pomocí octu a citrónové šťávy ještě

více zesvětlila. Matka by jí nedovolila použít zesvětlovač běžně prodávaný v obchodě. Vypadala dobře a byla si toho vědoma. Matka moudře pronesla, že v mládí je krása a ani ji nepokárala za miniaturní bikiny. Jen jí řekla, že vypadá nádherně. „To o své dceři tvrdí každá máma,“ namítla Lori. „Ne, zlato, opravdu, jsi krásná. Na povrchu i uvnitř.“ Lori mohla být spokojená. Rodiče měli své slabší chvíle, většinou však s nimi byla rozumná řeč. Nebyli zlí a navíc ji milovali. Sice ji varovali před Blackovými, ale k Seanovi se chovali slušně. Měla před sebou poslední léto se svými kamarády. Příští rok už bude sama na univerzitě. Její bratr, Andrew, který byl o rok starší, se právě vrátil na prázdniny domů a konečně se přestal chovat jako naprostý idiot. Přestali si navzájem vyhrožovat prozrazením tajemství toho druhého a stáli při sobě.

Když dorazily do lomu, Susan, Jana a Lori si rozložily ručníky, otevřely plechovky s limonádou, pustily rádio a pohodlně se natáhly.

Po chvíli Jana zívla a protáhla se. „Celá hořím. Jdu do vody. Jde někdo se mnou?“

„Já,“ přidala se Susan. „A co ty, Lori?“

„Hmmm... ještě ne. Zatím se mi leží dobře,“ odpověděla. Nemluvila pravdu. Doufala, že se mezitím objeví Sean, uvidí, že má nové plavky, konečně mu dojde, jak je krásná na povrchu i uvnitř a vyzná jí lásku.

„Tak se klidně peč. Kluci by se už měli objevit, co?“ prohodila Sue. Chodila s Loriiným bratrem, Andrewem. Andrew byl lepší než Ricky Garcia, kterému Lori stále nemohla přijít na jméno a Jana to s ním táhla už celé dva roky.

„Jo, myslím, že za chvíli přijdou,“ přitakala Lori.

Když obě dívky odešly, začali se scházet další lidé. Přišel Andrew s jejich bratrancem Joshem a Jeff Olin, Mandin bratr. Všichni byli o rok starší než Lori. Došla k názoru, že bratr je zrádce, když se kamarádí s Jeffem. Samozřejmě mu to nemohla říct. Musela se usmívat a tvářit se jakoby nic. Andrew pochopitelně moc dobře věděl, co si doopravdy myslí.

Josh ji polechtal a říkal jí holčičko. Byla ráda, že u toho nebylo mnoho svědků. Josh se někdy choval nadřazeně a někdy zase moc mile, protože Lori se líbila jednomu z jeho spolužáků.

Objevila se Mandy bez Seana. Přišla s kamarádkou, Ellií LeBlancovou. Obě byly téměř nahé, Ellie v tmavých vzorovaných plavkách, které zdůrazňovaly její světlou pleť a tmavé vlasy, a Mandy v leopardích plavkách, které zdůrazňovaly snad všechny její vnady. Začaly flirtovat s Andrewem a Joshem. Pak dorazil Ricky Garcia, samozřejmě s Tedem Neesonem. Ti dva byli stále nerozluční. Potom přišel Brad s Michaelem Blackem. Brad se rozvalil na Susanin ručník hned vedle Lori, pohladil ji po nahém břiše a políbil na ústa.

Ze všech sil se snažila, aby se nezatvářila kysele, nebo ho neodstrčila. „Co je s tebou?“ zeptal se a v modrých očích se mu zlostně blýsklo.

Dej si odchod, troubo, pomyslela si.

Okamžitě se zastyděla. Většina kluků se svými přítelkyněmi spala, ona to však Bradovi nikdy nedovolila. Patřil k nejoblíbenějším ve třídě, byl chytrý, hezký ale ona s ním nechtěla spát. Zatím mu dovolila jen několik polibků a doteků...

„Je mi horko,“ zalhala.

Podíval se na ni a rozzlobeně zakroutil hlavou. „Tím to není. Víš co, Miss pomerančového květu? Když nechceš ty, ostatní se o mě ještě rády poperou.“

Hleděla na něho a doufala, že si nikdo jejich malé hádky nevšiml.

„Poslouchej, ještě na to nejsem připravená,“ lhala.

„Jsem už dospělý,“ řekl. „A mám jisté potřeby. A nechodíme spolu teprve několik dní. Bůh ví, že tě miluju. Všichni jsou přesvědčení, že se jednou vezmeme.“

„Ale ještě ne. Co když...“

„Tak za prvé, používali bychom ochranu. A kdybys náhodou otěhotněla, vezmeme se o něco dříve.“

Z té představy se jí otočil žaludek.

„Bradě, nejsem ještě připravená.“

„V tom případě mi vlez na záda!“ zašeptal vztekle.

„Bradě, nevztekej se...“ začala. Znovu se zastyděla.

Ale on se už postavil a společně s ostatními kluky flirtoval s Mandy a Ellie. Zavřela oči a nastavila paži tak, aby jí do obličeje nesvítilo slunce. „Hej, jdeme si zaplavat, holčičko!“ zavolal její bratr. Zamávala mu. Slyšela jejich smích, když všichni mířili k vodě.

Stále měla paži přes oči, když cítila, jak se k ní někdo blíží. Pak ucítila slabou vůni známé vody po holení. Rychle se posadila. Vedle ní stál Sean. Nesmál se a ani si z ní neutahoval. „Lori,“ pronesl smutným hlasem.

„Seane.“ Okamžitě znervózněla. Měla strach, že se začne chovat jako blázen, že mu prozradí, co cítí. Naklonila hlavu na stranu. „Mandy šla do vody.“

Právě v tu chvíli se před nimi vynořil Ted Neeson. „Hej, Lori, to musíš vidět! Mandy si sundala podprsenku a kluci si s ní házejí. Seane! Ahoj, Seane! Kdy jsi přišel? Promiň, kámo, nechtěl jsem...“

„Nic se nestalo,“ odvětil Sean klidně. Rty měl pohrdavě ohrnuté. „Mandy je velká holka a může si dělat, co chce. Její bratr je ve vodě, ne?“

„Jo.“

„Takže v případě potřeby ji může zachránit.“

„Jo, jasně,“ řekl Ted a rychle couval zpátky k vodě. Vypadal nervózně. Zřejmě nebyl rád, že Seana na Mandino chování nechte upozornil.

„Mandy si může dělat, co chce?“ zeptala se Lori. Když se Sean rozzlobil, nebyla s ním řeč. A jednou se už s Mandy rozešel, když odjel z města s fotbalovým týmem a později se mu doneslo, že Mandy měla něco s Rickym. Mandy ráda flirtovala ale vždycky tvrdila, že je do Seana bláznivě zamilovaná „jediný opravdový muž mezi vámi,“ říkala. Taky se proslýchalo, že na setkání s „opravdovým mužem“ už byla dobře připravená. Před Seanem chodila s několika staršími kluky a věděla tvrdila Jana jak uspokojit muže.

Sean zvedl ruce a pokrčil rameny. Neměl košili, a přestože byl štíhlý, díky fotbalu a častým brigádám měl vypracované svalstvo. Navíc byl hezky opálený. Na sobě měl jen džínové kraťasy, ve kterých i plaval. Ten den se tvářil vážně a Lori napadlo, že ani peníze, ani přepychový domov nemají vliv na vývoj člověka. Sean měl ostře řezanou tvář, pronikavý pohled, byl vysoký a urostlý. Toužila ho obejmout. Místo toho si odhodila vlasy z čela.

„Za několik dní odjíždím do školy. Jedu do Tallagasee a Mandy bude od září v Denveru.“ Pokrčil rameny a znovu se na Lori podíval. „Kromě toho na mě byla vždycky trochu moc divoká.“

Lori nadzvedla obočí. „Zlobíš se na ni.“

Zakroutil hlavou. „Ani ne. Je to, je to prostě...“ Zaváhal a pokračoval. „Je to prostě courá a já už ji nezměním. Zatímco... Bože, Lori. Omlouvám se za včerejší noc. Je mi to opravdu moc líto.“

Zrudla. Dívala se přímo před sebe. Neřekl, že změnila jeho život, že zjistil, že bez ní nemůže žít. Bylo mu líto, že se zachoval tak nevhodně.

Nemluvila.

Pokračoval. „Strašně se mě to dotklo...“

Dotklo se ho to. Zničilo ho to. Před pěti měsíci byl jeho bratr Daniel vyslán do války. Odjel na Střední východ a během výcviku se ztratil. Jeho status byl změněn den předtím, než Lori Seana navštívila. Daniel Black byl prohlášen za mrtvého. Jeho tělo našli v poušti dostal kulku do hlavy. Sean, který nikdy nepil, se opíjel. Když k němu přijela, brečel. Sean, který nikdy neuronil ani slzu.

Mandy s ním nebyla. Musela jít s rodiči na nějaké vystoupení. Seanův otec byl někde v hospodě se svými kamarády a Michael se svojí holkou. Lori u něho zůstala. Celé hodiny jí vyprávěl o tom, jak svého bratra miloval, o tom, jak Daniel chtěl něčeho dosáhnout, jak chtěl vydělat na studium pro Seana. Až Sean dostuduje, chystali se otci koupit nový dům a poděkovat mu tak za všechnu jeho péči...

„Je mi to líto,“ řekl znovu Sean a potřásl hlavou. „Věř mi. Nechtěl jsem ti ublížit, Lori.“

Pohodila hlavou. „Neblázni, Seane. Proč bys mi měl ublížit? Pokud to nikomu neřekneš... Nechtěla bych, aby se o tom dozvěděl Brad, nebo rodiče.“

Překvapeně se na ni podíval. Vypadal zklamaně.

„Lori, myslím, že bychom si měli promluvit. Musíme se rozloučit a chci, abys věděla...“

„Kristepane, já si o ničem nechci promlouvat...“

„Lori...“

„Nechci na to myslet!“ Vyskočila na nohy. „Nechci o tom mluvit nechci, aby nás někdo viděl dohromady. Jdi za svojí divokou přítelkyní. S ní se rozluč.“ Měla co dělat, aby se nerozbrečela.

Litoval ji. Litoval. Bylo mu jí líto. Ona ho milovala, a on ji litoval. Nemohla to snést. „Lori...“

„Přestaň mě, sakra, litovat! Mandy odjíždí do Denveru, ty do Tallahassee a já do New Yorku. Všechno už je naplánováno. Tak mi dej konečně pokoj!“ vykřikla, otočila se a rozběhla se k lomu.

Rychle skočila do vody.

Všichni byli zaměstnaní hrou s Mandinou podprsenkou dokonce i ostatní dívky. A dokonce i Jeff, kterému sestřino výstřední chování zřejmě nevadilo.

Když ale Mandy zahlédla Lori, viditelně ji přešel humor. „Končíme, všichni jste se dobře pobavili, a teď mi dejte tu zasranou podprsenku!“ zavelela ve chvíli, kdy část jejích plavek přistála v Bradových rukách. Její bujné poprsí se rozvlnilo, když se ho snažila nacpat zpátky do podprsenky. „Osli!“ obořila se na kluky.

„Hej!“ protestoval Andrew.

„Co můžeš čekat od takové čubky,“ prohodil Ricky. „To jsi přehnal, Ricky,“ namítl Jeff. „Jděte všichni do prdele,“ vykřikla Mandy. „Nechceš si to se mnou rozdat!“ řekl Brad. „Ani o tom neuvažuj!“ odsekla Mandy. „Copak ti ta tvoje královna krásy ještě nedala, drahoušku?“

Všichni se dobře bavili, jen Lori z toho bylo na zvracení. Zrudla.

Pak všichni zmlkli, když si všimli Seana, stojícího na břehu. Modré oči měl temné vztekem. Na krku mu zlobně pulsovala žíla.

„Seane,“ vydechla Mandy smířlivě. Rychle plavala jeho směrem a vylezla z vody. Když ho objala kolem ramen, otočil se k ní zády.

„Seane!“ vykřikla a znovu se ho snažila obejmout. Ale on ji setřásl a odešel.

Smích rázem všechny přešel. Postupně vylezli z vody na břeh. Brad hleděl na Lori, avšak ona se od něho odvrátila a pospíchala k borovicím. Sedla si do stínu. Třásla se po celém těle.

Slyšela hádavé hlasy. Mužské i ženské. Pak ticho. Opřela se o strom.

Konečně jí to došlo. Sean ji nemiluje a Brad je jen obyčejný osel. Překoná to. Je jí už skoro osmnáct, brzy bude dospělá. Je čas jít dál.

Až na to...

Najednou dostala strach. *Co když...*

V tom zaslechla výkřik. „Panebože, panebože, pojďte mi někdo pomoci!“

Lori zahlédla Janu, která ji hledala. Jana nechápavě pokrčila rameny. Chvilí na sebe hleděly, potom Lori vyskočila na nohy.

Po hlase poznaly, že to křičí Ricky Garcia. Obě se rozběhly k vodě. Viděly Andrewa, Jeffa, Teda a Rickyho. Někoho nesli. Pak zahlédly Seana, který k té podivné skupince běžel jako blázen.

Kluci položili na zem Mandy a Lori si nejprve myslela, že se ji Sean snaží políbit a obejmout. Až později jí došlo, že se pokouší o umělé dýchání.

„Kristepane!“ vykřikla, chytila Janu za ruku a rozběhla se.

Cestou narazily ještě na Brada a Ellii. Mandy měla modré rty a smrtelně bledou tvář. Vzduch rozřízl houkavý zvuk příjíždějící sanitky. Lori na rameni ucítila bratrovu ruku. „Susan zavolala pohotovost, pomoc by měla dorazit každou chvíli.“

„Co-co se stalo?“ zeptala se Lori.

Nikdo jí neodpověděl. Všichni hleděli na Mandy a na Seana.

Sean se od ní na chvíli odtrhl a hluboce se nadechl. Tvář měl ztrhanou a oči se mu leskly.

„Panebože!“ zaúpěla Ellie. Ellie byla Mandina nejlepší kamarádka. „Panebože, panebože...“

„Ne!“ vykřikl Jeff Olin, zakryl si tvář a sesunul se na zem.

„Je mrtvá,“ prohodil nedůvěřivě Ricky. „Ona je mrtvá.“

„Nemůže být mrtvá!“ křičel Brad. „To přece nejde, je jí teprve sedmnáct. Kde je, sakra, nějaký doktor?“

Sean znovu pokračoval v umělém dýchání. Za několik minut už se skupinkou prodírali profesionálové v nažehlených modrobílých uniformách. Jeden z mužů poklekl vedle Seana. „Vezmu to za tebe, synku.“

Sean se postavil a zůstal nehybně stát. Dorazili další lékaři. Mandy dostala injekci a během několika minut ji uložili na nosítka a odnesli pryč.

Sanitka odjela.

Všichni se dívali za odjíždějícím vozem. Lori, její bratr Andrew a bratranec Josh. Michael a Sean Blackovi. Ricky Garcia, Ted Neeson, Ellie LeBlancová, Brad Jackson, Susan Nicholsonová a Jana Huntová.

„Tak kdo z vás mi řekne, co se tu vlastně stalo?“

Všichni se otočili. Vysoký, podsaditý muž s šedivými vlasy stál přímo za nimi. Přijel neoznačeným autem hned za sanitkou. Až doposud mu nevěnovali žádnou pozornost.

Neměl uniformu, ale na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o policistu.

Lori na něho nepřítomně hleděla.

„Ona, zamotala se do nějaké rostliny tam vedle těch potopených starých vraků. Vytáhl jsem ji na břeh a volal o pomoc... Sean přiběhl,“ řekl Andrew.

„Dobře, zapíšu si vaše jména, a pak nasedněte do svých aut a jeďte domů. Já pojedu do nemocnice, ale... budu od vás všech potřebovat výpověď,“ pronesl a prošel kolem nich.

„Ale... ale ona bude v pořádku, že jo?“ naléhal Brad.

Muž se zastavil, otočil se a podíval se na ně. Zakroutil hlavou. „Už jste velcí, ne? Velcí a nezávislí a můžete si přece dělat, co se vám zlíbí. Myslíte si, že už jste dospělí. Takže vám můžu říct pravdu. Už jsem viděl hodně mrtvých, a i když je mi to líto, vaše přítelkyně je mrtvá. To je zlé. Moc zlé. A jeden z vás je za to možná zodpovědný. To je ještě horší.“ Paží opsal velký oblouk, jeho prst přitom mířil na ně.

„Mrtvá – mrtváááá!“ vydechla Jana a rozplakala se.

„Kristepane, Mandy je mrtvá a on se dívá na nás...“ koktala Susan.

„A za chvíli nám řekne,“ předpovídal Ricky, „abychom za žádných okolností neopouštěli město!“ V očích se mu zaleskly slzy.

„Přesně tak, synku,“ potvrdil jeho myšlenku policista.

„Mrtvá! Panebože!“ sténala Ellie, svezla se na kolena a začala hystericky křičet. „Mandy je mrtvá, Mandy je mrtvá, Mandy je mrtvá...“

Někteří z nich se nezmohli na slzy. Šok, řekla terapeutka, kterou Kellyovi najali, aby pomohla jejich dětem dostat se ven z prožitého traumatu.

Šok...

Není divu, že byli v šoku. Policejní potápěči našli pod vodou rostlinu a prohlásili, že existuje vysoká pravděpodobnost, že ji někdo úmyslně uvázal kolem Mandina kotníku a nechal ji zoufale bojovat o život pod vodní hladinou. Kotník měla rozdrásaný do krve, jak se ze všech sil snažila přežít.

Když je policisté začali vyslýchat, všichni už měli svého advokáta a nikdo z nich vlastně nevěděl, co řekl nebo udělal a už vůbec ne, co cítil.

Zanedlouho policie zatkla Seana. Pohádal se s Mandy, měl na ni vztek. Zostudila ho, vyhrožovala, že mu zničí život. Byl jí podezřele nablízku, měl motiv, příležitost i dostatek sil, aby svůj čin provedl.

Nepustili ho ani na kauci částečně kvůli rejstříku jeho bratra a částečně proto, že si nemohl dovolit dobrého právníka jako ostatní. Seděl ve vězení až do soudního procesu, ve kterém nebyla jeho vina prokázána. Když ho pustili na svobodu, nebyl to už chlapec, nýbrž dospělý muž. Těch několik měsíců z něho udělalo tvrdého a cynického chlapa. Sbalil si svoje věci a odjel z města.

Jeho otci i bratrovi se po něm stýskalo.

A Mandini rodiče a celá její rodina budou tesknit až do smrti. Pro rodiče ostatních dětí, které byly toho dne v lomu, celá událost skončila. Nastal čas jít dál.

Jasně, Sean patřil k nejoblíbenějším klukům ve škole, ale co se od něho vlastně dalo čekat? Byl to jen obyčejný chlapec z rozvrácené rodiny a nakonec se ukázalo, co je vlastně zač.

A tak musel Sean pykat...

Lori měla hned od samého počátku podezření, že všichni něco tajili.

I ona si své tajemství nechala pro sebe.

Lori se vzbudila a prudce se posadila. Zaslechla něco, co ji vystrašilo. V ložnici bylo šero, na chodbě svítila noční lampička. Dům byl tichý. Ale přesto by přísahala, že cosi...

Asi se jí něco zdálo. Nebyla schopna zapomenout na minulost. Nemohla na ni zapomenout, ani hledat zapomnění ve spánku.

Před patnácti lety... stalo se to téměř před patnácti lety, připomínala si. Ted' má nový domov, je zpátky ve městě, ve kterém se to stalo. Možná je přirozené, že ji pronásledují noční můry.

Lehni si! přikazoval jí hlas rozumu. Nic se neděje.

Znovu vyskočila, když uslyšela bouchání na dveře.

Je pozdě! Možná je to dědeček. Nebo rodiče. Vrátila se přece do rodného města, třeba se něco stalo matce, bratrovi, otcí... dědečkovi.

Vyskočila z postele, vyběhla na chodbu a po schodech dolů ke dveřím. Zamračila se. Uvědomila si, že dveře nemají kukátko. Před dřevěnými dveřmi byly sice

ještě jedny prosklené, rovněž zamčené, ale jen blázen by otvíral...

Někdo znovu zabouchal. Nechtěla, aby se Brendan vzbudil, a tak raději otevřela, i když si připadala jako idiot ve městě se právě stala vražda. Vrahové ovšem většinou neklepají.

Přes skleněné dveře ho uviděla. Sean.

Znovu se zarazila. Hleděla na něho.

„Sakra, Lori, pusť mě dovnitř.“

Sean Black. Ten lump ji pronásledoval ve spánku nemluvě o tom, že jí nedal pokoj ani v životě. A teď stál před jejím domem.

6

Lori nevěděla, proč to dělá, ale poslechla Seanův rozkaz a otevřela. Možná ji přesvědčil jeho pohled a fakt, že by tam zřejmě stál a bouchal do té doby, než by na něho zavolala policii.

Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře. Nespouštěl z ní pohled.

„Proč ses sakra vrátila?“ naléhal na ni.

„A proč ses vrátil ty?“

„Lori, ptal jsem se tě, proč ses vrátila!“

„A já se tě ptám na totéž.“

„Já se ptal první.“

Kdyby nebyl tak vzteklý, celá situace by mohla vypadat komicky. Zvláštní bylo, že patnáct let, které se

neviděli, jako by přestalo existovat. Měla dojem, že ho *zná*, a přitom to byl cizí člověk. Ale ona ho vlastně opravdu znala. Věděla, co znamená tepající žíla na jeho krku, napětí v tváři, způsob, jakým si prsty pročesává vlasy. Některé věci prostě zůstanou. Možná se věkem nepatrně změní, ale stále jsou zřetelné.

Pokrčila rameny a snažila se vypadat přirozeně. „Dědeček je vážně nemocný. Možná si to už nepamatuješ, ale vždycky jsme si byli blízcí.“

Pořád na ni upřeně zíral. Znepokojilo ji, že její hlas zní tak vystrašeně. Jemu se však viditelně ulevilo. Opřel se o dveře a zkřížil paže na hrudi.

„Pamatuju si to,“ řekl tiše.

„A proč ty ses vrátil? Přišel ses vytahovat?“ zeptala se.

Ve tváři se mu objevil rozzlobený a pobavený výraz. „Lidé jsou zvláštní. Když tě nepověsí na šibenici, postaví tě na podstavec. Vyslalo mě sem moje nakladatelství. Myslel jsem si, že by nebylo špatné nějakou dobu se zdržet. Píšu detektivky. A tady není o zločiny nouze.“

Chvilí mlčela. *O zločiny tu nouze opravdu není! Vrátil se do města a hned se stala jedna z nejodpornějších vražd od časů Jacka Rozparovace!*

Vyschlo jí v ústech. Těžce polkla. Ellie byla Mandina nejlepší kamarádka. Teď jsou obě mrtvé. Na co to, sakra, myslíš? Milovala ho, opravdu ho milovala a moc dobře věděla, že Sean Black by nikdy nikoho nezabil.

Prohlížel si ji přimhouřenýma očima. Zřejmě jí četl myšlenky.

„Výborně!“ řekl hořce. „Myslíš si, že jsem se po patnácti letech vrátil, abych zavraždil Ellii?“ zeptal se tiše.

„Ne!“ protestovala. „Ne!“ Vehementně zakroutila hlavou. Proč to zní, jako by lhala? Ať už řekne cokoliv, nebude to znít přesvědčivě.

„Proč jsi vlastně přišel?“ zeptala se.

„Protože mám strach. Ta shoda náhod. Není to normální.“ Měl pravdu. Jana to věděla a ona taky.

Lori si zkřížila ruce na prsou. „Miami je velké město. Bydlí tu přes tři miliony lidí. S New Yorkem se sice nemůže srovnávat, ale stejně...“

„Není tu nouze o drogy a domácí násilí. Někteří lidé jsou schopni zastřelit obsluhu čerpací stanice pro padesát dolarů v pokladně. Gangy mladistvých po sobě navzájem střílejí. Manželky ze vzteku střílejí po vlastních mužích.

Ale *tohle*... tohle je nějaký psychopatický vrah a pohybuje se po okolí.“

Lori přeběhl mráz po zádech. Díval se na ni, jako by právě pozvala toho vraha do svého domu.

„Tak proč jsi vlastně přišel?“ zeptala se znovu.

„Chtěl jsem ti říct, abys odjela zpátky do New Yorku.“

„Nemůžeš mi říkat, abych odjela zpátky do New Yorku. Nemůžu odjet měla jsem důvod, proč se přestěhovat zpátky. Ty se vrať tam, odkud jsi přijel.“

„Mně nehrozí nebezpečí!“

„Jak to můžeš vědět? Jak si můžeš být tak jistý, že zrovna ty nejsi v největším ohrožení? Co když se objeví Ricky a zatkne tě...“

„Nejsem tak zranitelný jako dříve,“ namítl tiše. „A uniklo ti to nejpodstatnější ta brutálně mučená a zavražděná osoba byla žena.“

„Je to strašné, avšak nestalo se to poprvé. Lidé jsou mučeni a vražděni v New Yorku...“

„Ne lidé, které známe.“ Chvíli nedýchala.

„Lori, zmiz odsud,“ řekl prostě, zároveň však autoritativně. „Ty odsud zmiz, Seane. Zmiz z mého domu a z mého...“

„Mami?“

Nedokončila větu. Cítila, jak ji zalévá studený pot. Uvědomila si, že zvýšila hlas a vzbudila Brendana.

Scházel po schodech dolů. Vysoký, hubený. Na sobě měl bavlněné trenýrky a byl připraven ji bránit.

„Mami, co se děje?“ začal a teprve potom si všiml, s kým má tu čest. Výraz v jeho obličeji se zcela změnil. Rozzářil se jako sluníčko. „Michael Shayne? Michael Shayne?“ S nadějí v očích se podíval na matku. „Vy dva se znáte?“

Lori marně hledala vhodnou odpověď. Sean reagoval rychleji.

Prošel kolem ní a nabídl Brendanovi ruku na pozdrav. Brendan se nenechal pobízet.

„Chodili jsme spolu do školy. Kdysi dávno. Ve skutečnosti se jmenuji Sean, Sean Black. Rád vás poznávám, pane Corcorane.“

S dětmi to umí, pomyslela si Lori. Dlaně měla vlhké.

„Jmenuji se Brendan,“ řekl její syn. Ještě se z toho překvapivého setkání nevzpamatoval.

„Říkej mi Seane.“

„Máma vás opravdu zná?“ zeptal se.

Sean se usmál. Hezky se usmál. Lori ten úsměv znala. Měl radost, ale nebyl si jistý, jestli si takový obdiv zaslouží. Podobně se tvářil ve škole, když se mu podařil dobrý výkon ve fotbale, nebo napsal výbornou esej z angličtiny. Měla chuť se ho dotknout. Pohladit ho po tváři.

Zaťala zuby a zůstala nehnuté stát.

„Přečetl jsem všechno. Všechno, co jste kdy napsal,“ řekl Brendan. „No doufám, že všechno ne. Některé z mých prvních knížek byly tak špatné, že jsem je zavřel do zásuvky a nikdy nevytáhl na světlo. Někdy si myslím, že bych je měl spálit, pak si však vzpomenu, jak to všechno vlastně začalo, jak jsem se učil a dospíval.“

„Taky bych chtěl psát,“ svěřil se Brendan.

„Tak se do toho pusť.“

Brendan z něho nespouštěl zrak. „Pořád nemůžu uvěřit, že vás vidím. Osobně. Ale... Takže jste se vrátil domů? Myslel jsem si, že jste jen přijel propagovat svoji novou knihu. Nebydlíte v Kalifornii?“

„Bydlím, ale nějakou dobu se tu zdržím. Výzkum.“

„To je senzační. Pokud byste něco potřeboval, možná bych vám mohl pomoci. Můžu dělat poslíčka, nebo zaběhnout na poštu, cokoliv.“

„Brendane, pan Black možná raději pracuje sám,“ přerušila ho Lori. „A ty nastupuješ do nové školy...“

„Jo, nová škola, žádní kamarádi,“ zamumlal Brendan suše.

„Brzy budeš mít spoustu kamarádů,“ řekla Lori. Uvědomovala si, že to znělo přísněji, než chtěla, ale nemohla si pomoci. „Měl by ses vrátit do postele. Pan Black už je stejně na odchodu.“

„Mami!“ protestoval Brendan.

„Opravdu už odcházím.“

„Ted jste přišel a už odcházíte?“ zeptal se Brendan.

Sean se podíval na Lori. „Neviděl jsem tvoji matku už hodně dlouho. Překvapilo mě, když jsem se doslechl, že je zpátky ve městě.“

„Právě jsme přijeli. Není to neuvěřitelné? Právě dnes jsme se přestěhovali.“

„Až dnes? Každopádně už musím jít. Jen jsem se chtěl ujistit...“ Odmlčel se, a pak pokrčil rameny. „Chtěl jsem se ujistit, že je tvoje máma v bezpečí.“

„V bezpečí?“ překvapeně opakoval Brendan.

Seanovi hned došlo, že Lori svému synovi o vraždě jejich bývalé spolužačky neřekla.

„Znáš to, nový dům a tak. Potřebujete pořádný zabezpečovací systém.“

„Nechám ho nainstalovat. Nemusíš se bát,“ ujistila ho Lori. Sean přikývl. „Možná by bylo lepší, kdyby ses vrátila do New Yorku.“

„Taky se vám v New Yorku líbí?“ zeptal se Brendan. „Já to město zbožňuju. Nebyl jsem moc rád, že se stěhujeme, ale... pradědeček je opravdu senzační...“

„Já vím,“ řekl Sean tiše.

„Jo, jasně, chodil jste přece s mámou do školy. A s Janou.“

„S Janou, Bradem, tvým strejdou Andrewem a spoustou dalších lidí,“ přitakal Sean.

„Jasně. A nemusíte se o nás bát. Musím si sice najít nové kamarády, ale máme tu rodinu.“

„Ano, já vím,“ řekl Sean. „Tak tedy dobrou noc.“

Otočil se ke dveřím a otevřel je. Brendan ho následoval jako štěně. „Přijdete zase? Třeba v pátek na večeri?“

Sean se otočil a překvapeně se podíval na Lori. „Brendane, tvoje máma má už na pátek možná nějaké plány.“

„Ne, nemá. Určitě ne. Mami, že může přijít? Přece jsi říkala, že si sem můžu pozvat kamarády no tak dobře, Sean je vlastně tvůj kamarád, ale tím líp, ne?“

Lori stála jako zkamenělá. Vůbec se jí Brendanův nápad nezamlouval. Poslední osoba na světě, se kterou chtěla, aby se její syn kamarádil, byl Sean Black.

Ale nezmohla se na protest. Možná Sean její pozvání odmítne.

„Sean má určitě hodně práce,“ namítla konečně. „Je zaneprázdněný.“

„Opravdu bychom byli moc rádi, kdybyste nás znovu navštívil,“ řekl Brendan srdečně.

Sean se podíval Lori do očí. Byl zvědavý, jestli před synem řekne, že ho ve svém domě nechce vidět.

„Jistě,“ pronesla nevýrazně. „Rádi tě uvidíme.“

„Pak tedy určitě přijdu,“ řekl tiše.

Otočil se a zmizel ve tmě.

Seanův telefon se rozezvonil brzy ráno. Ležel v posteli, ale nespál. Byl sám a bolela ho hlava. Minulý večer nepil, ani si nepozval do pokoje žádnou ženu. Před očima se mu míhaly strašidelné výjevy z minulosti.

Nepřekvapilo ho, že mu volá Ricky, ale zarazil se, když mu kamarád řekl, že volá jménem doktorky Kate Gillespieové.

„Gillespieová chce se mnou něco konzultovat?“

„Poprosila mě, abych ti zavolal a ráno tě k ní přivedl,“ řekl Ricky. „Neřekla mi přesně proč, ale volala mi kolem páté hodiny, což je brzy i pro mě, tím si můžeš být jist. Ta ženská je nezmar. Začíná pracovat hned, jak vyjde slunce. Samozřejmě ji můžeš odmítnout. Jsi

spisovatel a já jsem policajt. My musíme skákat, jak ona píská, ale ty...”

„Jsem ti zavázán,“ přerušil ho rychle Sean. A navíc se mu Gillespieová zamlouvala. Byl zvědavý, co po něm může chtít.

„Vyzvednu tě za deset minut,“ navrhl Ricky.

„Pronajal jsem si auto, můžeme se setkat...”

„Ne, přijedu pro tebe. Jsem opravdu moc rád, že tě zase vidím. Konečně se děje něco zajímavého.”

„Ricky, pracuješ přece jako detektiv na oddělení vražd!”

„Jo, není to smutné?”

V márnici na ně čekalo překvapení. Museli projít dlouhou chodbou, než našli operační sál doktorky Gillespieové. Ricky stál vedle Seana a společně pozorovali, jak doktorka pitvá tělo staršího muže. „Vypadá jako čerstvě narozené mimino,“ prohodil Ricky. „Ani škrábanec. Toho chlapíka někdo zavraždil?”

„Zavraždila ho přílišná láska. Jeho manželka mu napekla víc štrůdlů, než bylo vhodné. Dostal infarkt,“ odpověděla stručně Gillespieová.

„Tak proč...” začal Ricky.

„Ze se jedná o infarkt je jen odhad. Podle platných zákonů si musíme být jisti, protože ten chudák byl sám, když zemřel. Detektive, děkuji vám, že jste mi přivedl svého přítele spisovatele. Až s ním skončím, pošlu ho domů a vy ho potom můžete vyzpovídat.”

Ricky se překvapeně podíval na Seana. „Jak si přejete, paní doktorko. Ale můžete si být jistá, že ho opravdu vyzpovídám. Kdysi jsme spolu chodili do školy.

A chlapi jsou ukecanější než ženské.“ Ricky chvíli čekal, jestli mu přece jen nedovolí zůstat.

Nedočkal se. Sean mu příliš nepomohl. Byl zvědavý, co má Gillespieová za lubem.

„Tak tedy...“ řekl Ricky a chystal se odejít.

„Brzy na shledanou,“ loučila se optimisticky doktorka Gillespieová.

Ricky konečně odešel. Doktorka Gillespieová do mikrofonu popisovala mrtvého muže jako přibližně pětasedmdesátiletého, metr osmdesát vysokého, vážícího okolo sto deseti kilogramů. Zmínila se o stavu jeho pokožky a chystala se k počátečnímu řezu. Zaváhala, ale Sean si byl jistý, že v tom byl záměr a pak vypnula mikrofon.

„Pitva vám nedělá problémy, že ne, pane Blacku?“

Podíval se jí do očí a zakroutil hlavou. „Ne, madam. Během studia jsem musel několikrát pitvat a u mnoha pitev jsem asistoval.“

„Ano... jako spisovatel detektivních románů – nebo je to proto, že jste studoval soudní antropologii?“

„Obojí. Vidím, že toho o mně hodně víte, tak proč se vlastně ptáte?“

Usmála se. Líbila se mu čím dál víc. Drsná ženská, která se dokáže hrabat v lidském těle i duši.

„Opravdu toho o vás hodně vím. Znáám pár lidí, se kterými jste studoval, a slyšela jsem od nich, že jste patřil k nejlepším studentům. Skoda že jste dal přednost psaní před vědou.“

„Do knih se dá vložit hodně vědeckých poznatků. Člověk jen musí být opatrný, aby se s ním náhodou nechtěl někdo soudit. Tak... proč tu vlastně jsem? Asi ne

proto, abych se díval, jak kucháte oběť srdečního infarktu.“

Zakroutila hlavou a pak si tiše povzdechla. Znovu se ujistila, že vypnula mikrofon. „Pracuji zde už dlouho. Nebudu vám říkat, co všechno už se v tomto městě přihodilo. Mrtvá nemluvnata, krutě zabitá těmi, kteří je měli chránit. Hrozné výsledky válek gangů. Manžel upálený k smrti vlastní ženou. Oběti letecké nehody. Autohavárie. Ta hrůza snad nikdy neskončí.“

Sean přikývl. Překvapil ho soucit ženy, která se denně setkávala se smrtí s násilnou smrtí. „Chápu,“ řekl tiše.

„Kdysi jsem pitvala tělo Amandy Olinové.“

Sean ztuhl, jako by mu někdo nasadil svěrací kazajku.

„Ano?“

Pozorně si ho prohlížela. „Podle mého názoru byla Amanda Olinová zavražděna. Člověk se může zaplést do popínavých rostlin, ale poranění na jejím kotníku... byla to vražda, i když to nikdo nemůže stoprocentně dokázat.“

„Já jsem Mandy nezabil,“ řekl. Hlas se mu třásl zlostí a hořkostí, které se nikdy nedokázal zbavit.

„Já vám věřím,“ přikývla Gillespieová. „Nemusíte se přede mnou ospravedlňovat.“

„Mě z toho činu obvinili.“

„Ale nebyl jste tam tehdy sám, že ne?“

Vydechl. „Ne. Je mi líto, avšak nemůžu s vaším názorem souhlasit. Byli jsme ještě děti.“

„Dobře. V pořádku. Máte na to svůj názor a já zase svůj. Už mnohokrát jsem zažila děti, které dokázaly být proklatě kruté, ovšem na tom nezáleží. Stejně se nemůžeme vrátit o patnáct let zpátky a dokázat vraždu, která se tehdy stala.“

Sean zvedl ruce. Stále ještě byl roztřesený a podrážděný. Říkali mu, že se nemá vracet. Byl blázen, když se rozhodl zůstat ve městě. Dokonce i lidé, které měl rád, měli tendenci ho zraňovat.

„Takže... o co vám vlastně jde?“ zeptal se.

„Mám tu nějaké kosti a byla bych ráda, kdybyste se na ně podíval.“

„Cože?“ zeptal se podezíravě.

„Kosti. Ty byly vaší specializací, nemám pravdu? Byly, než jste se stal slavným a bohatým. Nepracoval jste snad v oboru soudní antropologie?“

„To ano, jenže...“

„Znám pár lidí z Floridské univerzity, kteří o vás říkali jen to nejlepší.“

„Opravdu?“ Vypadal překvapeně. „To rád slyším, ale...“

„Poslala bych je někam jinam hodně spolupracujeme s kolegy na univerzitách, avšak protože jste tady... myslela jsem si, že byste se na ně třeba podíval a řekl mi, co si o nich myslíte.“

„Samozřejmě. I když mi něco říká, že vy sama jste v tomto oboru expertkou.“

„Budu považovat váš názor za vědecký posudek kolegy. Sám moc dobře víte, že když se nemáme čeho chytit, jsme vděční za každý podnět.“

To opravdu věděl. Kosti se staly ve škole jeho vášní, dokázaly mnohé prozradit ještě dlouho po smrti člověka. Ve svém prvním kurzu kriminalistiky vyslechl velice zajímavou přednášku o mrtvých v současnosti mohli mrtví vyprávět příběhy. Vrahové jsou vynalézaví. Těla obětí byla nalézána znetvořená, rozložená, rozežraná kyselinami. Ale kosti vydržely nejvíce. Dokonce i ze

spálené kosti se toho dalo hodně vyčíst. Na světě není nic krutějšího než vražda, uloupení života někomu jinému. A na světě není nic hroznějšího, když vrah není za svůj čin potrestán. Mrtví touží po spravedlnosti. Kosti volají po spravedlnosti nejhlasitěji a nejdéle.

„Pochopitelně už mám na celou záležitost jistý názor,“ pokračovala Gillespieová. „Chcete mi ho říct?“

„Ne, nejprve se na ty kosti podívejte.“

Pokrčil rameny. Gillespieová se mu stále ještě zamlouvala. I když si do něho několikrát rýpla. Ricky by o ní řekl, že má kuráž jako chlap. Přemohla ho zvědavost.

„Tak dobře. Dejte to sem.“

Gillespieová se usmála.

„Mami, ta ti, dědečku!“

Lori se srdečně objala se všemi členy rodiny. Dědečka stiskla jen jemně, ale on její obavy vycítil a objal ji jako medvěd. „Dědečku...“ namítla tiše.

„Ještě nejsem mrtvý!“ řekl rozhodně a v hnědých očích, které po něm zdělila, se mu zablesklo. „Tati!“ kárala ho Loriina matka.

„Copak, Glorie, přece nedovolím, aby se ke mně moje vnučka chovala, jako bych byl ze skla. Láskyplné objetí ještě snesu, a když se rozhodla kvůli mně odjet z New Yorku, zaslouží si, abych ji na přivítanou pořádně stiskl!“

„Jak chceš! Obejmu tě tak, že ti polámu všechny kosti!“ zasmála se Lori.

Její otec, vysoký a štíhlý muž s hustými bílými vlasy a hezkým obličejem, vstoupil do domu a zkoumavě se rozhlížel kolem sebe. Podíval se na ni a usmál se.

„Bezvadný.“

„Díky, tati.“

„Potřebuje opravit,“ namítla matka ustaraně. „Měla sis raději koupit nový.“

„Mami, mně se staré domy líbí.“

Byla připravená se s matkou pohádat, ale ta se usmála, přikývla a pohladila ji po vlasech. „Máš pravdu. Staré domy mají něco do sebe. A ty jsi vždycky šla svou vlastní cestou. Daří se ti dobře, takže se budu muset naučit nekritizovat tě.“

Lori se překvapeně podívala na otce. Pokrčil rameny. „Vidíš, i starý pes se může naučit něčemu novému.“

„Jamesi, chceš říct, že jsem starý pes?“ zeptala se matka naoko výhružně.

„Něco takového bych nikdy nevyslovil, miláčku!“ bránil se otec, objal svoji ženu kolem pasu a vrhl na ni omluvný pohled. Brendan se neudržel a vybuchl smíchy. I Lori vypadala překvapeně. Nepamatovala si, že by její rodiče spolu tak dobře vycházeli, ani si nikdy neuvědomila, jak moc se mají rádi.

„Kde je ta snídaně, kterou jsi nám slíbila?“ zeptal se rychle otec.

„Pojďte dál, pojd'te dál!“ zval Brendan všechny do jídelny.

Brendan jí ohromně pomohl, nosil talíře, naléval džus i kávu. Lori byla spokojená, protože slanina, vejce, topinky i lívance se jí podařily. Návrat domů probíhal bezvadně. Vlastně měla ze setkání s rodiči strach a oni zřejmě taky. Pak se konverzace nevyhnutelně stočila k minulosti.

„Lori, už jsi slyšela, že Sean Black je ve městě? Stal se z něho slavný spisovatel...“ začala matka.

„Michael Shayne!“ vykřikl nadšeně Brendan.

Lori se zamračila, ale Brendan si ničeho nevšiml.

„Babi, přišel sem včera v noci. Nemohl jsem uvěřit, že ho máma zná, je to můj nejoblíbenější spisovatel. Naprostá jednička!“

„Lori, myslíš, že je vhodné, aby četl takový brak...“ namítla matka.

Lori už se chystala bránit zálibu svého syna, ale Brendan se o sebe dokázal postarat sám. „Babi, jeho knihy nejsou žádný brak. Člověk se v nich dozví hodně nových věcí. Jsou o DNA, vědě a policejním vyšetřování, o medicíně a spoustě dalších věcí. A navíc píše o skvělých lidech a učí čtenáře porozumět myšlení a způsobu práce jiných... budeš si muset nějakou jeho knihu přečíst, abys to pochopila!“

„Takže!“ řekla Glorie a podívala se na Lori. „Takže tys ho už viděla?“

Matce se nezamlouvalo, že se s Seanem Blackem setkala dříve než s vlastními rodiči.

„Jo,“ odpověděla Lori a napila se kávy. Když zvedla hlavu, uvědomila si, že nejen matka, ale i otec a dědeček na ni přísně hledí. Snažila se, aby to znělo lhostejně. „Svět je malý, že? Jana nás pozvala na večeři do Grove a já jsem na něho narazila cestou do knihkupectví, kde jsem měla vyzvednout děti.“

„A pak přišel sem!“ dodal nadšeně Brendan. „Věřili byste tomu? Sean Black přišel k nám domů!“

Všichni mlčeli. Lori čekala, že se stane něco strašného. Spadne na ně střecha a oni na sebe budou zírat zabalení do sádrového krunýře.

„Takže,“ ozvala se matka.

„Sean? Přišel sem?“ zeptal se otec.

„Proč?“ zeptal se dědeček.

„Jen se tu zastavil, aby se ujistil, že jsem v pořádku...“ prohodila Lori.

„Proč?“ opakoval dědeček.

„Samozřejmě proto, že jejich kamarádku někdo zavraždil,“ odpověděla matka.

Lori téměř upustila hrnek s kávou.

„Je to vůbec možné? Vráť se do města a někdo zavraždí kamarádku jeho někdejší lásky,“ přidal se otec a zakroutil hlavou. „Mami?“ zamumlal Brendan. „Tati,“ protestovala Lori.

„Moc se omlouvám, ale to, co se stalo, mě opravdu rozrušilo,“ bránil se otec. Před odchodem do důchodu pracoval jako burzovní makléř, patřil k společenské smetánce, byl členem jachtařského klubu a mezi jeho přátele patřilo několik advokátů a státních zástupců. Přesto však zastával názor, že zločinci mají mnohdy větší práva než jejich oběti a že by měli být za své činy spravedlivě potrestáni. Patřil k aktivním obhájcům elektrického křesla, kterému se přezdívalo „prskávka“. Právě nedávno se rozpoutala živá debata, když se k smrti odsouzený muž doslova usmažil na elektrickém křesle. Odpůrci tohoto trestu označili elektrické křeslo za nebezpečné a nelidské. Loriin otec namítal, že to je přirozené. Elektrické křeslo musí být nebezpečné, dokonce smrtelně nebezpečné, aby si zločinci uvědomili, jaký trest jim může za spáchané činy hrozit.

„Mami, někdo zavraždil tvoji kamarádku?“ zeptal se Brendan a zbledl.

„Chodila jsem s ní do školy, ale neviděla jsem ji už mnoho let,“ odpověděla Lori.

Brendan se podíval na svého dědu. „A co s tím má společného Sean Black?“ zajímal se.

Lori zaťala zuby. Bála se otcovy odpovědi.

„Omlouvám se, Brendane,“ začal otec. „Neměl jsem o tom před tebou mluvit...“ Odmlčel se a podíval se na Lori.

„Když jsme chodili do školy, jedna naše spolužačka umřela,“ řekla Lori a dívala se přitom na rodiče. „Sean s tou dívkou chodil... utopila se.“

„Policie chtěla najít viníka,“ pokračovala matka. „Pokusili se obvinít Seana. Ale nakonec ho pustili. Ta další mrtvá žena byla bohužel její nejlepší kamarádka.“

„Opravdu?“ divil se Brendan. „Chudák Sean.“

Lori zamračeně zírala na matku. Nikdy neměla Seana v lásce. Ted to však vypadalo, jako by ho chtěla bránit. Lori napadlo, že je nejvyšší čas změnit téma.

„Takové věci jsou vždycky nepříjemné, a člověk musí být opatrný,“ řekla a postavila se. „Tati, dáš si ještě kávu? Dědečku?“

„Jistě. A jak jsi daleko se svými návrhy, mladá dámo?“

„Jde to. Chcete je vidět?“

„Samozřejmě!“ souhlasila matka nadšeně.

Lori musela vytáhnout svůj katalog z hromady nevybalených věcí, ale udělala to ráda. Potěšilo ji, že se její návrhy rodičům i dědečkovi líbí. Když se vydala zpátky do svého pokoje, zjistila, že ji matka následuje.

„Máš to tu opravdu moc pěkné,“ řekla Glorie a usmála se na ni.

„Díky, líbí se mi tady.“

„A navíc bydlíme jen kousek od sebe.“

„To ano.“

„Jsem moc ráda, že ses vrátila.“

Matka byla pohledná žena. Štíhlá, drobná, mnohem menší než Lori. Nosila krátký moderní účes a vždy byla dokonale nalíčená. I v šestapadesáti byla plná energie, pečovala o sebe a pravidelně cvičila. „Drahoušku, opravdu jsem ráda, že jsi zase doma. Budu se snažit tě příliš nekritizovat..., ale je těžké být rodičem a nekritizovat. Budu respektovat tvé názory a opravdu se budu snažit dodržovat tvé soukromí. Pochopitelně,“ zaváhala a kousla se do rtu. „Pochopitelně po té hrozně vraždě to nebude snadné. A teď když se Sean vrátil...“

„Mami, je mi líto, že sis Seana nikdy neoblíbila. Ale on není žádný vrah.“

Matka vypadala překvapeně. Pak se usmála. „Tak jsem to vůbec nemyslela. Špatně jsem Seana odhadla. Zmýlila jsem se v něm.“

Lori zaváhala a dala ruce v bok. „Mami, co tím chceš říct?“

Matka pokrčila rameny. „Dnes je všechno mnohem složitější... Chci říct, že lidé jen zřídkakdy zůstávají spolu a mladí lidé jednoduše nevidí věci, které pro ně jednou budou důležité. Když je někdo mladý a navíc zamilovaný, nedělá si starosti o takové věci, jako jsou peníze, kariéra, náboženství láska ho zcela pohltí. Ale život v bídě může být ponižující a nepříjemný a... já se musím přiznat, že jsem měla strach z rodiny toho chlapce, protože jsem znala několik dívek, které se zamilovaly a měly děti s podobnými muži a pak žily z podpory a skončily tak, že své manžely nenáviděly. Jeden z nich dokonce svoji ženu bil. A Shelly tak se ta moje kamarádka jmenovala toho lumpa nemohla opustit. Pořád měla modřiny a ten chlap ohrožoval i jejich děti... ale byla jako v pasti a jednoduše od něho nedokázala

odejít. Vždycky jsem věděla, že z Brada něco bude, a tak jsem chtěla, aby ses ho držela. Proto jsem taky neměla ráda Seana. Zmýlila jsem se v něm. Nezáleží ani tak na tom, z jakých poměrů člověk pochází, ale především na tom, jaký ve skutečnosti je. Je mi líto, že jsme se důrazněji nepostavili na jeho stranu. Je mi líto, že ho obvinili z té vraždy a my jsme ho tak ochotně odsoudili. Ráda bych mu to někdy řekla, pokud se k tomu naskytne příležitost.“

Lori matčino vyznání překvapilo. Nebyla schopna jediného slova, když se matka otočila a sestupovala dolů po schodech. „Mami!“

Matka se zastavila.

Lori se k ní rozběhla a pevně ji objala. Glorie její objetí opětovala.

Za chvíli rodiče odešli.

A bez ohledu na fakt, že Sean byl zpátky ve městě a jejich kamarádka někdo surově zavraždil, návrat domů už nevypadal tak černě.

„Mladá žena, dospělá, řekl bych tak dvacetiletá,“ prohlásil zamyšleně Sean. Doktorka Gillespieová sledovala, jak si pozorně prohlíží lidské kosti. Ta mrtvá žena mohla být tak sto šedesát pět centimetrů vysoká a během života utrpěla frakturu pravé holenní kosti. „Je obtížné určit příčinu smrti, zvláště když není k dispozici její lebka, ale mohu říct, že hlava byla násilně oddělena od těla nevím však, jestli k tomu došlo před nebo po smrti.“ Ustoupil o krok dozadu a podíval se na Gillespieovou. Zatím se jí nezeptal na to nejdůležitější kde a za jakých okolností byly kosti nalezeny.

Doktorka se zamračila. „Jak můžete tvrdit, že hlava byla násilně oddělena od těla? Možná jen odpadl obratel.“

Zakroutil hlavou. Rukou v chirurgické rukavici ukázal na obratel a na známky, které jednoznačně potvrzovaly zásah nějakým ostrým nástrojem.

Gillespieová přikývla. „Jak dlouho je po smrti?“

„Kdy a kde byla nalezena?“

„V bažinách, blízko Žraločího údolí.“

„Tělo se někdy v blátě může dlouho zachovat v neporušeném stavu. Tady zřejmě došlo k rozkladu ještě dříve, než byla mrtvola pochována do bažin. O to je to složitější.“ Potřásl hlavou. „Řekl bych, že zemřela před třemi až deseti lety. Na přesnější odhad si netroufám.“

Gillespieová přikývla a povzdechla si. „Další oběť, jejíž totožnost nebyla nikdy zjištěna.“

„Další?“

Gillespieová přikývla.

„Znáte statistiky, takže vás to nemůže překvapit. Po několika týdnech práce v téhle márnici byste se stal k mrtvolám, které se tu kolem vás hromadí, imunní... polovina z nich je obětí trestných činů, které nikdy nebudou vyřešeny.“

Tohle je už třetí hromada kostí, která byla během několika minulých let objevena.“

Díval se na ni. Byl si vědom, že doktorka Gillespieová je zřejmě něčemu na stopě, přestože hovoří o statistických údajích. „Máte nějakou teorii?“ zeptal se a sundal si rukavice.

Přikývla. „Ano, mám. Studovala jsem vědy o chování, kriminální psychologii, osobnostní profily. Většina zločinců, kteří mají na svědomí sexuálně

motivované trestné činy, jen tak nezabíjejí a nezohavují mrtvoly. Možná začínají tak, že trhají ještěrkám ocasy. Házejí po psech kamením. Někdy nejprve znásilňují a s každým činem zacházejí o krok dál. Pak se dopracují k vraždě. Nejprve k jednoduchému zabití. Pak svoji oběť před zavražděním mučí. Mají s ní po smrti pohlavní styk. Masoví vrazi jsou často chytří, přitažliví a proklatě bystří. Myslím, že jsme tady kolem Miami několik takových už měli. Zabíjeli ženy. A taky tu máme spoustu neobjasněných vražd! Masoví vrazi se stávají s každou vraždou odvážnějšími, nemyslíte?“ Pokrčila rameny a podívala se na Seana. „Proto jsou většinou stejně staří. Příliš mladí zločinci ještě k vraždám, které vzbuzují pozornost médií, nenašli odvahu. Ti příliš staří zase často chybují. Vy jste spisovatel. Není to tak?“

„Já píšu příběhy,“ namítl.

„Příběhy založené na skutečných událostech. Znáte fakta. Četla jsem vaše knihy.“

Zakroutil hlavou. „Paní doktorko, nemohl jsem všechny ty ženy zabít. Dlouho jsem v Miami nebyl. Můžu to dokázat.“

„Nemusíte se přede mnou obhajovat, pane Blacku. Nebo bych vám spíše měla říkat doktore Blacku?“

„Nepoužívám titul,“ procedil skrze sevřené zuby.

Usmála se. „Dávám vám jen námět k dalšímu příběhu. Jste přece spisovatel.“

„To jsem, ale tento příběh ještě nemá konec, že ne?“ zeptal se.

„Podívejte se, já jsem jen těžce pracující státní zaměstnanec,“ pronesla Gillespieová a nevinně zvedla ruce. „Miami je velké město. Možná dokonce horší než New York nebo Los Angeles. Říká se, že horko zabíjí.“

Lidé z celého světa přijíždějí na Floridu, aby mohli spáchat zločin. Co znamená pár mrtvých dívek během několika let? Ne, tento příběh ještě konec nemá. Ještě ne. Ale vy jste spisovatel. Použijte svoji představivost.“

Překvapeně zvedl obočí.

Poklepala si na hlavu. „Představivost.“

„Vy byste ráda zjistila, co se děje,“ řekl tiše. „Máte pravdu,“ pokračoval a potřásl hlavou. „Je tady horko. Sjíždějí se sem lidé z celého světa. Každý rok zmizí v USA tisíce lidí. Různí zločinci mají na svědomí různé zločiny, ale polovina z nich nebude nikdy polapena. Policie potřebuje zjistit, co se za těmito kostmi skrývá.“

„Ano. Jenže policie má plné ruce práce a tohle je jen hromádka starých kostí.“

Pořád ještě nechápal, kam vlastně Gillespieová míří. Co s tím on může sakra udělat? Právě on. Někteří lidé ho obdivovali psaním knih si vydělal hodně peněz. Ale řada lidí ho považovala za zločince, který nebyl za svůj zločin nikdy potrestán.

Zvedl ruce. „Máte pravdu, jsem spisovatel. Avšak v tomto městě nebydlím. Tohle není můj příběh.“

„Tak z něho svůj příběh udělejte.“

„Myslím, že si na to netroufám.“

„A já jsem si myslela, že máte kuráž.“

Usmál se. Její poznámka se ho nedotkla. „Vám se kuráž rozhodně upřít nedá,“ řekl. Vzala to jako kompliment.

„Každopádně vám děkuji za váš čas. Čeká na mě další pacient. Určitě mi nikam neuteče... jen já tu budu muset tvrdnout tak dlouho, až svoji práci dokončím. Doufám, že ven trefíte, pane Blacku. Zase někdy na shledanou.“

Otočila se a opustila ho.

7

„Hej! Lori!“

Lori uviděla Andrewa, jak stává ze židle v klimatizované kavárně.

Jen blázen by se v takovém počasí posadil ke stolku před restaurací.

Místní dávali přednost chládku uvnitř.

Domluvila si s bratrem schůzku na South Beach. Protože právě pracoval na nějakém novém projektu, nemohl přijít na snídani, kterou na uvítanou pořádala pro rodinu ve svém domě. Brendan šel navštívit Tinu a Lori odjela na oběd se svým jediným sourozencem. Andrew se zatím neoženil, neustále však měl nějaké přítelkyně. S žádnou zatím nevydržel déle než půl roku.

Lori musela uznat, že bratr je opravdu pohledný muž. Když chtěl, dokázal být i šarmantní. Vypadalo to však, že se ze všech sil vyhýbá trvalejšímu vztahu a ženy, se kterými se stýkal, chtěly po určité době více než jen pouhé postelové schůzky. Rodiče nebyli šťastní, že jejich syn je stále ještě svobodný mládenec, ale přestože si nevybral zaměstnání podle jejich vkusu, byli na jeho filmařskou kariéru pyšní. Andrew režíroval dokumentární pořady. Natočil film o ohrožených druzích krokodýlů na jižní Floridě a jeden o aligátorech. Oba měly velký úspěch. Natočil rovněž dokument o místním

národním parku a o úrovni floridských škol. Mimo to hodně cestoval a během svých cest natočil film o žralocích, delfínech, velrybách a dalších zvířatech. Vypadal spokojeně, zbožňoval svoji práci a Lori chápala, že její bratr ke štěstí nepotřebuje vydělávat miliony.

I tak se mu zřejmě nevedlo špatně. Jezdil posledním modelem mercedesu, šaty si kupoval u předních návrhářů a vypadalo to, že mu nic nechybí. Jen nerad mluvil o svém milostném životě.

Lori jeho uzavřenosti rozuměla. Sama si hlídala své soukromí, a proto na bratra nenaléhala.

„Vypadáš fantasticky,“ řekl jí Andrew na uvítanou a objal ji.

„Ty taky nevypadáš špatně,“ oplatila mu kompliment a pozorně si ho prohlížela. Ani jeden šedivý vlas. Ubíhající léta zatím Andrewovi neuškodila. Byl zdravě opálený, vysoký, svalnatý, ale zároveň štíhlý. Velice se podobal jejich otci. Zdědil po něm světlé vlasy a jantarově hnědé oči.

Dětské spory měli Lori a Andrew už dávno za sebou a nyní se z nich stali dobří přátelé. Měla Andrewa moc ráda, i když poté co odešla z domova, se vídávali jen jednou dvakrát do roka.

„Takže naše zázračné dítě se vrátilo domů,“ prohodil, galantně jí přidržel židli a posadil se naproti ní. Upřeně se jí díval do obličeje.

Usmála se a napila se ledového čaje, který pro ni mezitím objednal.

„Já jsem zázračné dítě?“

„Jistě. Utekla jsi do Anglie, tajně ses tam provdala a ani jsi nežádala rodiče o požehnání. Copak si

nepamatuješ, jak jsi je tou svatbou a porodem šokovala? Jak se vlastně staroušci mají?“

„Tys je dlouho neviděl?“

„Několik týdnů. V poslední době mám hodně práce.“

„Mají se dobře, i když dědeček nevypadá nejlíp. Táta a máma se chovali naprosto bezvadně. Nevěřil bys vlastním očím,“ řekla. Pokrčila nos. „Jsme hrozní. Mluvíme o nich, pomlouváme je, a kdyby to dělali oni, vyletěli bychom z kůže.“

Pokrčil rameny a smutně se usmál. „Lori, je normální, že se děti baví o svých rodičích a probírají, proč jsou tak nemožní.“

„Jsme už dost staří na to, abychom je chápali.“

„Máš pravdu. Vlastně nejsou tak špatní. A s přibývajícím věkem se neustále zlepšují. Ale stejně... není to strašné? Je mi přes třicet a pořád se bojím, co by tomu rodiče řekli, kdyby věděli...“

„Kdyby věděli co?“

„Vlastně nic. Jen jsem si říkal, jestli by na mě byli pyšní, nebo bych je zklamal a tak.“

„Nemusíš mít strach. Táta mi vyprávěl o tvém posledním filmu říká mu krokodýlí doktor a zdálo se mi, že je na tebe opravdu hrdý. Na čem teď vlastně děláš?“

„Cože?“

„Na čem teď děláš? O čem bude tvůj další film?“

„No... teď... teď pracuju na něčem pro PBS.“

„Jo? A na čem?“

„No... hele, tamhle jde servírka. Musíme ji zavolat. Umírám hladu.“

Lori se otočila a zamávala na servírku. Pěkná brunetka byla hned u nich. Mile se na Lori usmála a Andrewa obdařila zářivým úsměvem.

„Lori?“ obrátil se Andrew na sestru.

„Dám si... salát se špenátem a oříšky,“ objednala si Lori.

„Je vynikající,“ ujistila ji servírka.

„Já dávám přednost masu. Jsem nenapravitelný masožrout. Dám si steak s hranolky,“ řekl Andrew.

„Jak chcete ten steak připravit?“

„Čím krvavější tím lepší,“ odpověděl Andrew.

„Tak to máte rád...?“

„Přesně tak,“ souhlasil Andrew.

Servírka se na něho ještě jednou usmála a odešla.

„Takže ty budeš učit a šít. To bych do tebe nikdy neřekl,“ obrátil se Andrew zpátky k Lori.

Pokřčila rameny. „Zbožňuju děti. Dlouho jsem o tom neměla ani tušení, protože tys byl starší a pořád jsme měli spoustu práce. A pracuju jako návrhářka. Moc mě to baví a navíc mi to jde. Takže?“

„Takže... co?“ zeptal se.

„Ještě jsi mi neřekl, na čem teď děláš?“

„No...“

„Poslouchám.“

„Vlastně točím dokument o floridské fauně. Tentokrát se zaměřuju spíše na roztomilejší zvířata. Vždyť víš, jeleni, vydry, veverky, králíci a lištičky.“

„To zní zajímavě! Někdy bych tě chtěla vidět při práci.“

„Proč ne. Ale ve skutečnosti je to celkem nuda.“

„To nevadí. Stejně bych to ráda viděla.“

„Dobře.“

„Kdy?“

„No... ještě nevím. Domluvíme se později. Musím najít vhodný termín, abych tě mohl ohromit.“

Lori uvažovala, proč bratr mluví tak vyhýbavě, a pak si uvědomila, že na něho naléhá. „Záleží to na tobě. Hlavně nezapomeň, že jsem pravděpodobně tvoje nejnadšenější fanyнка. Hned po mámě.“

„Moc si toho vážím,“ řekl a pokračoval už vážnějším hlasem. „Slyšela jsi o Ellii?“

„Copak se to dalo přeslechnout?“

„Jasně, dávali to ve všech zprávách. Není to hrozné? A zvláštní? Sean se právě vrátil do města.“

„Andrewe, přece si nemyslíš...“

„Nic si nemyslím.“

„Pak...“

„Jen říkám, že je to zvláštní. Všichni jsme zase doma.“

„Všichni?“

Ušklíbl se. „Celá naše parta. Samí bezvadní a krásní lidé. To jsme si přece o sobě mysleli, ne? A teď jsme zase všichni pohromadě. Já tu bydlím, ty ses vrátila. Jana nikdy neodjela, Brad nikdy neodjel. Ted Neeson pracuje u policie v Coral Gables. Ricky na oddělení vražd. Tvoje stará kamarádka Susan Nicholsová vlastní několik kaváren: jednu v Gables a jednu v Grove. Seanův bratr Michael žije v Keys asi hodinu jízdy odsud. Náš bratránek Josh se věnuje právu – specializuje se na rozvody. Ellie bydlela v Miami Lakes. Jeff Olin, Mandin bratr, tu je taky – stal se z něho advokát. Má za sebou několik úspěšných případů a pere se za své klienty jako tygr. Pořád bydlí v Kendall. Zajímalo by mě, co si o tom všem vlastně myslí.“

„Byl naprosto zdrcený, když jeho sestra zemřela. Úplně ho to zlomilo. Jsem si jistá, že Elliina smrt ho hluboce zasáhla.“

„Taky si myslím. Ale myslím, že to brzo zjistíme.“

„Opravdu? Kdy a proč?“

„No všichni přece půjdeme na pohřeb, ne?“

„Ano... asi ano. Kdy ten pohřeb je?“

„Zítra. V deset hodin v kostele svaté Terezy. Víš co, vyzvednu tě a pojedeme tam spolu.“

„Jo, jasně...“ začala Lori. Pak se odmlčela, protože někdo nahlas zavolal bratrovo jméno.

„Andrew! Andrew Kelly! To je ale náhodička!“

Lori se otočila a uviděla odbarvenou blondýnku, která se k nim prodírala mezi stoly. Mohlo jí být něco mezi pětadvaceti a pětatřiceti a rozhodně byla pořádně urostlá. Měla nápadné boky a ohromná prsa, která se jí drala ven z hlubokého výstřihu přiléhavého tílka. Byla hezká, ale příliš nápadně naličená. Vypadalo to, že má ze setkání opravdovou radost.

Andrew zbledl jako stěna. Zdálo se, že by se nejraději schoval pod stůl.

To však udělat nemohl, a tak se postavil. „Muffy,“ řekl nevýrazně.

Tak Muffy, pomyslela si Lori. Čekala, až je bratr představí. Tahle prsatá blondýnka vypadala jinak než Andrewovy přítelkyně. Andrew dával přednost vysokým a štíhlým ženám. Většinou se mu líbily brunetky. Ale Muffy přece ve skutečnosti brunetkou byla.

„Ahoj,“ pozdravila Muffy. „To je ale překvapení, zlato! Och!“ řekla a podívala se na Lori. „Nechtěla jsem vás rušit...“

„To je v pořádku,“ ujistila ji rychle Lori. „Andrewe, představíš nás?“ pobídla jemně bratra.

„Jo, jasně, tohle je Muffy a tohle moje sestra Lori. No... Lori, Muffy pro mě... příležitostně... pracuje.“

„Příležitostně? To snad ne? Pracuju pro tohoto šarmantního mladíka, kdykoli se mi naskytne příležitost!“ dodala nadšeně Muffy. Potřásla si s Lori rukou. „A jsem opravdu moc ráda, že se můžu seznámit s jeho sestrou. Velice mě těší!“

Lori se usmála. Umírala zvědavostí. Nemohla si pomoci, ale ta žena se jí líbila. „Děkuji vám, Muffy. Taky vás ráda poznávám,“ řekla.

„Teď právě obědváme,“ namítl Andrew.

„Ach, ano, omlouvám se...“ začala Muffy. „Můžete se k nám při...“ začala Lori.

„Ne! Neviděl jsem svoji sestru už celou věčnost máme si toho hodně co říct,“ přerušil ji rychle Andrew.

To neznělo právě zdvořile, pomyslela si Lori.

Muffy to zřejmě nevadilo. Lori napadlo, že lidé se k Muffy možná chovají nezdvořile tak často, že už si to ani neuvědomuje a neuráží se.

„Jen si vy dva zavzpomínejte. Lori, jsem opravdu ráda, že jsem vás poznala! Nevstávejte prosím. Doufám, že se brzy uvidíme, Andrewe!“ Muffy jim ještě kývla na pozdrav a odešla. Zamířila ke stolům u zadního východu.

„Andrewe, to od tebe nebylo hezké, jak jsi s tou ženou mluvil...“

„Co jsem řekl?“

„Byl jsi sprostý.“

„Nebyl! Poslouchej, teď nejsem v práci. Právě obědvám se svou sestrou a nepřeju si, aby mě mí zaměstnanci rušili!“

„Zaměstnanci?“

„Tak spolupracovníci, na tom nezáleží.“

„A co vlastně Muffy dělá?“ zeptala se Lori.

„To je výsledek?“ zeptal se rozzlobeně.

„Ne, samozřejmě že ne, jen jsem chtěla vědět...“

„Sakra, Lori, omlouvám se. Chtěl jsem s tebou v klidu poobědvat a na chvíli zapomenout na práci, chápeš? Kruci, mám pocit, jako bych obědval s matkou. Co kdybychom změnili téma?“

„Andrewe, co vlastně Muffy dělá?“

„Připravuje různé věci.“

„Scénu?“

„Jo, něco takového.“

„Má na starosti rekvizity, kamery?“

„Jo. Nemůžeme mluvit o něčem jiném?“

„Ale jistě.“ Lori si uvědomila, že má na bratra vztek. Cítila se dotčená. Andrew o jejím životě nevěděl úplně všechno, ale věděl víc než kdokoliv jiný. Pořád nechápala, proč ho ta žena tak vyvedla z míry.

Servírka jim právě donesla objednané jídlo. Chovala se zdvořile a ujistila se, že jim nic nechybí.

Andrew se konečně uklidnil a zdálo se, že na celou epizodu úplně zapomněl.

„Víš, že Sean je teď slavný spisovatel? Podle jeho knih se točí i filmy.“

„Jo, slyšela jsem.“

„Jsem rád, že mu to vyšlo. Sean byl vždycky bezva kluk a měl hroznou smůlu.“

„To ano, musel si toho hodně vytrpět a přitom byl úplně nevinný.“

Andrew se zamyslel. „Asi máš pravdu. I když...“

„Co?“

Andrew pokrčil rameny. „Kdyby dostal vztek a zabil Mandy, mohla by si za to sama. Provokovala ho.“

Lori cítila, jak jí vře krev v žilách. „Andrewe, mít na někoho vztek a někoho zabít jsou dvě naprosto rozdílné věci! Jak můžeš něco takového říct!“

„Nemyslel jsem to zle. Jenom uvažuji logicky.“

„Logicky! Chceš říct, že muž má právo zabít ženu jen proto, že...“

„Ten den se chovala jako obyčejná kurva.“

„Ani kurvy se nesmí beztrestně zabíjet, Andrewe. Co to s tebou je?“

Povzdechla si a smutně se na ni podíval. „Nemyslel jsem to tak. Máš pravdu, není správné, když chlap zabije ženskou jen proto, že se chová jako čubka. Já to přece vím! Je to jasné. Chci jenom říct, že i chlap se může cítit ublíženě. Možná už to nevydržel a vybuchl. Tak jsem to myslel.“

Lori zakroutila hlavou a vztekle nabodávala špenát na vidličku. „On ji nezabil.“

„Tak dobře! Neříkám, že ji zabil. Nikoho z nás by nic takového nenapadlo byla to prostě nešťastná náhoda. Mandy vyváděla ve vodě a zapletla se do rostlin. Tak se to stalo.“

Kdyby nebylo těch policajtů, nikdy by mě nic jiného nenapadlo.“

Lori vydechla. Andrew má vlastně pravdu. Policajti byli tehdy jediní, kdo měli podezření.

„Ted se ale všechno změnilo.“

„Cože?“

„Smrt Ellie Metzové nebyla nešťastná náhoda. Někdo ji brutálně zavraždil. Buď tak hodná a podej mi kečup, ano?“

Chlapík z bezpečnostní služby zastavil Seana u východu z márnice.

„Pan Black?“

„Ano?“

„Detektiv Garcia mě požádal, abych vám vyřídil vzkaz. Chystá se s přáteli poobědvat v restauraci U Montyho a chce, abyste se k nim přidal. Říkal, že nebudete litovat.“

„Děkuji,“ řekl Sean.

Před márnicí se na chvíli zastavil a zadíval se na sluneční oblohu. Kruci! Myslel si, že je možné vrátit se do Miami a přitom zapomenout na minulost. Je tu jenom pár dní a už se kamarádíčkuje s těmi, kteří ho kdysi i když zřejmě nevědomky potopili.

Ale přesto mávl na projíždějící taxi a zamířil do restaurace.

U Montyho se mu líbilo už jako mladíkovi a příliš se to tam nezměnilo. K restauraci patřila otevřená terasa s dřevěnou podlahou, palmami, kočkami a mořským větříkem. Blízko vody bylo dostatečně chladno a Sean tam objevil Rickyho sedícího s dvěma dalšími muži. Museli si objednat už dávno před jeho příchodem, protože právě dojídali. Rickyho přátelé byli na rozdíl od něho zřejmě ve službě. Před Rickym stála sklenice piva, zatímco ti dva popíjeli ledový čaj. Ricky měl na sobě šortky a tričko, jeho kolegové plátěné kalhoty a polokošile.

„Seane!“ zavolal Ricky a postavil se.

Jeho společníci rovněž vstávali, ale Sean je gestem ruky zarazil a posadil se vedle nich.

„Bill Crowley, Alex Hanson,“ představil je Ricky. „A tohle je Sean Black.“

Kývnutím hlavy se pozdravili.

„Tohle jsou hoši z mého týmu,“ pokračoval Ricky.

„Týmu?“

„Je nás deset a všichni pracujeme na případě vraždy Eleanor Metzové,“ vysvětlil mu Crowley. Bylo mu kolem čtyřiceti, vlasy měl lehce prořídle a psí výraz v jeho obličejí prozrazoval, že v oddělení vražd pracuje už dlouho. Usmál se.

„Deset policajtů na jednu vraždu, to je zajímavé,“ prohodil Sean.

„Kvůli publicitě, které se tomuto případu dostalo, musíme pracovat co nejrychleji,“ řekl Hanson. Byl o něco mladší, nemohlo mu být víc než třicet, nakrátko ostříhaný a jeho mohutná postava musela být výsledkem mnoha hodin strávených v posilovně. „Starosta je přesvědčen, že pověst našeho města bude nadobro ztracená, pokud toho chlapa nedostaneme co nejdříve.“

„A doktor Peterson, jeden z policejních psychiatrů se domnívá, že ten vrah pravděpodobně začal s obtěžováním žen, potom se možná odhodlal k znásilnění a postupně se dopracoval až k vraždě,“ pokračoval Bill Crowley. „Myslí si...“ Crowley se odmlčel a pokrčil rameny. „Není to tajné, ale nebylo by dobré, kdyby se to rozneslo. Náš psychiatr si každopádně myslí, že ten chlapík nezabíjel poprvé. Zřejmě své oběti ukryl tak dobře, že jejich těla zatím nebyla objevena.“ Ve tváři měl provinilý výraz, jako by prozradil něco, co neměl.

„Sean to nikomu neřekne. Byl dokonce i v márnici. Gillespieová s ním chtěla něco konzultovat,“ řekl Ricky.

„Opravdu? Myslel jsem si, že jste spisovatel?“ ozval se překvapeně Hanson.

Sean mu už chtěl odpovědět, ale Ricky ho předběhl. Poplálal ho po zádech. „Můj starý kámoš je muž mnoha profesí. Má doktorát ze soudní antropologie.“

„Výborně,“ prohodil Hanson. Zhluboka se napil a pokrčil rameny. „A co to vlastně je?“

Sean se usmál. „Specializoval jsem se na kosti. Začínal jsem v terénu... prováděli jsme vykopávky a podobně. Odkrýváním dávných pohřebišť se dá zjistit mnoho o evoluci a způsobu života našich předků. A taky jsme studovali novější kosti. A zjišťovali, co se těm lidem stalo.“

„Oběti vražd?“ zeptal se Crowley.

„Někdy ano, někdy ne. Z kostí se dá vyčíst spousta věcí.“

„Jak poznáte, že byl někdo ubodán, když nemáte tělo ani krev?“ zajímal se Hanson.

„Někdy se to poznat nedá. Ke smrtelným zraněním může dojít i bez poškození kostí. Ale oběti se většinou brání a vrah není tak opatrný, aby se ujistil, že nezasáhl žádnou kost. Škrábance, odřenin... na kosti toho může být hodně.“

Crowley se opřel a pozorně se na Seana podíval. „Tak proto jsou vaše knihy tak dobré.“

„Vy jste nějakou četl?“

Crowley přikývl. „Myslel jsem si, že toho o policii a soudu víte tolik, protože jste byl kdysi zatčený.“

„Aha,“ prohodil Sean.

„Tehdy udělala policie chybu. Prostě jen chtěli někoho zatknout. Na ty bohaté děti si netroufali. Myslím, že teď by už k ničemu takovému dojít nemohlo.“

„Vy jste byl už tehdy u policie?“

„Začínal jsem. Celá ta akce kolem vašeho zatčení byla od začátku naprostý nesmysl.“

„Já u toho nebyl,“ vmísil se do jejich rozhovoru Hanson, „ale znal jsem Rutgerse a musím říct, že to byl neskutečný osel.“

Rutgers. Ten policajt, který byl tehdy v lomu jako první. Trval na tom, že šlo o vraždu ještě dříve, než soudní lékaři prohlédli Mandino tělo.

„Státní zástupce vydal zatykač,“ řekl Sean. Zdá se, že se své minulosti nikdy nezbaví. Miami je sice velké město a o zločiny tu není nouze, ale lidé nezapomínají.

„Na Rutgersovo naléhání a byla to chyba. To je jasné. Neměli dostatek důkazů a u soudu se to ukázalo. Nadarmo plýtvali penězi daňových poplatníků a navíc zničili spoustu mladých životů,“ pokračoval Crowley. „Musel jste si myslet, že se proti vám spiklo celé město, pane Blacku. Ale už tehdy stálo hodně lidí na vaší straně. Alexi, musíme se vrátit do práce. Ricky, uvidíme se v kanceláři. Rád jsem vás poznal, pane Blacku.“

„Těšilo mě,“ přidal se k němu Alex Hanson a potřásl Seanovi rukou. „Poslouchejte, nechci být vlezlý, ale...“

„Pokud chcete, pošlu vám po Rickym pár mých knih s autogramem,“ řekl Sean.

Bill Crowley se mírně uklonil. „Moje žena by měla opravdu velikou radost. Děkuji.“

Ricky znovu plácl Seana po zádech. „Jsi správný chlap, Seane. Vždycky jsi byl bezva. Brendo!“ zavolal na servírku. „Dones nám sem dvě piva. Díky, Seane. Je to od tebe fakt moc hezké. Crowley je tvůj velký fanda.“

„To nestojí za řeč.“

Ricky byl viditelně v dobrém rozmaru bez ohledu na tu vraždu. Ano, jsou kamarádi. Až na to, že Ricky, stejně

jako všichni ostatní, se k němu tehdy obrátil zády, když mu to rodiče nakázali. Ale co vlastně čekal? Byli ještě děti.

Servírka donesla piva. Ricky zvedl sklenici. „Na Eleanor LeBlancovou-Metzovou. Ať chudinka odpočívá v pokoji. Panebože,“ řekl, položil pivo a prohrábl si vlasy, „panebože, Seane, není to zvláštní. Dělán na oddělení vražd, je to moje zaměstnání a najednou tu mám mrtvolu Ellie. Je mi z toho zle, pořád musím vzpomínat...“ Odmlčel se a podíval se na Sena. Znovu pozvedl sklenici. „Tehdy jsem se choval jako idiot. Kdyby ses teď na nás na všechny vykašlal, vůbec bych se ti nedivil.“

Seana Rickyho slova překvapila. „Byli jsem ještě děti,“ řekl a také zvedl sklenici.

„Jo,“ zamumlal Ricky a na tváři se mu objevil lítostivý úsměv. „Byli jsme ještě děti. Půjdeš se mnou zítra na ten pohřeb?“

Elliin pohřeb.

„Určitě.“

Bylo mu jasné, že se tam setká se všemi ostatními.

Lori narazila na Muffy na dámské toaletě. Pudrovala si nos, ale zahlédla Lori v zrcadle. „Ahoj! Ráda vás zase vidím. Doufám, že jsem vás dlouho nerušila. Asi jsem přehnaně přátelská a příliš důvěřuju ostatním lidem. Jsem jako hloupý štěně žadonící o pohlazení tak to aspoň vždycky říká můj táta. A nikdy nevím, kdy přestat mluvit. Vlastně i teď melu pátý přes devátý.“

Lori se zasmála, zamířila k zrcadlu a vytáhla z kabelky hřeben. „Mně se vaše otevřenost líbí, Muffy. Hlavně nedejte na řeči ostatních.“

Muffy schovala pudr a usmála se. „To je od vás moc hezký. Vždycky jsem si myslela, že Andrewova rodina jsou samí snobi. Aspoň to tak znělo, když o ní mluvil. Ale vy taková nejste.“

„Díky. Pracujete s Andrewem už dlouho?“

„S přestávkami. Nepracuju jenom s ním, víte. V mé branži se setkáte se spoustou režisérů.“

„Řekla bych, že tu o práci nemáte nouzi.“

„To máte pravdu, o tyhle filmy je velký zájem.“

„Líbí se vám pracovat u filmu?“

„No, ráda bych se ve filmech objevovala ještě častěji.“

„No... pracujete v oboru, určitě se vám to časem podaří...“

„To jo, ale stárnu. Dávají přednost mladším holkám. Ale ty starý rajdě s hromadou zkušeností nesahají ani po paty. Nikdo to s chlapama neumí jako já.“

„Promiňte?“ zeptala se Lori zmateně. Najednou zčervenala a připadala si jako idiot.

Muffy si naštěstí ničeho nevšimla. Upravovala si účes. „Vím, co dělám, a dělám to dobře. Dokážu si vydělat pořádný balík peněz. Chlapa mám připravenýho za pár vteřin. Ušetřím tak producentům velký prachy. Není nic horšího, než když musíte čekat, až se chlapovi zase postaví...“ Najednou se zarazila, podívala se na Lori a zrudla. „Však víte,“ pokračovala rychle, „mladíci na to jdou zprudka a pak je mají jako zdechlý žížaly. Mladý holky neumí to, co já... neví, jak ty žížaly znovu probudit k životu, víte, jak to myslím?“

„Jistě. A jsem si jistá, že jste ve svém oboru opravdu dobrá.“

Muffy se na ni široce usmála. „Doufám, že se zase někdy uvidíme. Mějte se, Lori.“

„Vy taky, Muffy,“ řekla Lori.

Čekala, až Muffy odejde, a pak se vrátila ke svému stolu. Andrew jim oběma objednal kávu. Poděkovala mu a opatrně se napila.

„Poslouchej, Andrewe, nechci být zvědavá, ale pořád tomu nerozumím. Co vlastně Muffy na scéně připravuje?“

Andrew skoro vyprskl kávu. „Muffy, no...“

„Připravuje různé věci,“ pokračovala Lori a upřeně na bratra hleděla. „Jaké věci?“

Andrew se na ni podíval. „No, prostě připravuje věci...“

Lori se naklonila dopředu. „Jaké věci?“

Andrew byl rudý jako rak.

„Části těla?“ zeptala se Lori sladkým hlasem.

„Kristepane...“ začal Andrew a sklopil zrak.

„Proč mi sakra lžeš? Proč předstíráš, že točíš přírodopisné filmy...“

„Ale já opravdu točím přírodopisné filmy a pracuji pro PBS...“

„Jenom mi, prosím tě, neříkej, že Muffy hraje zvířátka.“

„Kruci, Lori...“

„Sakra, Andrewe!“

„Kdo hergot jsi, že mě odsuzuješ?“ zeptal se rozzlobeně. „Já tě neodsuzuju. Jsem tvoje sestra a nechápu, proč jsi mi lhal!“

Opřel se a zamračeně se na ni podíval. „Ty mi taky vždycky neříkáš pravdu.“

Zaváhala. „Svěřuju se ti se spoustou věcí.“

Povzdechl si. „Dělám to, co jsem říkal. Nelhal jsem. Jen jsem se nezmínil o všem. Tak dobře, pokud to chceš opravdu vědět, Muffy je lehká holka. A ve své branži patří k nejlepším. Dokázala by vzrušit i mrtvého. Vlastně je celkem milá...“

„Ano, taky si to myslím,“ přerušila ho jemně Lori.

Andrew si povzdechl a znovu se na ni podíval. „Lori, kdyby se to naši dověděli, nepřežili by to.“

„Já vím, ale já nejsem naši.“

Přikývl. „Nejsem na tu práci zrovna hrdý, ale chci dělat filmy a přírodopisnými dokumenty bych se neužil. Z honoráře za jeden pornofilm vyžiju několik měsíců a ještě si můžu dovolit financovat další projekty.“

„Já tě neodsuzuju, Andrewe, věř mi.“

Rozzlobeně potřásl hlavou. „Tak dobře, zklamal jsem sám sebe.“

„Andrewe...“

„Raději už odsud pojďme. Nečekal jsem, že tu narazím na někoho z práce, většinou natáčíme mimo město.“

„Andrewe, je mi to opravdu moc líto. Kdybych ti mohla nějak pomoci, dej mi vědět. Nikomu to neřeknu...“

„Někteří naši kamarádi o tom vědí,“ řekl suše. „Brad jednou potřeboval peníze a tak v podobném filmu ‚hrál‘.“

„Cože?“ vykřikla překvapeně Lori.

„Řekl mi, že potřebuje peníze. Myslím, že se dobře bavil. Holkám připadal fantastický a všechny kolem něho skákaly.“

„Jana, Jana to věděla?“

„Ne, samozřejmě že ne! Zbláznil by se, kdyby se to někdy dozvěděla jeho dcera! Lori, doufám, že to...“

„Ne, neřeknu to!“

„A nezapomeň, naši by dostali infarkt!“

„Andrewe, nikomu nic neřeknu. Nic!“

„Nechám toho hned, jak budu moci.“

„Jsi dospělý, Andrewe. Musíš se rozhodnout sám.“

Ještě před chvílí se nemohl dočkat, až odejdou. Teď se znovu pohodlně opřel. Usmál se na ni. „Víš co, sestřičko?“

„Co?“

„Jsem fakt moc rád, že jsi doma.“

Usmála se. „Taky jsem ráda, že jsem se vrátila.“

Nebyla o tom stoprocentně přesvědčená. Ale jedno bylo jisté. Po návratu do rodného města ji čekala samá překvapení.

Když konečně vyšli z restaurace, Andrew ji políbil na tvář. Jakmile se posadila za volant svého auta, řekl: „Vyzvednu tě zítra ráno o půl desáté.“

„O půl desáté?“ zeptala se.

„Elliin pohřeb,“ připomněl jí.

„Jo, jistě, Elliin pohřeb.“

„Tak zatím ahoj. Vsadím se, že se tam zítra sejdem s celou partou,“ řekl.

Zavřel jí dveře, zamával a odešel.

Elliiina rakev byla mosazná a na okrajích zdobená křížem. Když Lori a Andrew dorazili, zpěvačka právě zpívala smutnou píseň o Boží vůli a kněz utěšoval Elliinu rodinu, sedící v první řadě. Andrew zavedl sestru do zadní řady. Lori mechanicky poklekla a sklopila hlavu. Snažila se najít vhodná slova pro mrtvou kamarádku, ale příliš si na ni nevzpomínala, a tak její modlitba vyzněla naprázdno. Když si však vybavila hrůzu té vraždy, dokázala se pomodlit za to, aby Elliina duše našla klid. Pak zvedla oči a prohlížela si ostatní lidi vstupující do kostela.

Zahlédla několik žen, které plakaly tak usedavě, že jí to rvalo srdce. Když jí někdo poklepal na rameno, polekala se. Uvědomila si, že si ty ženy prohlížela tak důkladně, že si ani nevšimla, kdy se vedle ní posadil bratranec Josh. Postavila se a srdečně Joshe objala. Neviděla ho několik let, ale příliš se za tu dobu nezměnil. Byl to hezký muž s kaštanovými vlasy, zelenýma očima a snědou pokožkou. Matka jí říkala, že jeho rodiče jsou na svého syna pyšní, ale zároveň si o něho dělají starosti. Josh vlastnil přepychový byt, červený bourák a jachtu, ale neměl žádnou stálou přítelkyni a v blízké budoucnosti tedy ani vyhlídky na otcovství. Lori však neuniklo, že vypadá spokojeně a zdravě, a tak došla k názoru, že se Joshovi zřejmě daří dobře. Jeho jediný problém byl, že neměl žádné sourozence a jeho rodiče se už nemohli dočkat vnoučat.

„Rád tě zase vidím,“ řekl Josh.

„Já tebe taky,“ zašeptala.

„Vypadáš bezvadně.“

„Díky. Ty taky nevypadáš zle.“

Znovu se zadívala do předních řad a uviděla muže, který právě vstal, aby se přivítal s dalším příchozím.

„To jsou její bývalí manželé,“ zašeptal Josh.

„Pracoval jsem na jejím posledním rozvodu.“

Lori přikývla a pak se zeptala: „Myslí si policie, že některý z těch mužů ji mohl...“

„Tihle dva jsou čistí,“ odpověděl Josh.

„Jak to víš?“

„Vyšetřování vede Ricky,“ vysvětlil Josh. „Aha.“

„Tamhle je tvoje kamarádka Susan Nicholsová,“ ozval se Andrew z opačné strany.

Lori se stýkala s Janou, ale o Susan příliš často neslychala. Naklonila se dopředu. Susan stále vypadala velice hezky. Malá, drobná, s dlouhými tmavými vlasy, hnědýma očima a překrásnou bledou pletí. Právě teď však vypadala unaveně. Podobně jako ženy, které přišly před několika minutami, Susan opravdu trpěla. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Příležitostně se scházely,“ prohodil Josh.

„Opravdu?“

„Obě byly rozvedené, neměly děti.“

Přikývla a pak se znovu naklonila dopředu. Snažila se někam zařadit muže, který přistoupil k Susan, poklepal jí na rameno a potom ji pevně objal. Byl vysoký, hnědovlasý, s ostře řezanými rysy. Na sobě měl drahý oblek od Armaniho, který ještě zdůrazňoval jeho štíhlou, pevnou postavu.

„Poznáváš ho?“ zeptal se Andrew.

„Jeff Olin. Mandin bratr,“ pomohl jí Josh.

Jeff vypadal opravdu dobře. Vyzařovalo z něho zdraví a bohatství. Andrew se již dříve zmínil, že pracuje jako advokát. Lori mu přála jen to nejlepší, sestřina smrt se ho hluboce dotkla, a když ho viděla naposledy, vypadal jako ztracený malý kluk.

„A máme tu další z party...“ prohodil Andrew.

Lori se otočila. Ricky Garcia, Ted Neeson a Sean a Michael Blackovi právě vstupovali dovnitř. Lori se neubránila úsměvu. Vypadali jako chlapíci z *Pobřežní hlídky*, přicházející na natáčení scény v kostele. Všichni byli mohutní, hezcí a mladí.

Připomněla si, že je na pohřbu jejich společné kamarádky. Sešitá mrtvola Ellie ležela v rakvi jen kousek od ní. Její rodina nesouhlasila, aby byla rakev při posledním rozloučení otevřená. Lori se zadívala k oltáři. Na rakvi stála velká fotografie a na ní se usmívala Ellie. Byl to smutný pohled.

Kněz opustil Elliinu rodinu a zamířil ke kazatelně. Sepjal ruce. „Modleme se,“ vyzval shromáždění a všichni se postavili.

Během obřadu si Lori uvědomila, že Ricky, Ted, Michael a Sean sedí v řadě za ní. Před začátkem mše přednesla jedna z Elliiných spolupracovnic řeč, ale v polovině se zarazila. Jeden z Elliiných bývalých manželů se postavil a řekl, že Ellie byla plná života, laskavá a obětavá, a že bude všem velice chybět. Kněz se pak snažil smutečným hostům vysvětlit, že se jednalo o Boží vůli a že existuje věčná spravedlnost její vrah bude určitě polapen a Ellie už nyní pokojně odpočívá v lepším světě, než je zde na zemi.

Čtyři muži vynesli rakev z kostela. Lidé vstávali a vycházeli ven.

Lori pomalu kráčela k východu, když ucítila čísi ruku na rameni. „Lori! Lori Kellyová, kristepane, jsem tak ráda, že tě zase vidím!“

Otočila se a uviděla Susan Nicholsovou, která se pokoušela o úsměv. Oči měla od pláče celé zarudlé. „Susan,“ řekla Lori.

Susan ji objala kolem krku. Lori její objetí opětovala.

„Dámy, měli bychom jít ven,“ navrhl Josh.

Společně vyšli z kostela.

„Půjdeš na hřbitov?“ zeptala se Susan.

„Já...“ začala Lori.

„To víš, že ano, Sue,“ odpověděl za ni Andrew.

„Výborně. Potom si promluvíme,“ řekla Susan.

Ellie měla být pohřbena ve Woodlawnu, což nebylo od kostela daleko, ale Josh se rozhodl jet s Andrewem a Lori autem. Během cesty jim vysvětlil, že Susan je tak zdrcená proto, že se ten večer chystala jít do klubu s Ellií a jejími kamarádkami, ale na poslední chvíli si to rozmyslela, protože ji bolela hlava.

Na hřbitově je Andrew vedl k hrobu Elliiny rodiny. Jejich parta se shromáždila napravo od rakve. Potichu se pozdravili. Andrew a Josh si potřásli rukama s Michaellem a Seanem, Susan Seana políbila a Jeff Olin Lori pevně objal. Jana a Brad dorazili společně a vítání nemělo konce.

Obřad u hrobu byl smutný. Jeden z Elliiných bývalých manželů hodil na rakev hrst hlíny a ostatní členové rodiny házeli do hrobu květiny. Společnost byla pozvána do domu jedné z Elliiných sestřenic, protože její

rodiče zemřeli již před několika lety a bývalí manželé se z města odstěhovali.

Lori Elliiny sestřenice neznala, u hrobu jim projevila upřímnou soustrast a vydala se k autu. Tam k ní přišel Jeff Olin. Natáhl k ní paže a srdečně se usmál.

„Lori. Lori Kellyová. Vypadáš fantasticky! Co tě přivádí domů ne, že bych nebyl rád, že tě zase vidím.“

„Díky, Jeffe. Dědeček je vážně nemocný, proto jsem se vrátila. Ty taky vypadáš dobře. Ale je mi líto, že se setkáváme za takových okolností...“

„Ano, je to smutné, že?“

Přikývla. „Viděl jsi Ellii někdy v poslední době?“

Zakroutil hlavou. „Ne moc často. Jen jsem ji semtam někde zahlédl. Měl jsem ji rád. Byla to Mandina nejlepší kamarádka. Není to legrace. Vypadá to, že se už naší minulosti nezbavíme.“

„Ano,“ souhlasila tiše a potom pokračovala váhavým hlasem. „Jak ses vlastně měl, Jeffe? To, co se stalo Mandy, nás všechny hluboce zasáhlo, ale byla to tvoje sestra, tebe se její smrt dotkla nejvíce, tebe a...“ Nedořekla to, protože si uvědomila, že nejenom Mandin bratr Jeff, ale i Sean obviněný z její vraždy, se zúčastnili pohřbu.

„Ano, dotklo se mě to. A máš pravdu, Seana to taky hluboce zasáhlo.“

„Nemyslel sis, že ji zabil, že ne?“ zeptala se a samotnou ji překvapila naléhavost v jejím hlase.

Jeff se usmál a zakroutil hlavou. Vypadal opravdu senzačně. „Nemohl jsem si to myslet. Kdybych si to myslel, nepotřásl bych si s ním rukou, spíše bych se ho snažil uškrtit. Nedokážeš si představit, jaké to tehdy bylo. Matka celé noci proplakala, otec se neustále modlil, aby

se aspoň trochu uklidnila. Vlastně je dobře, že už jsou oba pryč.“

„Pryč? Odstěhovali se?“

Zakroutil hlavou. „Ne, umřeli. Přišli o život při dopravní nehodě jen pár roků po Mandině smrti.“

Lori si dlaní překvapeně zakryla ústa. Až po chvíli ze sebe vykoktala omluvu. „Bože, Jeffe, je mi to moc líto. Tvoje sestra, a pak ještě oba rodiče... omlouvám se, ale mí rodiče se o tom nikdy nezmínili... ani Andrew...“

„Možná o tom ani nevěděli, Lori. Odjel jsem na univerzitu a vracel se jenom na prázdniny. Rodiče se zabili hned po prázdninách a pokud tvoje rodina nečte černou kroniku, neměla se o tom jak dozvědět. Vlastně jsem se s nikým moc nestýkal.“

„Divím se, že teď s námi mluvíš.“

Usmál se. „Potřebuji přátele,“ řekl.

Nabídla mu ruku. „Na mě se můžeš kdykoliv obrátit.“

„Děkuji, Lori. A ty mi taky zavolej, kdybys něco potřebovala.“

„Stal se z tebe advokát, že?“

„Ano. Zastupuji bohaté lumpy, ale jenom ty, kteří spáchali nějaký hospodářský trestný čin. Přiznávám se, že je většinou zachráním před vězením, ale jelikož v našich věznicích není místo pro násilníky, můžu svoji práci dělat dobře a bez výčitek svědomí.“

„Aha,“ zamumlala Lori a podívala se kamsi za Jeffa, kde stál její bratr, Josh, Sean a Michael, Brad a Jana, Ricky Garcia, Ted Neeson a Susan Nicholsová.

„Susan je z toho pořádně zdrcená,“ prohodil Jeff.

„Asi si byly s Ellie dost blízké.“

Přikývl a podíval se na ni. „A navíc má strach. Je rozvedená, bydlí sama.“

„Ani se jí nedivím. Život je už tak dost krutý,“ řekla Lori. Přikývl. „Máš pravdu. Vlastně je to ostuda, že dnešní manželství vydrží tak málo. Slyšel jsem, že máš syna.“ Usmála se. „Ano.“

„Gratuluju ti. I když trochu pozdě.“

Znovu se usmála. „Díky, nikdy není pozdě.“

„Ale tvůj manžel...?“

„Zemřel.“

„Ted je řada na mně, abych projevil lítost.“

„To je v pořádku. Byl vážně nemocný a věděli jsme, že je to jen otázka času a...“

„A?“ zajímal se.

„A během našeho společného života jsme si navzájem hodně pomohli,“ dodala Lori. „Každopádně, Ian Corcoran je už dlouho po smrti a Brendan a já si žijeme dobře. Vlastně jsem ráda, že jsme se vrátili domů.“

„To rád slyším.“ Lehce si povzdechl a podíval se na ostatní. „Poslouchej, půjdu se zeptat Sue, jestli nechce odvézt domů. Trochu si s ní promluví, aby věděla, že má kolem sebe přátele.“

„To by od tebe bylo moc hezké, Jeffe.“

„A ty na svoje kamarády taky nezapomínej.“

„To víš, že ne.“

Jeff zamířil k ostatním. Lori viděla, jak mluví se Seanem, a měla z toho radost. Sean měl na očích tmavé brýle, ale usmál se nějaké Jeffově známce. Čas zhojí všechny rány.

A možná si Jeff opravdu myslí, že to, co Sean musel prožít, je stejně hrozné jako smrt jeho sestry.

Někdo ve skupince se zasmál a Lori zaslechla hlas svého bratra. „Nevím. Počkej, zeptám se Lori.“

Andrew se k ní vydal. „Lori, rozhodli jsme se, že zajdeme do té italské restaurace na Coral Way a dáme si kafe a něco k jídlu a pití. Máš čas? Kde je Brendan?“

„Brendan bude v pořádku – má číslo na naše, kdyby něco potřeboval.“

„Takže jdeme na oběd?“

Vlastně proč ne, pomyslela si.

Je to zvláštní. Setsakramentsky zvláštní. Naposledy byl s těmito lidmi v budově soudu. Takové myšlenky napadaly Seana, když se usazovali kolem stolu v restauraci.

Seděl na jednom konci, z jedné strany měl Susan a z druhé Rickyho. Lori seděla na opačném konci s Michaellem a Tedem Neesonem. Zdálo se, že se v jejich společnosti cítí dobře.

Sean si vzpomněl, jak Lori uviděl poprvé. Připadala mu jako křehká víla, vydaná na milost a nemilost slovnímu nátlaku Teda a Rickyho. Tehdy ho napadlo, že to je ta nejkřehčí a nejjemnější osůbka, jakou kdy viděl. Mnoho let Rickyho a Teda nenáviděla pak došla k názoru, že jsou to jen obyčejní oslí. Řekla mu to tu noc, kdy se dozvěděl o Danielově smrti. To byla nejhorší noc jeho života. Ani pobyt ve vězení ani výhrůžky policajtů, že se bude smažit na elektrickém křesle, nebyly tak hrozné jako zpráva o bratrově smrti. Tehdy s ním Lori zůstala celou noc. A on zjistil, že jeho víla není tak křehká, jak si myslel, ale že má ve skutečnosti jádro z oceli.

Ted však už nejsou děti. Klub čtyř vé mají už dávno za sebou. Z Teda a Rickyho se stali policajti a ani Lori určitě neuniklo, že to mají v hlavě v pořádku.

Zaslechl, jak si Susan vedle něho povzdechla.

„Není ti nic?“ zeptal se jí.

Stiskla mu ruku. „Seane, nemůžu tomu pořád uvěřit! Je to tak hrozné. Takové příběhy jsem četla jenom v novinách, ale že se to stane Elli... Bože! Viděla jsem článek, ve kterém psali o jejím divokém životním stylu, jako by si koledovala, aby ji někdo zavraždil. Je to vůbec možné?“

Potřásl hlavou. „Susan, lidé vědí, že takové články jsou naprostý nesmysl. Ellie byla svobodná a šla do klubu. Nikomu nedlužila žádné vysvětlení.“

„Toužila po štěstí, Seane. Hledala toho pravého muže. A taky se chtěla pobavit. Nebrala drogy, byla upřímná, tvrdě pracovala... kristepane, mám takový strach!“

„Nemusíš se bát. Pokud máš nějaké obavy, nějakou dobu raději nikam nechod...“

„Na tom klubu nebylo nic špatného. Sama jsem tam několikrát byla...“

„Já jsem tam taky byl. Máš pravdu. Nebylo na něm nic špatného. Prostě jenom narazila na špatného chlapa.“

„Seane, jsem opravdu moc ráda, že tě zase vidím.“

„Díky, Sue.“

„Pokud by ses ke mně chtěl náhodou přestěhovat, určitě mi dej vědět, jo?“

Usmál se. „Víš co? To není špatná nabídka, ale jsi moje kamarádka a chtěl bych, aby to tak zůstalo.“

„Takže spát se mnou nechceš, co?“

„Vypadáš fantasticky, ale odpověď zní ne. Měl jsem spoustu ženských, ale jen pár kamarádek. A těch si doopravdy vážím.“

„Nemyslíš, že bych si měla koupit revolver? Nebo dobrmana?“

„Myslím, že bys měla pořádně zamykat a chovat se rozumně.“ Přikývla. „Máš pravdu.“ Přišla k nim servírka a Sue zvedla sklenici. „Ještě jednou bílé víno, prosím.“ Usmála se na Seana. Objednávala si už potřetí. „Sue, kdes zaparkovala auto?“

„Nedělej si starosti, přijela jsem taxíkem – byla jsem moc ubrečená na to, abych řídila. Můžeš mě pak odvézt domů.“

„Přijel jsem s Rickym. Společně s Tedem a Michaellem.“

„Bezva. Domů mě doprovodí dva policajti a dva fešáci.“

„Jsme ti k službám.“

Usmála se, podívala se na sklenici s vínem a znovu se rozplakala. Sean jí stiskl ruku a zadíval se na opačnou stranu stolu. Lori naslouchala Michaelovi, ale hleděla na něho. Uvažoval, co jí asi bratr říká.

Lori se jejich společný oběd líbil. Trochu se za svou dobrou náladu zastyděla, když si uvědomila, že teprve před chvílí pochovali Ellii, ale její bratr a Ted byli zábavní a příjemní společníci a všichni společně poslouchali Michaelovo vyprávění o jeho práci.

Po střední škole odjel za Seanem do Kalifornie. Bratr mu řekl, že je nejvyšší čas vyhrabat se z bahna, zařídit si vlastní život a postarat se o otce. Pracovali v restauracích a později začali studovat na Kalifornské univerzitě. Michael jednou doprovázel Seana na přednášku z biologie a zamiloval se do mořské biologie, kterou si nakonec vybral za svůj hlavní obor. Známost se Sárrou mu vydržela jen půl roku, ale láska k vodě nikdy nevyprchala. Ted pracoval na Andersonově útesu jižně

od Islamorady. Věnoval se převážně delfínům, ale hodně času trávil taky s kapustňáky, kteří patří k ohroženým druhům. Lidé je zabíjejí nebo mrzačí lodními šrouby a zvířata pak umírají v hrozných mukách.

Když mluvil o své práci, vypadal přesvědčivě a zapáleně. Lori si pomyslela, že je v mnohém podobný svému bratrovi. Vášnivý pohled, tmavé nepoddajné vlasy.

„Michaeli, jsem moc rád, že ti to všechno vyšlo,“ řekl Andrew. „Když si vzpomenu, jaký jsi byl na škole.“

„Byl jsem pankáč,“ prohodil Michael. Pokrčil rameny a podíval se do země. „Ale když Seana obvinili, že zavraždil Mandy... svět se najednou změnil. Už to nebyla taková legrace.“

„A Sean,“ zamumlal Josh.

Michael potřásl hlavou. „Sean vždycky věděl, jak to na světě chodí. Byl upřímný a čestný. Stejně je to sranda. Kdyby k tomu tehdy nedošlo, možná by se z něho nestal úspěšný spisovatel. Nejprve jsem si myslel, že půjde studovat práva po tom, co se mu stalo. Ale místo toho se rozhodl pro soudní antropologii. A pak začal psát... sakra, jsem moc rád, že je zpátky ve městě. Doufám, že se tu nějakou dobu zdrží.“

„Jaké má plány?“ zeptala se Lori.

„Nevím. Myslím, že se chystá dělat nějaký výzkum, hledá námět pro další knihu. Určitě se tu ale nechystá zůstat napořád. Koneckonců ho tu málem ukřižovali.“

Asi za hodinu zaplatili účet a zvedli se. Na parkovišti se rozloučili a domluvili se, že se zase brzy sejdou. Lori si překvapeně uvědomila, že se snaží udržet si od Seana určitý odstup.

„Co kdybychom zorganizovali večírek?“ napadlo Janu.

Brad si lehce povzdechl. „Jano, právě jsme byli na pohřbu...“

„Já vím. Ale přesně tak to chodí, když lidé stárnou a nevidají se tak často jako dříve. To máš jako s rodinou – lidé se scházejí na svatbách a na pohřbech. A pohřby jsou moc smutné a já nechci, abychom se sešli zase až na dalším pohřbu.“

„To dává smysl,“ bránila Lori Janu.

„To jsou ty bývalé přítelkyně a manželky!“ zasténal Brad.

„V mém případě už hodně bývalé,“ připomněla mu Lori. Nevědomky se podívala na Seana, a když viděla, že ji pozoruje, začervenala se. Nevěděla, co si asi myslí. Na očích už zase měl tmavé brýle. „Musím jet domů. Podívat se, co dělá Brendan,“ řekla.

Andrew ji bratrsky objal kolem ramen. „Dovezeme tě tedy domů, sestřičko.“

„Taky si myslím, že s tím večírkem to není vůbec špatný nápad,“ ozval se Jeff Olin.

„Proč ne,“ zamumlal Andrew. Podíval se na Seana. „Dostaví se i naše hvězda?“

Sean přikývl. „Jasně.“

„Dokonce budete mít i vlastní policejní ochranu,“ nabídl své služby Ricky.

„A právníky kdybyste se třeba chtěli navzájem soudit,“ dodal Andrew.

„Takže v pátek, u mě doma,“ uzavřela debatu Jana. Lori se podívala na Seana. Aspoň si nemusí dělat starosti s jejich společnou páteční večeří.

Hleděl na ni. Zřejmě ho to taky napadlo, ale neprotestoval. Vypadal pobaveně.

„Zbožňuju večírky!“ vykřikla Susan. „Mám takový strach, že to bude zřejmě jediná možnost, jak se dostat z domu!“

„Takže jsme domluveni. Všichni jste zvaní do Janina domu,“ řekl Brad.

„Počkej, je to můj dům. Já bych je měla zvát,“ namítla Jana. „A za čí peníze jsi ho koupila?“ zeptal se Brad. „Miluju, když začne mluvit o alimentech,“ zamumlala Jana chraplavě.

„Není roztomilá? A pak že jsou ženské slabší pohlaví,“ zasmál se Brad.

Objal svoji bývalou ženu kolem ramen a společně zamířili k Bradovu autu. Lori měla dojem, že jejich společně strávený čas ještě neskončil, i když se později oba budou muset vrátit do práce.

Měli by se znovu vzít, napadlo ji. Člověk by do nich nikdy neřekl, že jsou rozvedení.

„Večírek, v pátek večer! V osm hodin!“ zavolala ještě Jana. „Tak půjdeme,“ pobídl Andrew Lori.

Lori přikývla a uvažovala, jestli se s ní Sean přijde rozloučit. Jenže ten už seděl v autě vedle Rickyho.

Tina Jacksonová nesměla chodit do Grove sama, ale tentokrát se tu po škole vypravila. Její kamarádka Bobby Sue se vydala na nákupy a Tina se rozhodla, že nutně potřebuje něco nového na sebe, když teď potkala toho fantastického kluka. Do města ji zavezla matka jedné spolužačky a Tina plánovala, že domů se v nejhorším případě vrátí taxíkem. Rodiče šli dopoledne na pohřeb a odpoledne asi stráví společně nostalgie a tak a od čtyř do

sedmi má matka naplánované schůzky s klienty. Nikdo by se tedy o jejím výletě neměl dozvědět.

V obchodě blízko hlavní třídy objevila bezvadné džíný a tričko. Kalhoty měly nízce posazený pas a tričko obepínalo její pučící prsa. Když se prohlédla v zrcadle, byla spokojená. Vypadala nejméně na šestnáct. Možná dokonce na sedmnáct. A to jí bude teprve čtrnáct! Skoda, že si nemůže nechat propíchnout pupík. Malý kroužek by vypadal fantasticky...

Matka jí to zakázala. Možná ji Tina za rok za dva přemluví.

Ted' se však přece nebude trápit kvůli něčemu, co nemůže mít. Nové oblečení se jí líbilo natolik, že zaplatila a už se ani nepřevlékala. Mezi prodavačkami v místních obchodech měla několik kamarádek a kamarádů většinou to byli starší sourozenci jejích spolužaček. Prodavač jí řekl, že vypadá bezvadně. Doufala, že mluví pravdu a nesnaží se jí jen lichotit.

Vrah se projížděl ulicemi a hledal, čím by se zabavil, než pojede zpátky domů.

Nepotřeboval nutně zase někoho zabít. Poslední vražda mu poskytla uspokojení na dlouhou dobu. A navíc byl opatrný a vybíravý. Koneckonců není přece blázen, umí se ovládat a dokáže čekat.

Vtom ji uviděl. Kráčela po chodníku a vypadala starší, než ve skutečnosti byla. Vysoká, štíhlá, krásná. Dlouhé blond vlasy jí splývaly na záda, břicho měla odhalené. Rostla jí prsa, byla...

K nakousnutí. Přesně tak, byla k nakousnutí. Zadíval se na její štíhlý, dlouhý krk a představil si na něm svoje prsty. Hladounká, ano, měla tak hladounkou pokožku. Byla tak mladá a krásná. Viděl se, jak z ní strhává šaty,

viděl strach v jejích očích a představoval si, jak se jí dotýká po celém těle. Toužil se jí dotknout, téměř se té představě nemohl ubránit...

A někde, hluboko v jeho mysli, narůstal vztek, bez ohledu na rozhodnutí nechovat se jako blázen. Je přece nenápadný, neviditelný, protože je přece naprosto normální. Ale ten vztek tam byl. Provokovala ho. Byla tak mladá a provokativní. Jako její matka, jako kamarádky její matky, jako všechny ženské. Byla to jen obyčejná čubka. A i na ni jednou dojde.

Tina *ho* uviděla a skoro omdlela. Sakra! Všechno to měla tak pěkně promyšlené a teď tohle...

„Ahoj, krasavice!“ zavolal na ni. Znělo to rozzlobeně. Řekne to na ni? Pošle ji domů? Za tohle ji máma nepustí nejméně měsíc z domu.

Usmála se a rozběhla se k jeho autu. „Čau!“

„Co tu děláš takhle samotinká?“

„Nakupuju.“

„Sama?“

„Jo, ale neříkej to, prosím tě, mámě. Hlavně jí nic neříkej!“

Usmál se. Byl si jist neodolatelností svého úsměvu a věděl, že na ni zapůsobí. „Zůstane to jenom mezi námi dvěma, zlato. Takové naše malé tajemství.“

„Díky,“ oddechla si.

„Chceš někam svézt?“

Tina zaváhala. Měla by se co nejrychleji vrátit domů. Dříve než ji uvidí někdo další. „Tino!“

Zvedla hlavu. Bobby Sue stála na druhé straně ulice a zběsile na ni mávala. Takže se nakonec potkaly, což

znamenal, že Bobbina matka je asi za hodinu vyzvedne a odveze domů.

„Ne, díky. Zatím ahoj!“

Zamávala mu na rozloučenou a odběhla.

Vrah chvíli nehybně seděl a díval se za ní. Vyrušilo ho až troubení klaksonu. Rozjel se pryč.

Z tváře mu zmizel úsměv a již nevypadal úžasně.

V zrcátku zahlédl svoje oči. Dábelské, pomyslel si, strašidelné.

Ta myšlenka ho pobavila.

A on se znovu usmál.

Úžasný...

Může mít každou ženu, na kterou ukáže prstem.

A bude je mít všechny. A nikdy ho nechytí při činu.

Všichni mu důvěřují, je chytřejší než ostatní. Nikdy ho nedostanou.

Ta představa ho rozesmála. A on se smál a smál.

9

Večer se Sean s Rickym vydali do osudného klubu na South Beach.

Žena za barem byla hezká třicátnice životem již mírně unavená, ale přesto přátelská. Jednání s policií jí zřejmě nečinilo potíže. Vypadalo to, že je ráda, že se Ricky,

vyšetřovatel z oddělení vražd, vrátil, aby jí položil další otázky.

„Vidím, že byste se ještě rádi něco dozvěděli,“ řekla a odhodila si z čela pramen hnědých vlasů. „Kéž bych vám mohla pomoci. Pamatuju si na tu dívku, co byla později zavražděna, ale nemůžu si vzpomenout, že bych ji viděla s nějakým chlapem... jediné s tím německým turistou, ale ten je podle vás čistý, je to tak?“

Ricky přikývl. „Zbytek večera strávil se svými přáteli v News Café.“

Barmanka Shelley se usmála na Seana. „Vás si taky pamatuju.“

„Díky.“

„Jste spisovatel, že? Slavný.“

„To si jenom myslí,“ popíchl Seana Ricky.

Sean se usmál. „Závidí mi.“

„To je fakt,“ řekl Ricky.

„Shelley,“ pokračoval Sean a naklonil se dopředu. „Ellieiny kamarádky a spolupracovnice o ní tvrdí, že byla velice zdvořilá. Říkaly, že většinou neodmítla nikoho, kdo ji vyzval k tanci, a pro každého měla laskavé slovo. Vy říkáte, že si na toho netvora nepamatujete. Kdyby měli všichni vrahové rohy, hned bychom je poznali. Nevšimla jste si, že by ji někdo zvláště zaujal... že by s někým odešla...?“

Shelley pokrčila rameny. „Ten večer tu bylo několik pohledných chlapíků měli jsme plno,“ řekla zamyšleně. „Opravdu bych vám moc ráda pomohla, ale víc nevím. Byla v klubu a potom odešla. Její kamarádky odešly zhruba ve stejnou dobu. Kdybych si ještě na něco vzpomněla, dám vám vědět. Dáte si ještě něco k pití?“ zeptala se Rickyho.

„Ne, on řídí,“ odpověděl za něho Sean. „Doneste *mu* vodu a já si dám pivo.“

Usmál se na ni a ona jeho úsměv opětovala. Milé děvče. Ricky se na něho zamračil, zasmál se a napil se vody.

Sean se snažil usnout, ale nedařilo se mu to. Ricky odešel po půlnoci. Sean teď ležel v posteli ve svém hotelovém pokoji. Sám. Kolem jedné konečně usnul. Ve tři byl už zase vzhůru.

Zamířil k psacímu stolu, kde měl připravený počítač. Byl spisovatel a přijel do města, aby něco napsal. Miami mu nabízelo mnoho příběhů. Smutných, tragických, strašidelných, zábavných.

Hleděl na prázdnou obrazovku.

Pak se jeho prsty rozběhly po klávesnici.

Psal o Ellii. O tom, jak byla krásná. Nadšená a laskavá. Říkali o ní, že s přibývajícimi roky nezahořkla, že ji nezničily první vrásky ani nesplněné sny.

Potom psal o její smrti. O tom, jak ji viděl na pitevním stole, o hrůze, kterou musela prožít, než zemřela...

Vymazal všechno, co zatím napsal. Schoval hlavu do dlaní. Najednou ho přepadl tísnivý pocit.

Osprchoval se. Oblékl se a bezcílně se procházel po pokoji. V šest zavolal starému příteli.

„Seane?“ ozval se Arnie Harris. Byl už vzhůru a popíjel ranní kávu. Sean si představoval, jak Arnie sedí u stolku na terase před svým domem ukrytým v kopcích. Arnie před pěti lety odešel do důchodu. Přesto každý den vstával o půl šesté, do šesti popíjel kávu a pozoroval, jak se jeho farma ve Virginii probouzí k životu.

„Jak se daří, Arnie?“

„Čekal jsem, kdy mi zavoláš.“

Sean překvapeně zvedl obočí a podíval se na telefon.

„Slyšel jsem, že tam dole máte nějaké problémy.“

„Jak víš, že jsem v Miami?“

„Trasa tvé okružní cesty byla uveřejněna v kulturním týdeníku. Maggie mě o tvých plánech informovala. Víš, že moje žena sleduje každý tvůj pohyb. Považuje tě za svůj osobní úspěch.“

Sean se zasmál. Maggie Harrisová mu v začátcích jeho spisovatelské kariéry hodně pomohla. Právě byl na návštěvě u Arnioho a líčil mu teorii vraždy jistého člověka, jehož kosti měl možnost si prostudovat, a Maggie mu navrhla, aby své představy zaznamenal na papír. „A udělej z toho fikci! Nechceš přece, aby se s tebou někdo začal soudit. Setkal ses už s tolika mrtvými lidmi... lidmi, kteří kdysi měli svůj život...“

„Co se vlastně děje?“ zeptal se Arnie. „Místní policie tě k tomu případu pustila? Jedna mrtvola a oni už mluví o masovém vrahovi.“

„Vlastně ano, jeden z policajtů je můj starý kamarád.“

Arnie si posměšně odfrkl. „Kde byl tehdy před patnácti lety?“

„Arnie, já jsem tu mrtvou dívku znal.“

„Jo, já vím,“ řekl Arnie po chvilce mlčení.

„Ty to víš?“ divil se Sean.

„Jsem sice v důchodu, ale ještě nejsem po smrti. A pořád mám přístup k informacím. Našel jsem si údaje o té Eleanor Metzové a zjistil jsem, že s tebou chodila do školy. Pak jsem si prostudoval staré noviny.“

„Byla to Mandina nejlepší kamarádka,“ řekl Sean.

„Zajímavé.“

„Mandy se utopila. Byl jsem tehdy u toho. A taky jsem viděl pitvu Eleanor Metzové, Arnie. Tohle bylo něco úplně jiného. Někdo ji brutálně zavraždil.“

„Takže něco úplně jiného.“

„Ano.“

„Ale... stejně si myslíš, že mezi tím, co se stalo před patnácti lety, a touhle vraždou je nějaké spojení, je to tak?“

„Já nevím. Jen mám takový divný pocit. Řekni něco, Arnie. Copak tu může být nějaké spojení? Mezitím uběhlo hodně let. Způsob práce je zcela rozdílný. Ale něco mi dělá velké starosti. Ty jsi pracoval na prvních profilech osobností, studoval jsi úchyláky, víš, co je dokáže nastartovat, jak uvažují. Co to je za člověka, který takhle zřídí ženu, jako to udělal ten Elliin vrah. Dostala ránu do hlavy, ale ta ji pouze omráčila. Měla pohmožděný krk. Ale nejprve ji ten netvor zmlátil a pobodal. Její tělo našli napůl pohřbené v bahně. Byla nahá, takže ji nemohli identifikovat. Vlastně ji nikdy nemuseli najít, kdyby nebylo těch věčných bouřek. Víš, jaké je na Floridě na konci jara počasí. Bouřky a déšť téměř denně.“

„Vypadá to, že vrah je velice pečlivý,“ řekl Arnie. „Nechtěl, aby oběť byla snadno identifikována a také se mrtvolu snažil dobře ukrýt. Potřeboval bych více informací o té mrtvé dívce, o způsobu jejího života. Dále bych si musel přečíst pitevní zprávu a zjistit vše, co o tomto případu policie ví. Teprve pak bych ti mohl poskytnout opravdu fundovaný názor. Ale pokud máme dívku, která byla krutě a brutálně zavražděná, zřejmě se nejedná o vrahovu první oběť. Znásilnil ji?“

„Ano.“

„Mohl začít se znásilňováním, pak začal své oběti mučit a nakonec i zabíjet. Touží někoho ovládat, to mu dodává sílu. Domnívám se, že tohle není jeho první vražda. Musel začít zabíjet už před mnoha lety.“

„Určitě,“ souhlasil Sean. Mnohokrát se zúčastnil Arnieho přednášek, slyšel, jak jeho přítel radí policistům, kteří se zoufale snaží najít vraha.

„Zřejmě bys rád věděl,“ pokračoval Arnie, „jestli je možné, aby někdo před patnácti lety utopil dívku a teď se vrátil, aby zabil tvoji další přítelkyni právě v okamžiku, kdy ty ses vrátil do města. Nedivím se, že z toho máš divný pocit. Lidé si mohou myslet, že to máš na svědomí ty.“

Sean zaťal zuby. „Já jsem Mandy nezabil a Ellii taky ne.“

„Já vím, žes to neudělal. Dobře tě znám.“

Sean prudce vydechl. Uvědomil si, že staré rány se ještě nezahojily. Proč z něho tehdy před lety udělali obětního beránka? *Nepatřil mezi ně. Ostatní drželi pevně při sobě a vykašlali se na něho...*

„Jsi tam, Seane?“

„Jsem,“ odpověděl tiše. „Děkuju ti, Arnie.“

„Není zač, Seane. Nezapomeň, že jsem tvůj přítel,“ řekl Arnie. „Co kdyby ses na chvíli utrlh a přijel k nám na návštěvu? Možná by ti to prospělo.“

„Snad později, ale teď nemůžu. Ještě tu mám nějaké povinnosti.“

„Kdybys něco potřeboval, zavolej mi. Většinou si důchodu užívám, ale semtam se cítím nepotřebný jako děravý hrnec. Dej mi vědět, kdyby se objevilo něco nového. Možná bych ti mohl pomoci.“

„Děkuju. Možná tvé nabídky využiju.“ Sean se rozloučil a zavěsil. Podíval se na hodiny. Pořád se nemohl zbavit tísnivého pocitu. Cítil se jako tygr v kleci.

Je čas pohnout se z místa, pomyslel si.

Lori si právě nalila první šálek kávy, když zaslechla zatroubení klaksonu. Nevěnovala tomu pozornost, protože si myslela, že někdo přijel k sousedům. Pak ale uslyšela bouchání na dveře. Podívala se na hodinky. Půl osmé.

Za dveřmi stál Sean. Už při pohledu na něho jí poskočilo srdce. Nenáviděla ten pocit. Začaly se jí potit dlaně. Vůbec se jí to nelíbilo.

„Seane! Je brzo!“

„Já vím. Michael mi řekl, že tě pozval do Keys a tys prý souhlasila.“

Hleděla na něho. Na sobě měla froté župan a v ruce šálek kávy. Vlasy měla rozčuchané a ještě se nestačila nalíčit.

Sean, na rozdíl od ní, vypadal bezvadně. V kratásech, tričku, sandálech a baseballové čepici. Na očích měl sluneční brýle. Tvář měl hladce oholenou a vlasy ještě vlhké po ranní sprše.

„Ty chceš jet teď do Keys?“

„Proč ne? Nepromarníme přece další den? Michael říkal, žeš jeho pozvání přijala.“

„Já, já ...“ zakoktala a mávla rukou. „Neříkala jsem, že chci jet o půl osmé ráno! Michael se zmínil, že pracuje s delfíny a kapustňáky a já řekla, že bych se někdy ráda přijela podívat, nedomluvili jsme si konkrétní termín...“

„Co kdybychom jeli teď, dokud ještě nemusíš do práce?“ zeptal se.

„Ano, ale...“

„Myslím, že dnešní den je pro výlet jako stvořený,“ řekl. „Brendan je doma? Možná by jel se mnou on, když se tobě nechce?“

Rozzlobeně ustoupila o krok dozadu. Ale pak ji napadlo, že se znají už hodně dlouho, takže na jeho návrhu není nic špatného. Tedy pokud opravdu věří v jeho nevinu.

„Brendan už půjde brzy do školy, že?“

„Ano, ale ještě pár dní jsem mu dovolila zůstat doma, aby si zvykl na nové prostředí.“

„A?“

„Zvyká si.“

„Co kdyby si zvykal v Keys? Zamiluje si Floridu.“

„Nemáme kam spěchat – naštěstí ještě existují víkendy.“ Sean se usmál. „Co je s tebou? Aspoň mi vynahradíte tu páteční večeři.“

„Nejsem na výlet připravená. Prostě si jen tak přijdeš a...“

„Mami, kdo to je?“ ozval se Brendan. Vstoupil do obývacího pokoje. Na sobě měl jen džíny. „To je ale překvapení!“ řekl vesele, když uviděl Seana. „Rád vás zase vidím. Dáte si kávu, pane Blacku?“

Lori po synovi zlostně hodila pohledem. Brendan si ničeho nevšímal. Sean ano, ale rozhodl se tomu nevěnovat pozornost. „Moc rád.“

Prošel kolem Lori a zamířil za Brendanem do kuchyně. Lori zaklela a zabouchla dveře.

„Jdu se osprchovat!“ vykřikla.

„Vezmi si plavky,“ odpověděl Sean.

„Proč?“ zajímal se Brendan.

„Jedeme na výlet do Keys,“ vysvětlil mu Sean.

„Super! Bezva!“ radoval se Brendan.

„Co ty na to Lori?“

Věděla, že může protestovat, ale nechtěla synovi kazit radost. Výlet do Keys vlastně vůbec není špatný nápad. Venku je krásně.

Ona brzy začne chodit do práce, Brendan do školy a Michaelovo zaměstnání znělo opravdu moc zajímavě. „Proč ne,“ zamumlala.

Za půl hodiny už seděli v Seanově pronajatém autě a mířili na jih. Brendana napadlo, že by mohli zavolat Janě a zeptat se jí, jestli by s nimi nemohla jet i Tina. K Loriinu překvapení Jana souhlasila, i když to znamenalo, že Tina nepůjde do školy. Domluvily se, že se na zpáteční cestě setkají v restauraci u dálnice vedoucí z Miami do Key West.

V autě bylo neustále rušno Brendan s Tinou mluvili a mluvili. Tina byla nadšená, že nemusí do školy a Brendan byl šťastný, že s nimi Tina mohla jet. Povídali si o nejnovějších filmech, muzice, která skupina bude kde vystupovat – o knihách, rostlinách, krokodýlech.

Na snídani se zastavili v útulné restauraci v Key Largo, která stála hned u vody a patřila k ní i malá pláž. Zatímco Sean platil účet a děti se vydaly k autu, Lori si vyzula boty a zamířila k vodě. Bylo nádherně. Nad hlavou měla blankytně modrou oblohu a před sebou tyrkysově modrý oceán.

Zavřela oči a vychutnávala dotek slunečních paprsků. Cítila na kůži jemný chladivý vánek. Zbožňovala ten pocit. Stýskalo se jí po něm. V New Yorku bylo také moře a překrásný výhled, ale tohle byl její domov. Tropický balzám, sprška slané vody, ostré slunce, pohlazení vánku.

Otevřela oči. Uvědomila si, že Sean stojí pár metrů za ní a pozoruje ji. Sundal si tričko a sandály. Nežil sice na jižní Floridě už dlouho, ale bylo zřejmé, že tráví hodně času na slunci. Svalnatou hrud měl dohněda opálenou. S rukama v bok ji zamyšleně pozoroval. Zachytila jeho pohled a začervenala se.

„Je krásně, že?“ řekla.

Přikývl. „Stýskalo se mi.“

„Žil jsi dlouho jinde.“

„Ano,“ souhlasil, pak pokrčil rameny a zadíval se na oceán. V očích se mu odrážela modř vody i oblohy. „Tichý oceán je úplně jiný. Uběhlo tolik času... proč jsi vlastně tak váhala, když jsem tě pozval na výlet?“

„Překvapil jsi mě,“ odpověděla Lori.

„Opravdu?“ Zamířil k ní a Lori měla co dělat, aby nezačala couvat. Zastavil se asi půl metru před ní a podíval se jí do očí. „Vždycky jsem tě měl rád. Víš to?“

„Chodil jsi s Mandy a já s Bradem...“

„Ano. Až do toho dne v lomu. S Mandy to skončilo ještě před tou tragédií. Myslím, že i vy s Bradem jste se vlastně už rozešli.“

„Každý jsme měli jít na jinou univerzitu.“

„Záleželo ti na mně.“

„Možná ano. Ale to už je dávno.“

„A tví rodiče na tebe naléhali, aby ses se mnou nestýkala – byl jsem kluk ze špatné čtvrti a vlastně ani nezáleželo na tom, jestli jsem Mandy zabil nebo ne.“

„Bylo to moc smutné,“ řekla.

„To máš tedy pravdu. Ještě teď si na to často vzpomenu.“

„Tak proč o tom vlastně mluvíš?“ zeptala se tiše.

„Protože pokud se nemýlím, jsi zase svobodná. A dospělá. Já jsem na tom stejně. Už nám nestojí v cestě žádný Brad ani Mandy. Ovdověla jsi před deseti lety.“

„Takže si myslíš, že bychom se měli dát dohromady?“ zeptala se.

Najednou se usmál. „Jo, přesně to si myslím. Lidé se často dávají dohromady.“

S nelibostí si uvědomila, že se třese. Sklopila oči.

„Lori, záleží mi na tobě. Vždycky mi na tobě záleželo, i když jsem se tomu bránil. Vrátila ses domů a já se taky vrátil... nevidím žádnou překážku.“

„Protože nevíš, kam se dívat!“ zamumlala.

„Cože?“

„Seane, vždyť mě vlastně neznáš...“

„Lidé se nemění.“

„Ale mění.“

„Nesouhlasím s tebou. V podstatě zůstávají stejní.“

„Nikdy jsi mě doopravdy neznal, Seane. Nejsem taková, jakou sis mě vysnil. Několikrát jsem se zachovala hrozně...“

„Například?“

Hleděla na něho a uvažovala, jestli mu to má říct.

Ale nakonec to neudělala. Mlčky na něho zírala.

Znovu se usmál a Lori si vzpomněla, jak se jí líbil, když ho tehdy před lety viděla poprvé. Rozbušilo se jí srdce.

„Necháme si přiznání na někdy jindy,“ řekl. „A pokud se mezi námi rozvine nějaký vztah...“

„Seane,“ zašeptala, „myslím si, že to není dobrý nápad. Myslím s tím chozením. Chci říct...“

Najednou stál za ní a objal ji kolem pasu. Přitiskl ji k sobě a zašeptal: „Že myslíš na sex? Horko, písek, moře, pár drinků... vysoký tmavý cizinec z dávné minulosti.“

„Seane, uvidí nás děti...“

„Nemusíme to dělat právě teď a právě tady!“ popíchl ji jemně. Snažila se mu vytrhnout z náruče, nemohla se však ubránit úsměvu. „Máš pravdu! Ne teď a tady...“

„Fajn! Tak kdy?“

Úsměv jí zmizel z obličeje. „Víš, že jsem ti kdysi volala?“

„Kdy?“ zajímal se a pozorně se jí zadíval do očí.

„Tvůj otec mi řekl, žeš odjel a nechceš s nikým mluvit. Slíbil mi, že ti řekne, že jsem ti telefonovala, ale tobě to bylo zřejmě jedno, nebo se tvůj otec ani neobtěžoval ti to říct. Vždycky jsi tvrdil, že tě moji rodiče nenávidí, ale vypadá to, že i tvůj otec si na mě zasedl...“

„To není pravda.“

„Asi je, když...“

„Umřel. Neměl příležitost mi o tvém telefonátu říct, protože umřel. Odjel jsem z města do Kalifornie a chtěl jsem, aby s Michaellem přijeli za mnou. Oba souhlasili a těšili se, že na Západě začneme nový život. Otec dostal v letadle infarkt, upadl do komatu a hned po přiletu do Kalifornie zamřel.“

„Bože!“ Hleděla na něho a nejraději by se propadla do země. Neměla o tom ani tušení, nikdo jí to neřekl. Možná o tom ani nikdo nevěděl. Pan Black, který celý život tvrdě pracoval, byl tichý a skromný člověk. Mandina smrt a skandál, který postihl jeho rodinu, ho zasáhly a on umřel. V novinách se o tom nepsalo, a tak se

o tom ostatní nedověděli. Seanův otec zemřel stejně tiše a smutně, jako žil.

Kristepane, je mi to moc líto.

Snažila se ta slova vyslovit, ale nemohla. Znělo by to prázdně, i když to myslela upřímně.

Milovala bych tvého otce tak, jako jsem vždycky milovala tebe. Nikdy jsem ti neřekla, jak moc jsem tě měla ráda. Nikdy jsem ti to neřekla, nikdy jsem ti to neřekla...

Pustil ji z náruče, ustoupil o krok dozadu a zamířil k parkovišti.

Lori se nemusela bát, že by je Brendan s Tinou zahlédli ti dva se dobře bavili, smáli se a popíjeli limonádu. „Seane!“ zašeptala. Ale on ji neslyšel. Blížil se k autu. „Seane!“ zkusila to ještě jednou. Tentokrát ji zaslechl, ale děti taky. „Co se děje, mami?“ zeptal se Brendan.

„Vlastně... nic,“ řekla a usmála se. „Ví Michael, že přijedeme?“

Sean pomalu přikývl. „Ano.“

„Už se těším, až uvidím, kde pracuje!“ vykřikl Brendan a otevřel zadní dveře.

„Opravdu nám váš bratr dovolí hrát si se zvířaty?“ zajímala se Tina.

„Jasně,“ odpověděl Sean.

Tina nadšeně nastoupila do auta a ona i Brendan za sebou zabouchli dveře.

Lori se přes střechu vozu podívala na Seana. „Jak může Michael vědět, že dneska přijedeme?“ zeptala se.

Sean si mezitím nasadil sluneční brýle. Místo odpovědi jen pokrčil rameny.

„Seane...“

Usmál se na ni.

„Je mi moc líto, že tvůj otec zemřel. Opravdu.“

„Od té doby už uběhla spousta času. Nikdo mu už nemůže ublížit. A já věřím, že se na mě dívá z nebe. Pokud takové místo opravdu existuje, pak je tam společně s Danielem.“

„Ano.“

„Měli bychom jet. Děti by mohly začít být netrpkélivé.“

„Jo. Seane...“

„Ano?“

Řekl, že si přiznání necháme na někdy jindy! Copak ted' může mluvit o minulosti? Brendan a Tina už netrpkélivě poposedávají v autě.

Nepodařilo se jí využít vhodného okamžiku.

„Mami! Prosím! Je tady asi padesát stupňů!“ zavolal Brendan.

Sean se zašklebil.

„Už jdeme,“ odpověděla Lori.

Nastoupila do auta. Sean ji následoval a nastartoval motor. Podívala se na něho, a pak její pohled sklouzl na cestu. Ten okamžik byl pryč. Okamžik, který nevyužila. Opět.

10

Michael byl rád, že je vidí.

Kdysi na střední škole působil stydlivým dojmem. Tehdy to byl tichý chlapec, který měl neustále nějaké

problémy, protože se pohyboval ve špatné společnosti. O něco mladší Sean byl mnohem průbojnější a snažil se vybojovat si své místo ve společnosti.

Práce se zvířaty Michaelovi zřejmě velice pomohla. Změnil se. Byl mnohem sebevědomější. Sean poznamenal, že od té doby, co si jeho bratr zamiloval mořskou biologii a psychologii zvířat, nedostal ani pokutu za dopravní přestupek.

Michael je přišel přivítat ke vstupní bráně. Jeho pracovištěm byla soukromá laboratoř financovaná vládními orgány, jejímž hlavním úkolem bylo zkoumání využití delfínů pro záchranářské účely. Michael jim však vysvětlil, že pracují i s dalšími druhy mořských savců a ryb. Mimo jiné se zabývali výzkumem žraloků a rejnoků a jejich imunitou vůči rakovině. Ukázal jim několik bazénů a představil pár zaměstnanců většinou oděných do plavek, šortek nebo laboratorních plášťů. Někteří byli ještě studenti, zatímco jiní již pracovali jako výzkumní pracovníci. Pak prošli hlavní budovou k oceánu.

Michael jim nejprve ukázal Rebeku, březí samici kapustňáka, kterou vážně zranil lodní šroub. „I když všude umístíme informační tabule, některým lidem je to úplně fuk. Jezdí jako blázni v oblastech, kde zvířata žijí a přivádějí na svět mláďata. Následky jsou pak takové,“ pronesl smutně. Seděl na okraji přírodní nádrže a nohy měl ponořené ve vodě. Lori si obrovského mořského živočicha, kterému se přezdívalo mořská kráva, okamžitě zamilovala. Rebeka nebyla vlastně vůbec hezká, ale její tmavé oči hleděly oduševněle a Lori připomínala velkého roztomilého pejska.

Připlula k Michaelovi, položila mu hlavu do klína a nechala se poškrábat. Lori neodolala a natáhla k ní ruku.

„Můžu si na ni sáhnout?“ zeptal se Brendan.

„Jasně.“ Michael se postavil, aby dětem uvolnil místo.

„Je důvěřivá,“ poznamenal Sean, když Rebeka okamžitě položila Brendanovi hlavu do klína.

„Až moc důvěřivá. Už ji nebudeme moct pustit na svobodu. Vyhledávala by lidi a další zranění by na sebe určitě nedalo dlouho čekat. Lidé by si měli uvědomit, že divokým zvířatům nepomáhají, když je krmí. Hlavně delfíni můžou doplatit na to, že sní špatnou rybu. Bakterie se množí rychle. Ještě horší je, že zvířata začnou lidem důvěřovat. A lidé toho často zneužívají.“

„Opravdu jsme my lidé tak špatní?“ zeptala se Lori.

Michael se na ni podíval. „Ano. Jsme příšerní. Chcete se seznámit s mojí holkou?“

„Vy tu máte přítelkyni?“ zajímala se Tina.

„No, to není úplně přesné, ale... pojdte se podívat. Uvidíte sami.“

Michael je vedl k dalšímu bazénu. Zastavili se u stupínku a několika dřevěných schůdků, vedoucích do vody. Vysvětlil jim, že všech sedm bazénů je propojeno s oceánem, a že byly vykopány již několik desítek roků předtím, než byla vybudována Flaglerova železnice později zničená hurikánem, která jako první propojila floridské útesy. Železnice zmizela, ale její zbytky se staly základem dálnice, která dodnes spojuje jednotlivé ostrůvky s pevninou. Postupem času moře pohltilo část břehu, takže když Michaelova firma asi před čtyřiceti lety přišla do této oblasti, mohla ještě více vyhloubit některé bazény a zabudovat do nich čerpadla, která do nich nepřetržitě vhánějí mořskou vodu.

„Tak tady ji máme! Největší lásku mého života a jedinou ženu, které se dá stoprocentně důvěřovat,“ řekl Michael a mrkl přitom na Lori.

Lori se podívala na Seana, ale ten jen nevinně pokrčil rameny. „Co já vím? Asi měl v posledních letech nějaké špatné zkušenosti s ženským pohlavím.“

Lori se znovu podívala na Michaela a pak pohlédla na místo, kam ukazoval Michaelův prst. Nejprve neviděla nic. Michael mávl paží a najednou se z bazénu vynořil delfín, otočil se a znovu se ponořil do vody.

„To je Mariana,“ prohodil tiše Michael.

„Sviňucha!“ vykřikla Tina a radostně zatleskala.

„Delfín skákavý,“ opravil ji Sean.

Michael se usmál. „Můj mladší bratr má pravdu. Vypadá to, že mě i někdy poslouchá. Jsem opravdu poctěn. Mezi sviňuchou a delfínem skákavým je opravdu rozdíl. Oba druhy patří do stejné čeledi, ale sviňuchy jsou mnohem menší a dávají přednost hlubším a chladnějším vodám. Delfíny skákavé můžete pozorovat podél pobřeží. Poznáte je podle toho, že jejich nos vypadá jako láhev. Ve skutečnosti to není nos, ale prodloužená vrchní a spodní čelist.“

„Je taky tak milá jako Rebeka?“ zeptal se Brendan.

„Je báječná. Hned vám to předvedu. Lori, skoč do vody a předstírej, že jsi mrtvá.“

„Cože?“ divila se Lori.

„Michaeli...“ protestoval Sean.

„Ne, vážně, Lori. Jsem si jistý, že pořád plaveš jako ryba, takže ti nehrozí žádné nebezpečí.“

Lori se podívala na Seana. „Je to na tobě,“ řekl. „Jestli máš strach...“ začal Michael.

„Ne!“ namítla Lori. „Důvěřuju vám. Oběma. I po té poznámce, kterou jsi před chvílí, Michaeli, pronesl.“

„Já tam skočím, mami,“ nabídl se Brendan.

„Nechej mámu, ať si to vyzkouší,“ řekl Michael a vyzývavě se na Lori podíval.

„Paní Corcoranová, v Miami nabízejí plavání s delfíny,“ ozvala se Tina. „Vždycky mě to lákalo...“

„Na každého přijde řada,“ přerušil ji Michael.

Lori si svlékla černé šaty a vyzula sandály. Zamířila k vodě. „Co teď?“

„Polož se tváří dolů na hladinu a předstírej, že jsi mrtvá!“

Lori skočila do vody a zachovala se přesně podle Michaelových pokynů. Zadržovala dech a uvažovala, jak dlouho vydrží nehybně ležet na hladině. Kdysi byla ve vodě jako doma. Vyrůstali obklopení vodou a často si v ní hráli.

Například ve starém lomu.

Musela si přiznat, že je trochu nervózní. Voda kolem ní byla čistá a příjemně teplá, ale vodní řasy jí znemožňovaly výhled. Navíc ji v očích páčila sůl.

Už se chystala nadechnout, když kolem sebe ucítila nějaký pohyb. Vylekala se tak, že se málem napila vody.

Delfín byl obrovský. Ze břehu jí tak velký nepřípadal. Musel být nejméně tři metry dlouhý. Hleděl na Lori očima, které jí připadaly jako oči člověka.

Jemně šťouchl Lori do břicha a začal plavat ke břehu neuvěřitelně vysokou rychlostí. Lori měla pocit, jako by letěla. Ve zlomku vteřiny ležela na schodech u bazénu. Sean a děti tleskali.

„Není fantastická?“ ptal se Michael, jako by Mariana byla jeho nejoblíbenější dítě.

„To teda je,“ souhlasila Lori a odhodila si mokré vlasy z obličejů.

„Můžu to taky zkusit?“ prosila Tina.

„Jasně. Mariana zbožňuje lidi. Na rozdíl od některých delfínů. Je to jako u lidí. Někteří jsou společenší a někteří ne. Při jejich výcviku používáme metodu odměňování...“

„Odměňujete je jídlem?“ zajímal se Brendan. „Někdy ano,“ souhlasil Michael. „Ale Mariana dává přednost škrábání na hlavě a na břichu a taky má ráda potlesk.“

Lori si sedla na schůdky, zatímco se nejprve Tina a potom i Brendan nechali zachraňovat. Sean rovněž skočil do vody a společně s Michaellem Marianu cvičili. Když se však Michael na chvíli otočil a něco Seanovi vysvětloval, Mariana znovu připlavala k Lori a zvědavě si ji prohlížela.

„Co to dělá? Určitě si myslí, že je velké štěně?“ Michael přistoupil k Lori. „Líbíš se jí.“

„Vždyť mě ani nezná.“

„Delfíni se chovají instinktivně. Líbíš se jí,“ opakoval Michael.

Lori se mu za kompliment odvděčila úsměvem. Pak sklopila hlavu a zvažněla. *Kdyby jen věděl.* „Běž si s ní zaplavat.“

„Děti jsou v sedmém nebi. Myslím, že bych měla...“

„Ještě si jí užijí. Ted je řada na tobě. Pak tebe a Seana ještě trochu provedu po okolí.“

Lori pokrčila rameny a ponořila se do vody. Michael měl pravdu Mariana si ji oblíbila. Delfín plaval po jejím boku, potápěl se, když se ona potápěla, vynořoval se, když se vynořovala. Natáhla k němu ruku. Mariana odplavala, ale hned se zase vrátila. Na druhý pokus jí

dovolila jemné pohlazení. Lori byla nadšená. Mariana byla krásná, jemná, silná. A navíc hravá a přítulná.

Ještě chvíli plavala kolem Lori a pak najednou odplula. Lori se rozhlížela kolem sebe a všimla si, že se Mariana přidala k Seanovi. Ten se najednou rozesmál a zavolal na bratra: „Michaeli, co to děláš? Někam mě strká!“

„Chce, aby ses přemístil.“

„A co když nechci?“

„Co chceš dělat, naplácat jí na zadek?“

„Tak co mám dělat?“

„Nebraň se a uvidíme, co po tobě chce.“

Sean zvedl obočí a hleděl na delfína, který vystrčil hlavu z vody a vydal pronikavý zvuk. „Co je?“ smál se Sean.

Mariana mu přitiskla hlavu na hrud a začala plavat. Lori si uvědomila, že tlačí Seana přímo k ní.

Narazili do sebe a společně se potopili. Sean se po ní instinktivně natáhl. Vyplavali zpátky na hladinu. Z vlasů jim kapala voda. Lori cítila na svém těle Seanovy velké ruce. Usmíval se na ni a v očích se mu odrážela voda. Lori nejprve znepokojila touha po sexu, která jí projela celým tělem jako horký sluneční paprsek. *Není to správné, není to správné, jejich společná minulost byla až příliš intenzivní.*

Zatímco se jí hlavou honily podobné myšlenky, ucítila na noze dotek mořských řas. Mořské řasy, popínavé vodní rostliny... stisk Seanových rukou byl pevný. Zřejmě proto došla tehdy v lomu policie k názoru, že dostal vztek a omotal Mandy Olinové kolem kotníku nějakou rostlinu...

„To je ale dohazovačka, co?“ zašeptal Sean chraplavým hlasem. Lori projela tělem další vlna vzrušení. Podobný pocit nezažila už dlouhá léta.

Ale Seanovi najednou zmizel úsměv z tváře jako by jí z očí vyčetl podezření.

Chtěl se otočit.

„Seane!“

Snažila se ho zastavit. Měla v úmyslu chytit ho za paži, ale protože už se dal do pohybu, objala ho kolem boků. Zastavil se a překvapeně se k ní otočil.

Lori neuniklo, jak je vzrušený. V ústech jí vyschlo. Hleděl na ni s překvapeně zvednutým obočím.

„Nechtěla jsem omlouvat se ...“ koktala. Připadala si jako malá holka. „Myslím, že bychom se spolu měli vyspat,“ vyhrkla nakonec.

„Tady?“ zeptal se a podíval se rychle na Michaela a na děti. „Ne,“ odpověděla se smíchem. „Tak kde? A kdy?“

„Někde... někdy.“

Nepatrně sklonil hlavu na stranu. „Máš pravdu,“ prohodil jakoby nic. „Ale teď mě omluv. Myslím, že se od tebe musím okamžitě vzdálit.“

Sean byl ve vodě ještě hodně dlouho. Lori i děti se už mezitím usušili, oblékli a byli připraveni jít se podívat na rejnoky.

Sean po zbytek dne o sexu mlčel, ale on i Lori na něj celý den mysleli.

Andrew Kelly dorazil do irské hospody v Grove jako první. Brad Jackson mu telefonoval a pozval ho na pozdní oběd.

Andrew si objednal pivo a čekal, až Brad dorazí. Jeho přítel se objevil asi za deset minut a pozdravil se s barmanem a několika přáteli u baru. Všiml si Andrewa sedícího v zadní části místnosti a zamířil k němu.

„Jsem rád, že jsi přišel.“

„To nic. Co se děje?“ usmál se Andrew. Během jejich minulé spolupráce byl Brad velice úspěšný, a tak si z něho teď trochu utahoval. „Potřebuješ práci? Nějaký výdělek navíc? Tina touží po maserati?“

„Ne, ale ani bych se tomu nedivil. Její matka po mně chtěla hotové jmění, když jsme se rozváděli.“

„Slyšel jsem, že je Jana ve svém oboru dost úspěšná.“

„To ano. Dělán si legraci. Ten rozvod už je dávno za námi. Vycházíme spolu výborně.“

„Pořád ještě plánujete ten večírek?“

„Jana plánuje večírek.“

„V domě, jehož půlka ti patří?“

Brad pokrčil rameny a prsty si pročísl blondáté vlasy. Vždycky si potrpěl na kvalitní oblečení připravoval se na svět byznysu už dlouho předtím, než se z něho stal právník. Už na střední škole chodil za všech okolností nažehlený.

„Myslím, že to není špatný nápad,“ bránil Brad svoji bývalou ženu.

Andrew pokrčil rameny. „Ne, vlastně je to výborný nápad. Víš, že Jana pozvala i moje rodiče?“

„Myslím, že pozvala úplně všechny.“

„Vlastně na tom není nic špatného. Možná měla pravdu, když říkala, že se přátelé a rodina scházejí jen na pohřbu a pak se nestačí divit, co se za ta léta změnilo.“

„Elliin pohřeb byl smutný, že?“

Andrew přikývl a zvedl sklenici s pivem. „To ano.“

„Susan to pořádně vzalo.“

„Jo, bylo mi jí líto.“

„Vzpomínám si, že poslední rok školy... ty už jsi byl vlastně na univerzitě, ale stejně jste si byli se Sue tehdy dost blízcí,“ řekl Brad.

„Sue byla moc milé děvče,“ souhlasil Andrew. „Co se mezi vámi stalo?“ zeptal se Brad.

Andrew pokrčil rameny. „Kdo ví? Myslím, že po tom, co se přihodilo Mandy...“

Brad přimhouřil oči. „Máš pravdu. Všichni jsme se stáhli do ulity. Nejenom že Mandy zemřela, ale policie navíc podezírala Seana a my jsme ho v tom nechali.“

Andrew hleděl do sklenice, „Asi máš pravdu. A pak nám všem došlo, že jsme se zachovali jako osli i když nás v tom tehdy rodiče podporovali a tak jsme se přestali navzájem stýkat.“

„Stalo se toho hodně. Nejprve Mandy. A pak Olinovi zemřeli při dopravní nehodě. Divím se, že se z toho Jeff nezbláznil. Stal se z něho úspěšný advokát.“

„Sean a Michael z toho nakonec vyšli dobře,“ poznamenal Andrew.

„Sean Black se vždycky dokázal vyhrabat i z toho nejhoršího svrabu,“ řekl Brad.

Andrew překvapeně zvedl obočí. „Zdá se mi to, nebo slyším v tvém hlase náznak rivalry?“

„Nikdy jsme spolu nesoupeřili. Pocházeli jsme z rozdílných poměrů a mířili každý jiným směrem. A ty jsi z toho taky vyšel dobře. Jana a já se máme fajn, tvůj bratranec Josh si spokojeně užívá a Sue na tom taky není nejhůř. Z Rickyho Garcii a Teda Neesona se stali policajti a i když jsou právníci často přirovnávání k

žralokům a policajti k prasatům, obě tato povolání patří k uznávaným profesím,“ zdůraznil Brad.

„To je fakt, nikdo z nás nebydlí pod mostem. Ale ty a Jana jste rozvedení, Lori se provdala za nějakého nemocného chlapíka, kterého nemohla milovat a který natáhl bačkory po pár letech. Ellie se rozvedla dokonce dvakrát a Sue je sice úspěšná podnikatelka, ale manželství se jí taky rozpadlo. My ostatní jsme spokojení staří mládenci nebo se tak aspoň tváříme, ale pravdou je, že nejsme schopni setrvat v žádném delším vztahu.“

„Sakra, netušil jsem, že jsme na tom tak špatně,“ zamumlal Brad.

„Neřekl jsem, že jsme na tom špatně, ale stejně je to zvláštní.“

„Patříme ke generaci, která dala slovu disfunkční nový význam,“ podotkl Brad netrpělivě. „Ale čím jsme starší, tím jsme lepší. Místo toho, abychom se zabývali sami sebou, se teď můžeme začít starat o své staré kamarády. Sue je určitě ráda, že jsme se zase sešli. Zdá se, že je pořádně vystrašená.“

„Proč?“ zajímal se Andrew.

„Proč? To, co se stalo je hrozné...“

„Hrozné, ale nestává se to často. Ellie narazila na vraha. Pravděpodobnost, že se Sue setká se stejným člověkem...“

„Tobě to nepřipadá trochu strašidelné?“ zeptal se Brad. „No, vlastně ano, ale...“

Brad se najednou naklonil dopředu. „Co když Sean ve vzteku Mandy zabil?“

Andrew se oťásl. I jeho už něco podobného napadlo.

„Co když?“ opakoval Brad. „A vždycky měl slabost pro Lori. Vlastně si myslím, že i ona do něho byla

zamilovaná. Už tehdy, když chodila se mnou... umíš si představit, jak jsem se asi cítil?“

„Chceš snad po mně, abych své sestře zakázal stýkat se s Seanem Blackem?“ vyzvídal Andrew.

Brad se opřel. „Ne, to samozřejmě ne... já jen... že je to zvláštní. To je všechno.“

Zvláštní, pomyslel si Andrew. Najednou pocítil neodolatelné nutkání být od Brada co nejdále. Podíval se na hodinky. Skoro tři.

„Měli bychom si objednat. Odpoledne mám ještě nějakou práci. Vlastně, málem bych zapomněl. Co potřebuješ? Pozval jsi mě na oběd,“ připomněl mu Andrew.

„Jo,“ přikývl Brad a nervózně si pohrával s nožem, což Andrewa překvapilo. Brada jen tak něco nevyvedlo z míry. On a Sean patřili k vůdcům Loriiny třídy. Oba vynikali ve sportu i v učení, ale Brad byl o něco uhlazenější než drsný Sean. V diskuzním pořadu bych stál raději na Bradově straně, pomyslel si Andrew, ale kdybych se ocitl v divočině a mohl si vybrat jen jednoho společníka, sáhl bych po Seanovi. Andrew měl Brada rád a byl přesvědčen, že i Lori k němu pořád chová náklonnost. Zajímalo by ho, jestli by mezi nimi ještě mohlo k něčemu dojít, ale zdálo se, že Lori upřímně těší, že se Brad a Jana zase dali dohromady.

„Chtěl bych tě o něco požádat,“ řekl Brad, vážně se na Andréwa podíval, ale hned zase uhnul pohledem, jako by měl strach, že je někdo uslyší.

„Poslouchám.“

„Je to dost neobvyklé.“

„Poslouchám.“

„Potřebuju ženskou.“

Andrew na něho chvíli hleděl a pak se rozesmál. „Tomu nemůžu věřit, Bradě. Ženské se ti samy vrhají kolem krku. Jsi bohatý, mladý, máš hezké auto – a všechny vlasy. Nechci, aby to znělo neskromně, ale já si taky nevedu špatně. Přesto jsem si stoprocentně jistý, že nemáš o ženské nouzi.“

„Tak jsem to nemyslel.“

Andrew se zamyslel. „Tak co potřebuješ, uklízečku?“

„Ne!“ Brad zřejmě bojoval sám se sebou.

Prudce vydechl. „Poslouchej, vážně uvažuji o tom, že se s Janou znovu ožením...“

„Cože?“ divil se Andrew. Rozhodil ruce. „Nic proti tomu, ale nemáš se teď lépe? Můžeš ji mít, kdykoli po tobě zatouží, ale už ti nemůže lézt do peněženky...“

„Andrewe, není zase tak chamtivá...“

„Když ses rozváděl, tvrdil jsi něco jiného.“

„Brali jsme se moc mladí. Žárlili jsme, dělali jsme si naschvály.“

„Já vím. A jsi si jistý, že se to nebude opakovat?“ zeptal se Andrew nedůvěřivě.

„O to nejde. Než něco udělám...“ Odmlčel se. „Sakra, Andrewe, chci si pronajmout ženskou.“

„Kurvu?“

„Psst!“

„Opravdu?“ Andrew se na Brada překvapeně podíval.

Zvedl ruce. „Podívej, kamaráde, bydlíš v tomhle městě tak dlouho jako já. Víš, kde je máš hledat...“

„Nechci žádnou holku z ulice, žádnou...“

„Špínu?“ doplnil ho Andrew suše.

„Hledám drahou prostitutku.“

Andrew se zhluboka napil. Pivo ho pánilo v hrdle.

Natáčel pornografické filmy. Živil se tím. Jen tak mohl dělat filmy, které ho opravdu zajímaly.

Jo, točil porno snímky, znal hantýrku, herce, věděl, oč jde. Ale ani uprostřed natáčení se nestyděl tak jako teď.

Jeho kamarád si zřejmě myslí, že je pasák. Ještě před chvílí tak nemluvný Brad nyní bez přestání vysvětloval, co vlastně chce.

Andrew došel k názoru, že se Bradoví stejně Janu nepodaří k něčemu takovému přemluvit. Ale co on vlastně o ženských ví?

A možná opravdu zná někoho, kdo by se pro tento účel dokonale hodil. Někoho, kdo se považuje spíše za sexuálního terapeuta a manželského psychologa než za prostitutku. Někoho, kdo nepohrdne penězi a nemá zdravotní potíže.

„Vím, že to zní divně, ale myslíš, že bys mi s tím mohl pomoci?“ zeptal se nakonec Brad.

„Jasně,“ odpověděl Andrew. „Myslím, že někoho znám.“

„Je čistá...“ začal Brad.

„Jako lilie.“

Brad se tvářil spokojeně jako nakrmený kocour.

Andrew se hnusil sám sobě. Když za to nebere peníze, znamená to, že není odporný pasák?

Udělá to. Už dlouho žije dvojím životem. Odborník na přírodovědné filmy. A král pornografie.

Jasně. Proč se trápit. Už toho zažil spoustu.

Ode dne, kdy v blízkosti otevřeli nové knihkupectví, Susan ve své kavárně v Mile prodloužila otvírací dobu. Měla štěstí, že zaměstnávala čtyři skvělé vedoucí, dva na každou kavárnu, protože však Eric Trainor, který měl na starosti večerní směnu, byl právě na dovolené, musela toho dne zavírat osobně. Většinou měla otevřeno do desíti, ale od Elliiny strašné smrti začala zavírat už o půl desáté. Kdyby zavírala ještě dříve, zákazníci by si mohli stěžovat a město nebo asociace obchodníků by jí šli po krku. Protože však právě teď nebyla v kavárně ani noha...

Začala vypínat přístroje. Všude měla vzorný pořádek, díky čemuž byly její podniky Káva, čaj a já obzvláště oblíbené. Zákazníky samozřejmě rovněž přitahoval velký výběr různých druhů kvalitní kávy. Když utírala pult, zazvonil telefon.

„Káva, čaj a já. U telefonu je Susan, mohu vám nějak pomoci?“

„Sue.“

„Ano?“ Poznala ten hlas, ale nevěděla, kam ho zařadit.

„Ahoj. Chtěl jsem se jenom zeptat, jak se máš.“

Zmateně se usmála. *To je od tebe moc hezké, ale kdo sakra jsi?*

„To jsem já, Brad.“

„Brad?“

„Jak rychle zapomínáme. Brad Jackson.“

„Omlouvám se, Bradě. Jsem moc ráda, že mi voláš. Mám se dobře a opravdu je to od tebe moc hezké, že mi voláš.“

„Přijdeš zítra na ten večírek k Janě?“

„To víš že jo. Od zítřka zaměštnávám nového člověka studenta takže už nebudu muset zavírat osobně.“

„Ty jsi tam teď sama?“

„Ano, ale kolem je spousta lidí a aut blízko je divadlo a knihkupectví. Je tu opravdu živo.“

„Opravdu?“

„Jistě.“ Podívala se ven. Nikde nebylo ani živáčka. „Zvládne to ten student?“

„Určitě. Studuje na Miamské univerzitě. Jeho matka je moje kamarádka a on si potřebuje vydělat na kapesné.“

„Tak dobře. Ale dávej na sebe pozor. A kdybys něco potřebovala, určitě mi zavolej.“

„Děkuju.“

„Uvidíme se zítra večer.“

„Už se těším.“

Zavěsila. Rozhodla se co nejrychleji zavřít.

Když kráčela ke dveřím, aby provedla svůj záměr, všimla si přicházejícího muže. Zaklela. Dveře se otevřely a ona si oddechla.

„Andrew! Andrew Kelly.“

„Nazdar, Sue. Jak se daří?“

Zakroutila hlavou. „Neuhádneš, kdo mi právě volal.“

„Kdo?“

„Brad.“

„Jackson?“

„Přesně tak.“

Andrew se začervenál. „Kontroloval, jestli jsi v pořádku?“

„Ano.“ Chvíli na něho hleděla a pak si povzdechla.
„Tak proto jsi přišel.“

„Ne, ne. Právě jsem měl cestu kolem.“

„Ty lháři.“

„Bydlím jen kousek odsud...“

„A já se vsadím, že jsi nebyl v Mile už nejméně deset let.“ Znovu se začervenal. „To není pravda. Byl jsem tu, když otvírali to nové knihkupectví.“

„Dáš si kávu?“

„Jasně.“

„Jakou?“

„No... já nevím. Nějakou dobrou.“

Zasmála se. „Co takhle francouzskou. Má bohaté aroma a zaručeně zažene spánek.“

Usadil se za čistý pult. Susan mu nalila do hrnku kávu. „Díky, Sue.“

„Ne, to já ti děkuju. Přišel ses na mě podívat a já jsem ti za to opravdu vděčná.“

Pokrčil rameny a pousmál se. Sue uvažovala, co se mezi nimi tehdy vlastně stalo. Kdysi spolu chodili. Ale po Mandině smrti...

„Bylas moje první láska, víš to?“ zeptal se jí.

„Spíše jsem byla první holka, se kterou ses vyspal,“ opravila ho.

„Ne. První byla Kitty Armstrongova a druhá Sally Oakleyová. Když jsem začal chodit s tebou, myslel jsem si, že už jsem jednička,“ řekl a zasmál se.

„Byl jsi jednička,“ podotkla. „Možná jsi byl až moc dobrý. Všechny další kluky jsem pak s tebou srovnávala.“

„Ale, Sue...“

„To nic, nebud' me sentimentální. Jsem moc ráda, že jsme zase kamarádi. Já...“ Odmlčela se a zahleděla se přes prosklenou výlohu do ulice. „Andrewe, někdo právě prošel kolem... vypadal dost podezřele.“

Andrew se postavil a zamířil ke dveřím.

„Andrewe, počkej! Raději tam nechod'! Může být ozbrojený...“

Ale on ji neposlouchal. Rozrazil dveře. „Panebože!“ uslyšela jeho výkřik.

Užili si bezvadný den. Brendan a Tina byli Michaelovým výkladem nadšeni a Brendan Michaela ujišťoval, že jednou bude mořským biologem. Tina došla k názoru, že se stane veterinářkou.

V pět se setkali s Janou v restauraci u dálnice a dobře se najedli. Všichni si objednali čerstvou rybu a podnos s vynikajícími předkrmy. Děti během večeře Janě vyprávěly, co všechno prožily, a nutily Michaela, aby opakoval některé věci, které jim o mořském životě prozradil. Jana vypadala spokojeně a Lori napadlo, že je moc dobře, že má takovou přítelkyni, která věří Seanovi a respektuje Michaela.

Jana Seana nikdy nezhradila.

Jediný, kdo si všiml Loriiny zádumčivosti, byl Sean, ale mlčel. Nepřestával ji pozorovat a Lori neměla tušení, na co přitom myslí.

Po večeři si dospělí objednali kávu a děti odešly ven pozorovat západ slunce. Jana s nadšením mluvila o zítřejším večírku a pak podotkla, že si dělá obavy o Susan, která na pohřbu vypadala hodně rozrušeně.

„Myslím, že my všichni se teď budeme držet od nočních podniků a klubů co nejdál,“ řekla.

Sean pokrčil rameny. „Řekl bych, že nikomu nehrozí žádné nebezpečí, pokud se bude držet ve skupině nejméně tří lidí.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zeptala se Lori. „Co když ten člověk bude mít revolver? S revolverem můžeš ovládat i mnohem více lidí!“

Sean zakroutil hlavou. „Ten vrah revolver nepoužívá. Využije momentu překvapení a pak.“

„A pak co?“ zajímala se Jana. „Má nuž,“ řekl Sean tiše.

„Jak to víš?“ vyhrkla Jana vystrašeně. „Jak to můžeš tvrdit s takovým přesvědčením?“

„Protože jsem byl u pitvy,“ vysvětlil Sean. Jana překvapeně otevřela ústa.

Lori si Seana pozorně prohlížela. „Proč?“ zeptala se. „Kvůli Rickymu a těm svým knihám?“

Pokrčil rameny. „Kvůli tomu a...“

„Z mého mladšího bratra se stal opravdový vědec,“ přerušil ho Michael. „Má doktorát ze soudní antropologie. Vypadá to, že někteří zdejší lékaři rádi čtou a navíc znají pár lidí, se kterými Sean kdysi pracoval.“

Lori hleděla na Seana a uvažovala, v jakém oboru kdysi pracoval. Od jejich posledního setkání uplynulo hodně času. Myslela si, že ho dobře zná, ale vlastně o něm nic nevěděla. Přesto se jí stále líbil. A přitahoval ji více než kdykoli předtím.

„Nevěděla jsem, že mezi sebou máme odborníka na vraždy!“ divila se Jana.

„Nejsem odborník,“ bránil se Sean. Pokrčil rameny. „Protože jsem byl obviněn z vraždy, začal jsem se zajímat o obor dokazující vinu a nevinu. Myslím, že je

nejvyšší čas pokračovat v cestě. Díky za bezvadný den, Michaeli.“

Lori se k jeho díkům přidala.

„Nechte toho,“ krotil je Michael. „A přijďte zase!“

Venku se Michael rozloučil s dětmi, které kolem něho radostně kroužily a děkovaly mu. Konečně se mu podařilo nastoupit do džípu a vydat se zpátky na jih.

Lori nebyla ráda, když se Tina i Brendan rozhodli jet domů s Janou, aby nemusela řídit sama. Lori nechtěla zůstat s Seanem o samotě. Na jedné straně ji nesmírně přitahoval, na druhé straně se ho i trochu bála.

Sean řídil beze slov a věnoval pozornost pouze volantů.

Lori se přistihla, jak hledí na své ruce, a pak se pokusila začít rozhovor.

„Seane?“

„Ano?“

„Děkuju ti. Opravdu ti moc děkuju. Brendanovi se to moc líbilo. Bála jsem se, že stěhování bude pro něho obtížné, ale Tina mu všechno usnadnila a dnešní výlet mu odhalil zdejší krásy.“

„Na tom má největší zásluhu Michael.“

„To ano, ale stejně ti děkuju...“

„Za to, že jsem tě vylákal ven?“

„Ano. Ani pro mě nebyl návrat domů právě snadný.“

„To věřím. Já jsem na tom stejně. Sotva jsem dorazil, Ellie byla zavražděna a navíc jsem narazil na tebe.“

„To je jen shoda náhod.“

„Hmmm.“

„Musí to být shoda náhod. Ty jsi vydal novou knihu a rozjel ses na propagační cestu. Já se vrátila domů kvůli dědečkovi. A Ellie byla zavražděna, protože se nacházela

na špatném místě ve špatnou dobu. Policie toho vraha najde," dodala Lori rozhodně.

„Doufejme.“

„Nezní to moc přesvědčivě," řekla Lori.

Sean pokrčil rameny. „Statistiky jasně naznačují, že všechny vraždy nejsou vždy objasněny.“

„Ale... tenhle chlapík je blázen. Určitě! Brzy udělá chybu.“

Sean hleděl na silnici. „Lori, musíš být opatrná. Opravdu opatrná.“

„Vždycky jsem opatrná.“

„Musíš být opatrnější než obvykle. Nemáš zabezpečovací systém.“

„Pořídím si ho.“

„Dovol mi, abych ti půjčil peníze.“

„Proč si myslíš, že potřebuju peníze?" zeptala se podrážděně. „Brzy nastupuju do školy jako učitelka a za svoje módní návrhy dostávám slušné honoráře, takže ti děkuju...“

„Žijeme v drahém světě.“

„Mí rodiče jsou na tom taky poměrně dobře, jak jistě víš," připomněla mu chladně.

„Jak bych na to mohl zapomenout?" podotkl tiše. „Už je to tu zase. Nedokážeš mi to odpustit...“

„Divíš se? Ublížilas mi.“

„Tak já jsem ti ublížila. Všechno je to moje vina, co?“

Odmklčel se a hleděl mlčky před sebe. Najednou to vypadalo, že každou chvíli vybuchne. Měl co dělat, aby ovládl hlas. Pevně svíral volant. „Ty se divíš, že na to nedokážu zapomenout! Tak se podívejme, co se tehdy vlastně stalo. Nejprve mě zavřeli do vězení. Přidělili mi obhájce. Mladého kluka, který právě vyšel ze školy. Byl

chytrý, snažil se, ale proti zkušeným státním zástupcům neměl šanci. Ve vězení jsem seděl s úchyláky a chladnokrevnými vrahy a policajti mě ani na chvíli nenechali na pokoji. Pořád mi ukazovali nějaké fotografie. Mandin kotník. Mandin obličej. Její oči, když ležela na pitevním stole. Zatímco vy, bohaté a urozené děti, jste seděly pěkně doma a držely při sobě.“

„Konečně jsi mi řekl do očí, co si o mně myslíš,“ vydechla Lori.

Zvedl ruku. „Ty se divíš, že jsem uražený, když z celé naší party jsem byl obviněný z vraždy jen já jediný?“

„Chodil jsi s ní!“

„V té době už ne.“

„Jak příhodné.“

„Moc dobře víš, že je to pravda!“

„Ale...“

„Ale co?“ zeptal se drsně.

„Ale už je po všem. Nemůžeme se vrátit do minulosti a nemůžeme nic změnit. Takže pokud chceš všechny obviňovat, měl bys raději odjet. Jsi přece velký Sean Black. Vyhrabal ses ze svrabu, vypracoval ses až na samotný vrcholek. Jenže to ti ještě nedává právo chovat se jako pokrytec...“

„Nechovám se jako pokrytec!“ přerušil ji rozzlobeně.

„Že ne?“

Oba zmlkli. Lori se třásla po celém těle a nevěděla, jestli za to může vztek nebo pocit viny. Co to sakra dělá? Jenom všechno zhoršuje?

„Jedeš stovkou a tady je povolená maximálně šedesátka,“ zamumlala.

„Jedu osmdesátkou a povolená rychlost je sedmdesát.“

„Kristepane, už jsme se dlouho nehádali, co?“

„Lori, je mi líto, že mi nerozumíš...“

„Nerozumím ti, protože ty nerozumíš ani sám sobě a nechápeš, co jsme tehdy prožívali my ostatní,“ přerušila ho.

„Omlouvám se, ale kdybys zažila pár pitev a několik nocí ve vězení,“ zamumlal.

„A ty bys měl zkusit...“ začala Lori, ale hned zase zmlkla.

„Co bych měl zkusit?“

„Nic.“

„Lori...“

„Nic. Máš pravdu, to, co jsme prožívali my, se s tvými zážitky nedá srovnávat.“

„Sakra, tak jsem to nemyslel.“

„Přesně tak jsi to myslel.“

Sean mlčel. Lori slyšela, jak zaskřípal zuby. Stále pevně svíral volant. Jel rychle, ale rychlostní limit příliš nepřekračoval.

K Loriinu domu dojeli v naprostém tichu. Když vjeli na příjezdovou cestu, Lori vystrašilo policejní auto zaparkované před jejími dveřmi.

„Panebože, něco se stalo. Jana s dětmi se nabourala...“ vykřikla vyplašeně.

Sean zakroutil hlavou a položil jí dlaně na ruce. Lori vyskočila málem až do stropu.

„Ne,“ řekl tiše. „To je Ricky. Přijel pro mě.“

„Proč? Proč tě Ricky hledá – a proč tě hledá právě u mě?“

„To nevím,“ odpověděl Sean a vystoupil z auta.

Sue si oddechla. Před chvílí málem vykřikla. Andrew Kelly se smál.

„To je Jeff.“

„Jeff?“

„Jeff Olin.“

Sue se usmála. Byla ráda, že má kolem sebe přátele. Vypadalo to, že Jeff přichází přímo z práce. Na sobě měl oblek a kravatu a příjemně se usmíval. „Nazdar, Sue.“

„Já vím. Právě jsi dostal ohromnou chuť na kávu, je to tak?“

Jeff se usmál na Andrewa. „Myslím, že Elliin pohřeb na nás na všechny zapůsobil. Vypadala jsi dost zle, Sue. Nemyslím fyzicky, bylas přitažlivá jako vždycky, ale...“

„Díky, Jeffe. Je to od tebe opravdu moc hezké.“

„Opravdu vypadáš báječně,“ ujistil ji Andrew.

„Ani vy dva nevypadáte špatně a navíc jste moji kamarádi.“

„Jeden z nás tě může odvézt domů.“

„Díky. Mám auto. Ale kdyby jel někdo za mnou až k domu, byla bych moc ráda. Asi to s tím strachem přeháním. Ellie zmizela z klubu, takže ten netvor se zřejmě potuluje po barech a nočních podnicích. Do kaváren zřejmě nechodí, že?“

„Asi ne,“ souhlasil Jeff. „Ale víš co? Doneslo se mi, že vaříš nejlepší kávu ve městě.“

„Dáš si?“

„Jasně. Jakou pije Andrew?“

„Francouzskou. Mám ti taky nalít?“

„Ne. Dám si nějakou jinou,“ řekl Jeff.

Susan se usmála. „Není nad opravdové přátele,“ prohodila a nalila Jeffovi do šálku kolumbijskou kávu.

Sean si všiml, že Ricky nepřišel sám. Byl s ním jeho nerozlučný kamarád ze střední školy Ted Neeson. Ted měl na sobě uniformu, Ricky džíny a tričko.

„Ahoj, Lori! Ahoj, Seane!“ pozdravil je Ricky a zamířil k nim.

„Stalo se něco?“ zeptala se Lori vystrašeně.

„Ne, nic,“ odpověděl Ricky.

„Tak proč...“

„Hledali jsme Seana.“

„Jak vás napadlo, že budu tady?“ zajímal se Sean. Lori vypadala vystrašeně. Hnědé oči měla doširoka rozevřená, obličej bledý. I tak vypadá báječně, pomyslel si Sean.

Udržela si dokonalou postavu byla vysoká, štíhlá, na správných místech zaoblená. Od doby, kdy se jí naposledy dotýkal, uplynulo mnoho let a navíc byl tehdy opilý. Ale přesto si pamatoval, jak tehdy vypadala.

Cítil v dlaních její pevná prsa, pánevní kosti...

Kruci! Ted není na podobné vzpomínky vhodná doba.

„Co se děje, pánové?“ zeptal se znovu Sean. „Jak jste věděli, že tady budu?“

„Jana řekla Bradovi, že s vámi bude večeřet dole v Keys,“ odpověděl Ricky. „Omlouvám se, Lori, nechtěl jsem tě vystrašit. Právě jsem odvážel Teda a rozhodl jsem se, že tu na vás počkám.“

„Nedošlo k další vraždě, že ne?“ zajímala se Lori.

Ricky se na ni podíval. Ve tváři měl zvláštní výraz, ale pak potřásl hlavou. „K vraždám bohužel dochází velice často. Ale ne, tady se nic nestalo. Aspoň o ničem nevím.“ Ricky se otočil k Seanovi. „Gillespieová mě požádala, jestli bych tě k ní nepřivedl,“ řekl. „To je všechno.“

„Gillespieová?“ zamumlala Lori zmateně.

„Soudní lékařka,“ vysvětlil Sean. „Spěchá to?“ zeptal se Rickyho.

„Ne, nečeká na tebe v márnici,“ odpověděl Ricky.
„Ráda by se s tebou ráno setkala.“

„Jasně.“

„Proč?“ chtěla vědět Lori.

„Má nějaké staré kosti a ráda si hraje na detektiva,“ řekl Sean. „Jak se daří v práci, Tede?“ zeptal se, aby změnil téma.

„Dobře, díky. Většinou honíme neposlušné řidiče a mládež pobíhající po ulicích. Během posledních let došlo i k několika vloupání, během posledních deseti let jsme měli i pár vražd, ale musím zaklepat na dřevo, naštěstí toho nebylo moc,“ odpověděl Ted vesele. „Jsem rád, že sis vybrala tenhle starý dům, Lori,“ obrátil se k ní. „Pěkná čtvrť, tady se bude tobě i tvému synovi dobře bydlet.“

„Díky, Tede. Zatím se nám tu líbí.“

„Potřebuje zabezpečovací systém,“ ozval se Sean.

„Pak jsi narazila na pravého člověka,“ pokračoval Ted. „Znám všechny místní policajty. Budeme tě střežit jako oko v hlavě.“

„Díky, to jsem moc ráda.“

„Mimochodem... právě jsme chtěli zajet do Susaniny kavárny a trochu ji zkontrolovat,“ prohodil Ricky. „Nechcete jet s námi? Vaří vynikající kafe.“

„Musím počkat na Brendana,“ namítla Lori. „Jel v Janině autě.“

V tu chvíli se objevil Janin vůz na příjezdové cestě. Jana se, stejně jako před okamžikem Lori, při pohledu na policejní auto zamračila a vystrašeně vyskočila ven. „Něco se stalo?“

„Nic, přijeli jsme na návštěvu!“ zavolal Ricky. „Nemusíš si hned strachy nadělat do kalhotek.“

Jana po něm mrskla pohledem, který naznačoval, že se od času klubu čtyř vė příliš nezměnil. „Všechno je v pořádku?“

„V pořádku,“ ujistila ji Lori.

„Právě jsme chtěli jet na kafe k Susan. Nepřidáš se k nám?“ zval Janu Ted.

„Na kafe, ted?“ zamračila se Jana.

„Myslím, že bychom měli klukům zatleskat, chovají se jako opravdoví džentlmeni,“ vysvětlovala Lori s úsměvem.

Jana pokrčila rameny. „Je sice dost pozdě, ale...“

Brendan a Tina stáli kousek za Janou. Brendan udělal krok dopředu. „Mami, vadilo by ti, kdybychom se s Tinou u nás dívali na televizi, než se vrátíte domů?“

Seana překvapilo, když se na něho Lori podívala, jako by chtěla vědět, co si o tom myslí. Dlouho nepřemýšlel a řekl: „Nezapomeňte se zamknout.“

„A nikomu neotvírejte,“ dodala Lori.

„To víš, že ne.“ Brendan mrkl na Tinu. Zdá se, že dospělí jsou zbytečně vystrašení, ale je lepší jim na všechno přikývnout.

„Chcete jet naším autem?“ zeptal se Ricky.

„Myslím, že pojedu svým vozem,“ odpověděl Sean. „Jano, Lori, pojedete se mnou?“

„Jasně,“ souhlasila Lori.

K jeho překvapení se znovu posadila na sedadlo vedle něho. Jana nastoupila dozadu.

Seana pošimraly na tváři Loriiny vlasy. Byl rád, že džíny, do kterých se převlékl, byly z pevné látky. Stiskl čelisti, podíval se před sebe a nastartoval motor.

Sue se vesele bavila s Jeffem a Andrewem. Najednou se rozesmála.

„Co se děje?“ zeptal se Andrew.

Sue se na něho usmála. „Tvůj bratranec Josh přichází z jedné strany a z druhé strany kráčí tvoje sestra společně s Seanem, Janou a našimi policajty Rickym a Tedem.“

„Kecáš,“ namítl Andrew a postavil se.

„Myslím, že postavím na kafe.“

„Ahoj, Sue,“ pozdravila Lori. Usmála se na bratra a na Jeffa. „Ahoj, Andrewe! A Joshi!“ Rozcuchala bratrovi vlasy a políbila bratrance na tvář. Sue se usmála. Vzpomněla si, jak bláznivě byla na střední škole do Andrewa zamilovaná a jak společně s Janou a Lori nesčetněkrát debatovaly o svých snech a přáních. Všichni Kellyovi vypadali pořád fantasticky.

Lori se svými blond vlasy a světle hnědýma očima byla nádherná. Andrew vypadal sexy. A Josh Kelly, štíhlejší než kdysi, působil přitažlivým dojmem. Na škole byl mluvčím debatního kroužku, vzpomněla si Sue. Vynikající řečník. Určitě se z něho stal moc dobrý právník. Ellie jí jednou řekla, že zná několik dívek, se kterými Josh chodil, a všechny dostal do postele díky své výmluvnosti.

„Čau, Susie,“ pozdravil ji Josh s úsměvem. „Ta káva voní nádherně!“

„Neuvěřitelné, že jste všichni najednou dostali chuť na kávu!“ smála se Sue. „Ale všem vám moc děkuju.“

Sean se podíval na Andrewa a na Joshe, pokrčil rameny a usmál se. „Velcí myslitelé mají podobné nápady.“

„A navíc jste všichni v bezpečí policie už dorazila,“ přidal se Ricky.

„V bezpečí? Nechce se mi věřit, že bychom byli v bezpečí s Rickym Gardou!“ utahovala si z něho Jana a pak se obrátila k Sue. „Sešli jsme se tu úplně všichni. To já jsem měla pořádát večírek!“

„Doufám, že ho nechceš zrušit. Už se nemůžu dočkat. A jsem si jistá, že nám nabídneš mnohem lepší občerstvení, protože já tu nemám nic jiného než včerejší housky a koláče,“ řekla Sue.

„Pizza!“ ozval se od dveří nový hlas.

„Bradě!“ vykřikla Jana překvapeně.

„Jsem to já,“ souhlasil.

„Co tu děláš?“ zajímala se Jana.

„Volal jsem Lori, abych zjistil, jak to že jste se s Tinou ještě nevrátily, a Brendan mi řekl, kde vás najdu. Ale vážně. Mám za sebou těžký den a umírám hladu. Co kdybychom si objednali pizzu?“

„Proč ne? Vedle v pizzerii mají otevřeno až do půlnoci,“ souhlasila Sue vesele. Zvedla sluchátko a vytočila číslo. Ostatní se mezitím shromáždili kolem pultu a vykřikovali, jakou pizzu by si dali.

„Žádné ančovičky!“ trval na svém Josh. „Bez ančoviček to není ono,“ nesouhlasil Ted. „Jen ne cibuli,“ ozvala se Jana. „Panebože, cibule tam musí být,“ protestoval Ricky. „Co takhle jednu s sýrem, jednu s masem a jednu s cibulí a ančovičkami?“ navrhla Lori.

„Pokud se mi to všechno podaří do telefonu zopakovat!“ smála se Sue.

Jakmile dovezli objednanou pizzu, všichni se pustili do jídla, povídali si a smáli se, Sue se právě chystala zakousnout do dalšího kousku, když najednou vykřikla: „To není možné!“

„Co?“ zajímal se Sean a přimhouřil oči. Sue se na něho usmála. Sean byl sice úspěšný, vypadal fantasticky a nechybělo mu sebevědomí, ale někdy reagoval trochu nervózně. Kdo se mu však mohl divit? Státní zástupce mu tehdy před lety vyhrožoval dokonce elektrickým křeslem.

„Tvůj bratr je tady.“

„Můj bratr?“ divil se Sean.

Michael Black právě vstoupil do kavárny a nesměle se usmíval. „Myslel jsem si, že ten večírek se koná až zítra!“

„Taky že jo!“ ujistila ho Jana. „Kde se tu bereš?“ ptal se Sean.

Michael se obrátil k Janě. „Nechci žalovat, ale tvoje dcera zapomněla v šatně tašku. Uvnitř jsem našel dioptrické brýle a sešit s úkoly, a tak jsem měl strach, aby neměla ve škole problémy.“

„Michaeli! Ty jsi jel takový kus cesty jenom kvůli tomu? To je mi moc líto!“ vykřikla Jana.

„To nic. Řídím často a navíc je to jenom hodina a půl jízdy,“ smál se Michael.

„Když to nemá k sobě přišité, pořád někde něco zapomíná,“ řekl Brad a zakroutil hlavou. „Díky, Miku, je to od tebe moc hezké.“

„Nemusíte mi děkovat, opravdu. A neříkejte jí nic. Když mi Brendan a Tina řekli, kde vás najdu, slíbil jsem jim, že si vymyslím nějaký příběh, aby z toho Tina neměla problémy. Vzpomínám si, jaký jsem byl v jejich věku já.“

„Zasloužila by si domácí vězení,“ namítl Brad.

„To nemůžeš udělat. Michael by vypadal jako zrádce,“ ozval se Sean.

„Ale hodina a půl jízdy!“ protestovala Jana. „Nic se nestalo, opravdu. Teda pokud vám ještě zůstala nějaká pizza,“ zasmál se Michael.

„To víš že jo!“ ujistila ho Sue. „A jakou si dáš kávu? Horkou nebo ledovou, s mlékem nebo bez...“

„Hmmm. Vidím, že sem budu muset jezdit častěji,“ prohodil Michael a posadil se k pultu.

„Můžu dostat ještě jedno cappuccino?“ zeptal se Ted.

„Jasně.“

„Pomůžu ti,“ řekla Lori.

„Myším, že se vrátím o dvacet let zpátky, a navzdory všem feministkám vstanu a taky vám pomůžu,“ ozvala se Jana, zívla a vstala.

„Paní hospodyňka promluvila!“ smál se Brad. „Zmlkni,“ zpražila ho Jana „Ale, zlato!“ namítl chraptivě. Jana si netrpělivě povzdechla.

Sue se vesele zasmála. Kolem sebe měla samé přátele. Jako by se vrátili zpátky na střední školu všichni už jsou dospělí lidé, ale to ještě neznamená, že zmoudřeli! pomyslela si. Cítila se bezvadně. Ještě před chvílí byla k smrti vystrašená. Připadala si osamělá. A teď... teď se cítila v naprostém bezpečí!

Hlupáci.

Všichni jsou to hlupáci!

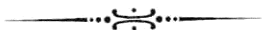
Vrah sledoval, jak si Sue odhazuje vlasy z čela. Slepíčka, hloupá slepička. Je stejná jako ostatní, je jí jedno, co vypustí z úst, chová se bezstarostně. Vyspala by se i s orangutanem, jen aby nezůstala sama.

Bezpečí!

Myslí si, že je v bezpečí. Mezi přáteli...

Však uvidí. Vzrušovalo ho, když viděl výraz ve tvářích svých obětí v okamžiku, kdy jim došlo, že v bezpečí vůbec nejsou.

12

Lori měla za sebou dlouhý den.

Poté co ji Sean dovezl domů a Jana s Tinou odjely, rozhodla se osprchovat. Umyla si vlasy a nechala na sebe stékat proud horké vody. Po chvíli ji přepadl zvláštní pocit. Najednou se ve sprše necítila bezpečně. Byla si jistá, že se někdo schovává za dveřmi do koupelny.

Snažila se přesvědčit sebe samu, že to není možné, ale nepomáhalo to. Rychle si opláchla vlasy, zastavila vodu, zabalila se do froté županu a vylezla ze sprchy. Ani si nevysušila vlasy a spěchala do Brendanova pokoje.

Brendan klidně spal. Měl za sebou den plný zážitků, slunce, moře a zvířat. Byl naprosto vyčerpaný. Lori tiše zavřela dveře, aby ho nevzbudila.

Učesala se a začala si fénovat vlasy, ale zdálo se jí, že fén je příliš hlučný. Vypnula ho a pozorně poslouchala.

Vlastně ani nevěděla, co by měla slyšet.

„Uklidni se!“ přikázala si. V zrcadle spatřila svoje velké vystrašené oči.

Povzdechla si. To bezpečnostní zařízení opravdu potřebuje. Jenže od Seana si peníze půjčit nemůže.

Mohla by poprosit rodiče. Nebo se k nim rovnou nastěhovat, pokud bude pořád takhle vystrašená.

Raději ne. Má je sice moc ráda, ale...

Na druhé straně by mohla strávit více času s dědečkem. Vzpomněla si, že ho má zítra zavézt na kliniku. Měla by se na to pořádně vyspat. Ráda by si promluvila s jeho lékařem.

„Musím jít do postele,“ pronesla nahlas.

Na spánek neměla ani pomyšlení.

„V domě nikdo není,“ uklidňovala se.

Vtorn uslyšela jakýsi zvuk. Přicházel zdola. Někdo byl *uvnitř* domu.

SueNicholsová bydlela asi tři kilometry od Loriina domu. Ani ona nemohla usnout. Byla moc ráda, že ji kamarádi navštívili v kavárně. Výborně se bavila. A nebyla ani trochu nervózní.

Když však přišla domů, do své pěkné vilky, ve které byla většinou tak spokojená...

Znovu ji přepadla nervozita. Byla sama.

Televizní pořady ji nezaujaly. Seděla na pohovce a na klíně jí ležela bílá perská kočka. Kéž by mohla usnout tak klidně jako ona. Celý večer pila jen kávu bez kofeinu a stejně to nepomohlo. Mám prostě strach, řekla si.

Když se ozvalo tiché klepání na dveře, vyskočila málem až ke stropu.

Postavila se a přemýšlela, co dělat. Má zavolat na policii? Co jim řekne? Ze někdo klepe na její dveře?

Rozhlédla se kolem sebe. Prosklené dveře byly zamčené, brokátové závěsy zatažené. Nikdo dovnitř nemohl vidět. Stejně jako v kavárně i doma měla vzorně

uklizeno. Všechna okna pečlivě zavřená. Na dveřích několik zámků a závoru. Je v bezpečí.

Znovu se ozvalo tiché klepání.

Zamířila ke dveřím. Když bude zticha, ten neznámý člověk možná odejde. „Sue?“

Ulehčené si oddechla. Ten hlas znala. S úsměvem otevřela dveře. Přišel.

To je od něho moc hezké. Rozbušilo se jí srdce. „Ahoj!“

Nesměle se na ni podíval. „Ahoj. Víím, že je pozdě, ale... chtěl jsem se jenom ujistit...“

„Jsem v pořádku.“

„Nechtěl jsem tě budit.“

„Ještě jsem nespala. Vlastně nemůžu usnout.“

„To je dobře. Mohli bychom ponocovat spolu.“

Podíval se na ni... Panebože, je tak přitažlivý. „Jsem moc ráda, že jsi přišel,“ řekla.

Usmál se. Pak k ní natáhl paže a přitáhl si ji k sobě. Nepřestával se usmívat a pozorně si ji prohlížel.

Nervózně se zasmála. Neměla chlapa už celou věčnost. Vlastně to nebylo tak dlouho. Naposledy spala s mužem před půl rokem, ale tehdy bylo po dvou vteřinách po všem, její milenec se otočil na bok a začal chrápat. Nevydržela to, zatřásla s ním a vyhodila ho ven.

A teď...

Naskytla se jí jedinečná příležitost. Fantastická příležitost pomilovat se s nádherným chlapíkem, který nemá pivní pupek a zálibu v prdění. Bohužel je to tak. Čím je starší, tím menší má nároky. Byla ochotna tolerovat muže, kteří dodržovali základní zásady hygieny a aspoň několik hodin vydrželi neprdět. A dnes v noci... si připadala mladá a nevinná. Chtělo se jí smát.

„Jsi taky tak nadržená?“ zeptal se toužebně.

„Tomu věř!“ odpověděla a pevně ho objala. Líbali se a líbali. Dotýkala se ho po celém těle a vychutnávala si jeho pevné svaly. Měla pocit, že umře, když si pohrával s jejími nadry, zajel jí rukou mezi nohy...

„Panebože, zlato... jsi úplně mokrá,“ zamumlal vzrušeně. „Kde máš ložnici?“

Omámeně ukázala příslušným směrem.

Připadala si jako ve snu. Uchopil ji do náruče a nesl ji do místnosti. Položil ji na postel, svlékl jí šaty a naaranžoval do polohy, která mu vyhovovala. Povzdechl si a řekl jí, jak moc ho vzrušuje. Pak se odmlčel. Susan slyšela, jak trhá igelitový obal.

„To-to je v pořádku,“ vyhrkla stydlivě. „Mám ochranu.“

Lehl si vedle ní a pohladil ji po vlasech. „Ne, zlato, vždycky používám kondom. Je to lepší pro nás oba, víš?“

Vzrušeně přikývla. Vlastně jí bylo naprosto lhostejné, jak jí to udělá. Hlavně aby to bylo co nejdříve...

Vrah se dobře bavil. Ta ženská mu dovolila úplně všechno. Zajímalo by ho, jak dlouho už neměla chlapa. Dost dlouho, tím si byl jistý.

Každopádně s ní byla zábava. Některé věci se dělaly lépe se živými než s mrtvými. Stejně je to ale čubka. Stejná jako ostatní ženské. Kdyby si to přál, svlékla by se donaha i na ulici, jen aby mu vyhověla.

V jednu chvíli omotal prsty kolem jejího hrdla. Bylo by to tak snadné. Tak snadné... Stačilo by přitlačit a dívat se jí do očí. Možná, možná...

Počká? Nebo ji zabije hned teď. Počká? Nebo ji zabije hned teď?

Lori pomalu scházela po schodech dolů. V ruce držela Brendanovu hokejku a po špičkách zdolávala staré schodiště. Modlila se, aby dřevo nazaskřípalo.

V tu chvíli litovala, že dům je postaven do čtverce.

Mohlo se stát, že bude toho vetřelce sledovat celé hodiny a chodit pořád dokola.

Nebo mu naopak vběhne přímo do náručí a on ji zabije.

Nebud' paranoidní! okřikla se. Zaslechla jen nějaký hluk... v prázdném domě. Není prázdný, ještě je tu Brendan. Ten je nahoře a spí jako mrtvola. Kristepane, co když ne, ne! Musela se vydat zpátky nahoru, aby se ujistila, že její syn dýchá.

Jinou možnost neměla. Rychle zamířila do Brendanova pokoje. Sklonila se nad ním a položila mu dlaň na hrud.

Ano, dýchá. Tiše a hluboce. Prsa se mu pohybovala v pravidelném rytmu nahoru a dolů.

Připadala si jako blázen, ale strach měla pořád. Něco přece slyšela.

Lori se znovu vydala po schodech dolů. Prošla obývací pokoj, jídelnu, kuchyň, pracovnu. Tam se na chvíli zastavila. Všimla si, že blok s jejími návrhy spadl ze stojanu. To byl zřejmě ten zvuk, který zaslechla.

Ale proč ten blok spadl?

Několik minut stála nehnuté v tmavé pracovně. Pořád se nemohla zbavit pocitu, že v domě někdo je nebo aspoň byl. Nakonec sáhla po telefonu, vytočila číslo Seanova hotelu a nechala se přepojit na jeho pokoj. K jejímu zklamání telefon vyzváněl a vyzváněl. Nakonec se ozval

hlas ze záznamníku. „Seane!“ zašeptala. „Vlastně nic!“ dodala a zavěsila. Co bude dělat?

Celou noc stát bez hnutí v pracovní?

Ne, půjde nahoru. Do postele. Nikdo tu není a konec.

Vyšla po schodech nahoru a ještě jednou zašla do synova pokoje, aby se ujistila, že je Brendan v pořádku. Sedla si na okraj jeho postele. Nechtělo se jí od něho odejít, ale také ho nechtěla vzbudit. Vypadala by před ním jako naprostý idiot.

Uběhlo několik dlouhých minut. Lori se uvolnila. Hlava jí začala padat dozadu. Zavřela oči. Usínala.

Vtom to znovu zaslechla. Nějaký hluk dole. Nebo to přicházelo zvenku?

Vyskočila na nohy a rozběhla se ke dveřím Brendanova pokoje. Na chvíli se zastavila a zhluboka se nadechla. Natahovala uši a snažila se donutit své srdce, aby nebilo tak hlasitě.

A zase to uslyšela. Tiché bum, bum.

Už už chtěla začít křičet, když zaslechla další zvuk. Klepot. Někdo tiše klepal na přední dveře.

Rozběhla se po schodech dolů. Klepání nepřestávalo. Někdo zavolal její jméno.

„Lori? Lori, to jsem já, Sean.“

Přiskočila ke dveřím, odemkla a otevřela dokořán. Hleděla na Seana s široce rozevřenýma očima. „Seane!“ zašeptala. „Lori!“

„Co-co-co tu děláš?“ zeptala se. „Volalas mi,“ připomněl jí. „Ano,“ přikývla. „Ale tys tam nebyl.“

„Dostal jsem tvůj vzkaz a hned jsem jel za tebou.“

„Jasně,“ řekla a nepřestávala na něho hledět. Pak ho chytla za rameno. „Pojď dovnitř.“

„Jak si přejete, paní!“

„Prosím.“
 „Už jdu.“ Stál v předsíni.
 „Co se děje?“ Pořád ještě šeptal. „Slyšela jsem nějaký hluk.“
 „Cože?“
 „Pořád slyším nějaký hluk.“
 „Tak se na to podíváme.“
 „Zajdu pro hokejku.“
 „Pro hokejku?“
 „Potřebujeme nějakou zbraň,“ trvala na svém. „Lori, jak dlouho už to slyšíš?“
 „Poprvé jsem to zaslechla už dávno. V pracovně jsem našla na zemi blok...“
 „Ukaž mi ho.“
 „Ta hokejka...“
 „Myslím, že tu nikdo není.“
 „Jak to můžeš vědět?“
 „Víš co, jdi zpátky nahoru a počkej na mě v Brendanově pokoji.“
 „Seane...“
 „Lori...“
 „Viděla jsem asi hodně detektivek. Když tě tu nechám samotného...“
 „Budeš se svým synem. Chceš ho tam nechat samotného?“
 Nejraději by ho kopl, ale musela uznat, že má pravdu. Otočila se a zamířila ke schodišti. Vydala se do Brendanova pokoje, zkontrolovala syna a postavila se zpátky ke dveřím. Téměř nedýchala.
 Brzy zahlédla světlo přicházející zespodu. Přistoupila ke kovovému zábradlí a naklonila se dolů. „Seane?“
 Objevil se pod ní. Usmíval se. „Máš návštěvu.“

„Cože?“

„Kotě. Brendan ho asi dal do krabice, ale nový domeček se mu moc nelíbil.“

„Kotě? Chceš mi říct, že jsem málem dostala infarkt kvůli malému koťátku?“

„Pojd se podívat.“

Seběhla dolů. V pracovně za doposud nevybalenými věcmi byla zasunuta papírová krabice s propíchnutými otvory na dýchání. Uvnitř stála miska s mlékem a dno bylo vystláno starým tričkem. Sean držel v náručí malé mourovaté kotě.

„Kotě!“ prohodila Lori a znechuceně zakroutila hlavou. „Brendan by zasloužil! Proč mi to neřekl?“

„Možná ti to chtěl říct. Byl asi tak unavený, že na to zapomněl.“

„Už skoro spal, ale stejně. Nemůžu uvěřit, že se mi o tom nezmínil!“

„Lori, nezlob se na něho. Kluci v jeho věku vyvádějí mnohem horší věci. Třináct roků je problematický věk.“

„Čtrnáct,“ opravila ho. „Čtrnáct?“

„Nedávno mu bylo čtrnáct,“ řekla. „Je to správný kluk.“

Přikývla. „To kotě mi nevadí. Ale už tak jsem dost vystrašená.“

„Potřebuješ bezpečnostní systém.“

„Dobře, dobře, přiznávám. Potřebuju bezpečnostní systém. Koupím si ho co nejdříve.“

„Už jsem ti říkal...“

„Finančně na tom nejsem tak zle,“ zalhala a uhladila si vlasy. „Díky, že jsi přišel.“

„To nic,“ prohodil. Hlas měl hluboký a chraptivý. Lori přeběhl mráz po zádech. Sean se opřel o dveře a

pobaveně si ji prohlížel. Na sobě měl ošoupané džíny a džínovou košili s vyhrnutými rukávy. Vypadal velice mužně a Lori cítila, jak se jí začínají podlamovat kolena.

Snažila se vzpamatovat a udělala pár ledabylých kroků jeho směrem. „Dám toho malého vetřelce zpátky do krabice,“ řekla a uložila kotě do provizorního pelíšku. „Málem zničilo moje jedinečné návrhy,“ prohodila.

Narovnala se a podívala se na Seana. „Myslím...“ začala.

Právě v ten okamžik se jí rozvázala vázačka na županu. Sean se stále ještě ledabyly opíral o dveře. Sjel pohledem dolů a pak se jí znovu podíval do očí. Několik dlouhých vteřin stál nehnuté. Očirnu ztmavly. Lori si přitáhla župan k tělu.

Nepřestával na ni hledět, ale ani jeden z nich se zatím nepohnul.

Čekal.

Najednou se rozhodl, že musí něco udělat.

Přistoupil k ní. Dvěma prsty jí nadzvedl bradu a políbil ji na rty. Nejprve velmi jemně. Lori vnímala žár, který sálal z jeho těla. Nejraději by ustoupila o krok dozadu a hned si zase přála přitisknout se k němu. „To – nemůžeme. Nemůžeme. Opravdu... to bychom neměli dělat,“ zašeptala.

Nevěnoval jí pozornost. Rozvázal jí župan. Měl velké dlaně a dlouhé štíhlé prsty. Jeho opálená kůže tvořila kontrast s bělostí jejích ňader. Cítila na bradavkách jeho drsné dlaně. Celým tělem jí projela vlna horka a usadila se mezi jejími stehny. Znovu ji políbil na ústa, pak na šíji a mezi prsa. Klekl si před ní, rukama ji objal kolem boků a jeho rty a jazyk mířily stále níž. Zabořila mu prsty do hustých tmavých vlasů. „To nemůžeme...“ opakovala.

Bylo to jiné a zároveň stejné. Toužila po něm stejně jako tehdy před lety. Toužila dotýkat se ho, cítit na sobě jeho tělo, užívat si jeho horkosti. Bylo to stejné, ale tehdy byla ještě nezkušená a vlastně pořádně nevěděla, co chce. Ted už to samozřejmě věděla, ale všechno se to seběhlo příliš rychle a Lori měla strach ze všech těch minulých lží...

„Ach...“

Hladil ji po vnitřní straně stehen, výš a níž, výš a níž a najednou cítila jeho prsty a jazyk mezi nohama. Pevně ho chytla za vlasy. Třásla se po celém těle. Měla co dělat, aby se udržela na nohou, nebyla už schopna dalšího protestu. Bláznivou rychlostí spěla ke sladkému zapomnění. Zcela se jí věnoval, jeho dotyky byly zkušené. Myslela si, že brzy umře, rozpadne se na tisíc kousků.

Síla orgasmu, který zachvátil její tělo, ji překvapila. Jen stěží zadržela výkřik, který se jí dral ven z hrdla. Sean se postavil a zachytil ji do náruče, aby nespadla. Pomalu a velice něžně ji políbil na rty. Lori si vzpomněla na dlouhá léta, kdy byla sama a toužila po něm.

Přitiskla se k němu a také ho objala. K jejímu překvapení se vymanil z její náruče, otočil se a přes kuchyň zamířil k venkovním dveřím.

Zaplavila ji ledová vlna ponížení a zloby. Upravila si župan a také se vydala ke dveřím. Otevřela je.

„Díky. Díky, že jsi přišel. Jsem moc ráda, že ses dobře pobavil. Doufám, že už tě tu nikdy neuvidím.“

Stál bez hnutí. Usmíval se. „Mimochodem, to jsem nebyl já, kdo...“

„Vypadni.“

„Lori,“ řekl klidně, „mělas pravdu. Máš syna.“

Zhluboka se nadechla. Zavřel dveře a přistoupil k ní. Ukazováčkem se lehce dotkl jejího obličeje. „Musím se přiznat, že mám trochu strach.“

„Strach?“ vydechla.

„Chtěl jsem být s tebou od chvíle, kdy jsem tě uviděl na chodbě ve škole. Tehdy jsi ze všech sil přemýšlela, co říct na poznámku Rického Garcii. Už tehdy jsem věděl, že nejsem dost dobrý pro tvoji rodinu...“

„To neříkej,“ zamumlala nejisté a sklopila oči. „Já já mám své rodiče moc ráda...“

„To je v pořádku. A važ si toho, že je máš. Ale oni mě rádi neměli.“

„Tak to není.“

„Ale bylo. Možná teď změnili názor. A doufám, že už je to stejně jedno. Doufám, že cítíš to, co já, a chceš to se mnou zkusit, a že jsme oba dospělí a dokážeme o svém životě rozhodovat sami. Myslím, že bych tu měl zůstat. Vyspím se na pohovce. Když jsem přišel, nebylas úplně při smyslech. To je další věc. Vlastně jsem využil situace... omlouvám se.“

Neřekla ani slovo. I Sean se odmlčel. Nakonec se na něho Lori podívala.

„Lori, měla bys říct, že sis přála, abych té situace využil.“ Usmála se. „Já...“

„Vlastně je to jedno. Dáš mi nějaký polštář a deku? Nebo mám raději jít? Cítil bych se lépe, kdybys mi dovolila zůstat. Nechci, aby ses bála...“

„Opravdu jsem se bála. A potřebuju se vyspat. Zítra ráno jedu s dědečkem k lékaři. Ustelu ti na gauči,“ řekla bez váhání. „Díky.“

Vyběhla po schodech nahoru a ze skříně vytáhla náhradní peřiny. Sešla zpátky dolů a začala Seanovi stlát postel.

Zarazil ji. „Zvládnou to sám.“

„Fajn.“ Zamířila ke dveřím vedoucím do předsíně. „Ještě jednou díky za to, že tu s námi zůstaneš.“

„Není zač. A to je všechno?“

Lori se zamračila. „Nevím, co máš na mysli.“

Odhodil si z čela pramen tmavých vlasů. „Zapomnělas mi říct, že jsem byl úžasný.“

Zrudla. Několik vteřin ho pozorovala a pak pokrčila rameny. „Byl jsi úžasný.“

Pak se otočila a začala stoupat po schodišti nahoru.

Nový dům Lori Kellyové. A Lori je uvnitř. Sean je taky uvnitř.

Zajímavé. A příhodné. Jen ať se tam Sean pěkně zabydlí... a nechá všude svoje otisky prstů, semeno, možná by se mohl i říznout při holení...

Jed je nebude rušit. A až Sean odejde, vklouzne do Loriina domu... Neměl by to být problém. Ten starý hrad nemá bezpečnostní systém.

Ještě je tam ten kluk. S tím si lehce poradí stejně jako s jeho matkou.

Vlastně proč ne? Možná by ji mohl přinutit, aby se na to dívala. Nebo donutí toho kluka, aby se díval na to, co provádí s jeho matkou...

Zamračil se. Najednou si uvědomil, že k pocitu uspokojení potřebuje stále víc a víc. Zpočátku mu stačilo, když viděl strach v očích své potenciální oběti. Pak potřeboval zabít a cítit na vlastní kůži teplou krev...

Liboval si v podrobném plánování. Dokázal zmást policii, přátele kohokoliv. Dokázal mást své oběti až do poslední chvíle... a potom mohl sledovat zmatek, strach, zoufalost v jejich očích...

Ale tohle...

Tohle by mohlo být ještě lepší. Mohl by si s Lori hrát tak dlouho, dokud ho to nepřestane bavit. Pak ji zabije.

A potom bude pozorovat, jak se Sean Black svíjí...

Tentokrát elektrickému křeslu určitě neuteče. Třeba na něm dokonce vzplane, jak se to prý už několikrát stalo. Najednou se zasmál. Odpůrci trestu smrti tvrdili, že elektrické křeslo je „nebezpečné.“ A jaké by asi tak mělo být? Pokud to provede dostatečně rychle, bohatý a slavný Sean Black, alias Michael Shayne, se bude smažit na elektrickém křesle a marně přísahat, že je nevinný.

Už se nemohl dočkat.

13

Sean nespál. Nechal si na sobě jen džíny, lehl si na gauč a hleděl do stropu. Život mu najednou připadal báječný. Ne že by v posledních letech nějak trpěl. Vedlo se mu dobře. Antropologie ho bavila, psaní taky, lidé, se kterými pracoval, byli příjemní, a navíc mohl cestovat.

Teď to však bylo ještě lepší. Možná běžel už moc dlouho a došlo mu, že minulosti stejně nikdy neunikne. A možná taky hledal něco, co už jednou skoro měl a toužil znovu najít. Každopádně byl rád, že je zpátky v rodném

městě. V tomto domě. A může ležet na gauči a na rtech cítit ženu, která ho vždy fascinovala.

Zaslechl nějaký hluk. Zpozorněl, ale pak se usmál.

Kotě.

„Díky, kot’átko,“ zašeptal. Měl by poděkovat i Brendanovi díky němu tu teď může ležet.

Zamračil se. Zdálo se mu, že zaslechl nějaký další hluk, ale tentokrát zvenku. Postavil se a vydal se k oknu. Nic. Dům stál v hezké ulici. V jeho okolí byla spousta zeleně, popínavé buganvilie různých pastelových barev se plazily po plotech i samotných domech. Cestu lemovaly vzrostlé duby.

Všude kolem bylo množství příhodných skrýší, které jen občas ozářilo měsíční světlo.

Sean stál u okna dost dlouho, ale nespatriil nic podezřelého. Většina aut byla zaparkována na příjezdových cestách a v garážích. Podél chodníku stálo jen pár osobních vozidel. Místní policie přísně postihovala porušení zákazu parkování nákladních automobilů.

Sean se otočil od okna a vrátil se na pohovku. V ten okamžik zahlédl světlo. Vrátil se k oknu a vyhlédl ven. Ted Neeson asi projíždí kolem, pomyslel si. Policejní auto se zastavilo jen na chvíli.

Pak pokračovalo v jízdě.

Sean odstoupil od okna. Najednou uslyšel, jak zaskřípaly schody. Ztuhl a pozorně napíнал uši. Jak se mohl někdo dostat dovnitř? Ale pokud ano...

Odlepil se od zdi a jen tak naboso pospíchal ke schodišti. Všiml si tmavé postavy plížící se podél zábradlí. Rozběhl se dopředu a instinktivně se vrátil do let, kdy hrával fotbal.

Napráhl se po tom neznámém člověku, a když společně padali k zemi, uvědomil si, že to je Lori.

„Co tu děláš?“ zeptal se naléhavě.

„Co ty tu děláš?“ vrátila mu otázku.

„Snažím se tě chránit! Proč se tu sakra plížíš jako duch?“

Zaváhala, pak se nadechla a podívala se na něho. Její oči mu připomínaly oči tygra. Byly úplně zlaté. Měla něžnou tvář. Vtom povolila pevně sevřené rty a smutně se usmála.

„Chtěla jsem se s tebou vyspat,“ řekla.

„Ted a tady?“

„Samozřejmě že ne na schodech. Můj syn spí, takže můžeme jít do mé ložnice.“

Překvapeně nadzvedl obočí. „Doufám, že dveře do ložnice dobře doléhají.“

„Perfektně,“ zašeptala.

„Myslíš, že to zvládneš?“ zeptal se.

„Co máš na mysli?“ zajímala se.

„Nerad bych, abys dělala moc velký hluk.“

„Pokusím se.“

Chvilí ještě nehybně ležel, ale pak prudce vyskočil. Sehnul se k ní. Lori si myslela, že jí chce pomoci na nohy, ale on udělal ještě víc uchopil ji do náruče. Byla vysoká a štíhlá a připadala mu lehká jako períčko.

Donesl ji do ložnice. Zřejmě se musela nějakou dobu rozhodovat, jestli za ním půjde, protože na sobě měla pořád jen froté župan. Svlékl jí ho ještě dříve, než ji položil na postel. Ležela tu před ním v měsíčním světle nahá. Hlavou se mu honily myšlenky na minulost. Znovu se s ní miloval, cítil její tělo bez toho, že by se ho dotýkal. Proběhla jím vlna vzrušení a najednou dostal

strach, že bude ejakulovat ještě dříve, než jí bude moci dokázat, jak báječný je milenec. Ale Lori už na nic nečekala. Posadila se a objala ho. Rty a jazykem laskala jeho svalnaté břicho a Sean cítil, jak jeho tělo na tyto podněty reaguje. Z hrdla mu unikl vzdech.

Zabořil prsty do Loriiných dlouhých vlasů. Odepnul si pásek a kalhoty. Zaklesla mu palce za pas, ale Sean ji chytil za ruce, svlékl si džíny a lehl si na ni. Přísahal, že bude dobrý, tak musí svůj slib splnit. Nejlépe teď hned. Chytil ji za kolena, roztáhl jí nohy a vnikl do ní. Zasténal a přitiskl se k ní.

Nehýbal se a plně si vychutnával okamžik spojení. Na zádech cítil její ruce, které se zastavily na jeho hýždích.

Našel její rty a toužebně je políbil, zatímco pánví začal pohybovat dopředu a dozadu. Pomalu, kruci, pomaleji, pomaleji, prosil vlastní tělo. Při každém dalším nárazu se neubráníl vzdechu. Měl pocit, jako by jeho úd hladilo nejjemnější hedvábí. Pak se v něm něco zlomilo a on narážel do jejího těla jako sbíječka. Prudké vyvrcholení na sebe nenechalo dlouho čekat. Bylo to tak uspokojující, že se téměř svalil na Lori. Na poslední chvíli se vzpamatoval a lehl si vedle ní. Uvědomil si, že to bylo neuvěřitelně stejné jako tehdy před lety, kdy po ní tolik toužil a ona mu ochotně poskytla své tělo.

Lori si slabě povzddechla, znělo to téměř jako vzlyk, a přitiskla se k němu. Cítil na hrudi její krásné vlhké vlasy. Sean vydechl. Ulehčené se usmál. Došlo mu, že i ona po něm toužila a zřejmě jí vůbec nevadilo, že celé milování trvalo jen pár minut.

Dlouho leželi nehnuté v objetí. Pak ji Sean pohladil po zádech. Připadala mu tak krásná, že se jí musel dotknout.

Dostal chuť políbit ji na malou prohlubeň u páteře.
Otočila se k němu.

Dotýkala se ho. Líbala ho. Nejprve váhavě, ale pak se jejich rty a jazyky spojily v ďábelském tanci. Dotýkal se jí po celém těle. Lori těžce dýchala. Srdce jí divoce bušilo. Dotkla se jeho údu, hladila ho a hrála si s ním. Její vlasy ho lechtaly na hrudi. Tentokrát se mu podařilo vychutnat si pocit očekávání. Líbal ji, laskal, hladil a ona mu jeho dotyky oplácela tak dlouho, dokud si oba zoufale nepřáli znovu se spojit. Poprvé to bylo neuvěřitelné, ale podruhé ještě lepší, intimnější. Těla měli zbrocená potem...

Seana napadlo, že si ještě s nikým nebyl tak blízký. Noc se chýlila ke konci, ale na tom nezáleželo. Tohle je možná nejlepší noc jeho života.

Stál nehybně a sledoval dům. Znal tuhle čtvrt. Zaparkoval dole v ulici – ne příliš daleko, kdyby auto náhodou rychle potřeboval – a skrýval se za velkými stromy lemujícími chodník před domem.

Netrpělivě přešlápl.

Sean Black byl pořád uvnitř.

Pak mu to došlo – Sean Black neodejde.

Vztekle zaklel. „Udělej to, udělej to i tak!“ pobízel ho vnitřní hlas. Polekal se. Došlo mu, že ta slova vyslovil nahlas. Zdá se, že se přestává kontrolovat...

Udělej to. Zabij i Seana...

To by nebylo rozumné, řekl si. Nedisciplinované hlupáky policie vždycky časem odhalí. Musí se chovat chytře, není přece blázen.

Potichu zaklel. Málem vyskočil, když se mu něco otřelo o nohy. Podíval se dolů. Kočka. Pitomá černá

kočka. Chvilí na ni hleděl a pak se pro ni natáhl. Pevně jí uchopil. Kočka bolestně zamňoukala. „Ci, cítí,“ řekl tiše a pohladil ji po zádech. Kočka spokojeně předla. „Pitomé zvíře!“ zašeptal a pevně zatal zuby. Ještě jednou jí pohladil.

A potom jí jedním pohybem zlomil vaz.

Mrtvé tělo pohodil před Loriin dům mezi pytle s odpadky.

Aby je dostal oba, musel by využít momentu překvapení. Kdyby se mu podařilo vloupat dovnitř, když budou oba spát...

Podíval se na oblohu. Spousta mraků.

Čekal.

Měsíc se schoval a ulice byla temná. Dům si už stačil pořádně prohlédnout. Není blázen. Přední dveře nebude ani zkoušet. Určitě najde vhodnější vchod.

Čas rychle ubíhal. Příjemně. Stále se k němu tiskla. Jejich těla pomalu ochladla a Lori se natáhla pro přikrývku. „Lori,“ zašeptal a pevně ji objal. „Copak?“

„Myslím, že tě miluju.“

Najednou ztuhla. Neodtáhla se, ale něco se v ní zlomilo. „Tohle neříkej, Seane, teď ne. Jsi ještě pod vlivem...“

„Lori, kdybych ti chtěl lhát, udělal bych to před milováním, ne po něm.“

„Ne, ne. Chtěla jsem říct, že mě pořádně neznáš. Tolik let jsme se neviděli...“

„Vždycky jsi pro mě hodně znamenala.“

„Ted si tím nemůžeš být jistý. Třeba jsem se změnila. Nevíš...“

Zavrtěl se a přitiskl ji na lůžko. Podíval se jí do očí. Těžce polkla, ale neuhnula pohledem.

„Tak mi dej příležitost, abych tě mohl poznat.“

Široce rozevřené oči se jí leskly. Na chvíli ho napadlo, že se ho bojí, a starý pocit napětí ho znovu zachvátil. Ale pak si olízla rty a Seanovi najednou připadalo, že vypadá *provinile*, ne vystrašeně.

Usmála se. „Myslím, že už jsem ti příležitost dala. Nezvu příliš často muže do své ložnice a nedovoluju jim, aby se se mnou váleli v posteli.“

Přikývl. „To rád slyším.“

Odsunula ho a opřela se o lokty. „A co ty?“

„Nikdy nezvu do své ložnice muže.“

Znovu se usmála. „A ženy?“

„Měl jsem jich až moc,“ přiznal se.

„A taky jsi jim říkal, že je miluješ?“

„Ani jedné.“

„Opravdu?“ zašeptala.

„Opravdu.“

„To jsem ráda.“

Chytil ji za bradu. Toužil ji políbit. Vtom něco zaslechl. Nebyl si jistý, co to bylo. Nějaké škrábání. Neozývalo se z domu, ale zvenku.

„Co je to?“ zeptala se Lori.

„Nevím.“

Prudce se postavil a zamířil k oknu. Odhrnul závěsy a vyhlédl ven. Kolem bylo tolik zeleně, že by se v ní mohla schovat celá armáda. Začínalo svítat a tmavé stíny už nebyly tak temné.

„Máš vzadu venkovní osvětlení?“ zeptal se.

„U zadních dveří je velká lampa – vypínač je kousek od krabice s tím kotětem. Ale nevím, jestli to světlo funguje.“

Podíval se na ni a natáhl si džíny. Lori se taky postavila a oblékla si župan.

„Raději zůstaň tady...“ začal.

„V žádném případě,“ řekla.

„Mysli na Brendana.“

„Ten hluk se ozýval od zadních dveří,“ pronesla rozhodně. Podíval se jí do očí. „Drž se za mnou.“

Poslechla ho. Tiše vyšel z ložnice. Společně sešli po schodech dolů a zamířili k zadnímu vchodu do domu.

Najednou před dům vjelo auto. Sean přiskočil k oknu a poodhrnul závěs.

„To je Ted,“ oznámil Lori.

Podívala se na hodinky. „Je šest pryč. Chceš ho pozvat na kávu?“

„Proč ne.“ Stejně už bylo ráno. Sean netušil, v kolik hodin Brendan vstává, ale nechtěl zbytečně riskovat. Oblékl si košili. „Půjdu ven a zeptám se ho, jestli chce jít dovnitř.“

Lori přikývla. „Chvíli ho tam zdrž. Zatím se obléknu.“ Lori zamířila po schodech nahoru, zatímco Sean odemkl přední dveře a vyšel ven.

Svítilo. Ulicí právě projížděl popelářský vůz. Psi štěkali a sousedka v natáčkách šla do schránky pro noviny. Podívala se na něho a zamávala na pozdrav.

Ted vystoupil z policejního automobilu.

„Měl jsi službu celou noc?“ zeptal se ho Sean.

„Jo, sloužil jsem za jednoho kamaráda,“ odpověděl Ted. Vypadal unaveně. Pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že musím pohlídat naše holky.“

„Naše holky?“

Ted se začervenál. „Projížděl jsem kolem všiml jsem si tvého auta, tak jsem neměl strach. Zajel jsem taky k Janinu a Susaninu domu.“

„Lori měla strach. Brendan si přinesl domů kotě a zapomněl jí to říct. Bála se, že je někdo v domě. Nabídl jsem se, že u ní přespím na pohovce.“

„Jednou spíš na pohovce, jednou v hotelovém pokoji... řeknu ti, takový život by mě nebavil. Mám rád svoji práci, rodné město, známé.“

„Někdy mi připadá neuvěřitelné, že ty a Ricky jste policajti.“ Ted se ušklíbl. „Proč? Vždycky jsme si přece hráli na drsnáky.“

„Nepůjdeš dovnitř? Lori už postavila na kafe.“

„Nerad bych rušil. Chtěl jsem se jenom ujistit, že je v pořádku.“

„Nebudeš rušit. Vlastně se nám zdálo, že se někdo snaží vloupat do domu.“

„Opravdu?“ divil se Ted. „Zaslechli jsme nějaké zvuky.“

„Tady je plno koček a mývalů. Někdy se tu zatoulá i liška. A Lori má jednu z nejhezčích zahrad v ulici. Byla vysázená před mnoha roky. Asi jste slyšeli lišku nebo mývala.“

„Asi jo. Ale raději bych se tam podíval. Půjdeš se mnou?“

„Jasně. Proč ne? Je to moje práce.“

Společně obešli dům, ale nevšimli si ničeho neobvyklého. Sean si pozorně prohlížel zámek na dveřích. Byl starý a poškrábaný, takže se nedalo s určitostí říct, jestli na něm jsou nějaké čerstvé škrábance.

„Nevidím nic podezřelého,“ ozval se Ted.

„Já taky ne. Pojd', dáme si kávu.“

Vrátili se zpátky k předním dveřím. Sean zazvonil. Lori se už stačila obléct. Na sobě měla šaty, punčochy a sandály na podpatku. Ještě vlhké blondáté vlasy si stáhla do úhledného uzlu. Voněla mýdlem, šamponem a nevтіravým parfémem.

Ani stopa po nočním milování. Byla rychlá, setsakramentsky rychlá.

„Ahoj, Tede. Díky za hlídání! To je od tebe moc hezké.“

„To víš, nejsem jenom obyčejný policajt.“

„Já vím,“ usmála se. „Pořád boříš zavedené hranice.“

„Díky za uznání, madam,“ prohodil Ted a následoval ji do kuchyně. „Některé věci se prostě nikdy nezmění.“ Vzal si od Lori šálek s kávou. „Bývali jsme kamarádi, a když vás tu tak vidím pohromadě, mám dojem, jako bych se vrátil do školních let.“

„Díky,“ zamumlala Lori a pohlédla na Seana. „Jsem ráda, že jsi tu přespal.“

„Není zač,“ řekl. Bylo zřejmé, že se Lori nechystá celému světu vyžvanit zprávu o jejich společně strávené noci.

„Myslím, že už půjdu,“ pokračoval Sean.

Podívala se na hodinky. „V osm musím vyzvednout dědečka.“

„Kdybych mohl nějak pomoci, dej mi vědět,“ nabídl se.

Sklopila zrak. „Kéž by se mu dalo nějak pomoci,“ řekla. „Ještě jednou díky za podporu.“

Sean se otočil a chystal se odejít, když vtom kdosi otevřel dveře.

Všichni tři na sebe překvapeně zírali. „Nazdar, Lori!“

Byl to její bratr Andrew. Vstoupil do haly. „Vidím, že tu máš po ránu rušno jako na nádraží,“ řekl.

Sean potřásl hlavou. „To jsme ale hlídači, co?“ otočil se k Tedovi. „Klidně necháme odemknuté dveře, aby se dovnitř mohl dostat kdejaký pobuda.“

Andrew se usmál na sestru. „Chtěl jsem se tě jenom zeptat, jestli nemám jet s tebou a dědečkem. Odpoledne mám sice nějakou práci, ale...“

„Ne, to je v pořádku. Naši se už taky nabídlí, že pojedou s námi. Ale raději bych s ním jela sama.“

„Jak si přeješ. Vidím, že pijete kávu. Můžu dostat taky?“

„Jistě.“

Když Lori odešla pro další hrnek, Sean se posadil, aby si oblékl ponožky a obul boty.

„Jak jsi vlastně hlídal moji sestru?“ zajímal se Andrew a podezíravě si Seana prohlížel.

Sean mu nestačil odpovědět. Právě v tu chvíli se na schodech objevil Brendan. Musel se vzbudit teprve před chvílí, ale stačil si obléct džínové šortky a tričko s nápisem Rolling Stones. „Ahoj, Seane! A strejdo Andrewe. Dobrý den, pane Neesone.“

Nejprve zahlédl jen Seana, ale když si všiml ostatních, vypadal zmateně. „Co se děje? Mámě se něco stalo?“

„Ne, nic,“ odpověděl rychle Ted.

Sean se usmál. „Tvoje kotě nás v noci pořádně vystrašilo.“

„Kotě... aha! Štěstíčko!“ řekl Brendan. „Potulovalo se kolem domu a smutně mňoukalo. Napadlo mě, že má asi hlad, a tak jsem ho vzal dovnitř a dal mu mlíko.“

„Tys ho pojmenoval Štěstíčko?“ zeptal se Sean.

„Jo,“ přikývl Brendan. „Máma se na mě asi zlobí, co?“

Sean zakroutil hlavou. „Jenom se vystrašila, a tak mi zavolala.“

„Zajímalo by mě, proč nezavolala mně nebo našim,“ zamumlal Andrew a nepřestával upřeně hledět na Seana.

Sean pokrčil rameny. „Asi nechtěla budit rodiče a nebyla si jistá, že budeš doma. Celý den jsme byli spolu a zřejmě jsem se zmínil, že pracuju dlouho do noci.“

„Zřejmě,“ řekl Andrew.

„Takže tys tu spal,“ prohodil Brendan, viditelně potěšen. Ukázal na pohovku. „Jo.“

„To je od tebe hezké.“

„Jo, moc hezké,“ podotkl Andrew.

„Co je hezké?“ zajímala se Lori, která právě přinášela bratrovi kávu.

„Ze sem Sean přijel uprostřed noci.“

„To kotě se jmenuje Štěstíčko,“ řekl Sean a podíval se na ni.

„Štěstíčko? Opravdu?“ Překvapeně nadzvedla obočí a nepatrně se usmála. „Brendane, doufám, že mi příště dáš vědět, až si zase domů doneseš nějaké zvíře.“

„Určitě, mami. Omlouvám se. Můžu si to kotě nechat?“

„Proč ne. Vezmeme ho ale k veterináři. Nechci mít další koťata a taky ho budeme muset nechat odčervit a tak.“

„No já už půjdu,“ ozval se Sean. „Uvidíme se dneska večer u Jany.“

„Já tam taky půjdu?“ zajímal se Brendan. „Pozvala všechny,“ odpověděla Lori. „Bezva!“

„Nebudeš se tam nudit?“ utahoval si z něho Andrew a rozcuchal mu rukou vlasy.

„Ne... Janina dcera je stejně stará jako já,“ připomněl mu Brendan. „Je to moje kamarádka.“

„Takže se spolu přátelí i další generace. To je moc hezké,“ ozval se Ted.

„Jo, přátelí,“ řekl Andrew a pozorně si prohlížel Lori. Sean zaťal zuby. Pěkný přítel, pomyslel si. Andrew by měl stát na jeho straně, ale zdá se, že se mu příliš nezamlouvá, že Sean strávil noc v domě jeho sestry. Možná se hodně věcí opravdu změnilo.

„Děkuju ti, Seane,“ řekla Lori a doprovodila ho ke dveřím.

Sean jí byl za to vděčný, avšak naneštěstí se k nim připojil i Ted, který tvrdil, že se musí vrátit zpátky do práce. I Andrew s Brendanem vyšli před dům.

„Vypadá to, že bude hezky,“ podotkl Ted.

„Hlavně ať večer neprší,“ řekl Andrew. „Jana by byla nešťastná, kdyby něco pokazilo její večírek.“

„Mami!“ vykřikl najednou Brendan a rozběhl se k pytlům s odpadky. Sean přimhouřil oči, aby mu do nich nesvítilo slunce, a podíval se daným směrem.

Mrtvá kočka. Na pytlích ležela mrtvá kočka.

„Sakra! Taky ji nemusel najít právě on!“ zamumlal Ted. „Lidi jezdí jako blázni a všude pak jsou přejetá zvířata.“

„Mami!“ opakoval Brendan a zvedl zabité zvíře.

Lori spěchala k synovi. „Brendane, zlato, nemůžeš brát všechno do ruky, co když ta kočka byla nemocná...“

„Vypadá úplně zdravě! Někdo ji musel srazit! Nějaký idiot ji zabil a odhodil!“ vykřikl vztekle Brendan. „Proč

jsou někteří lidi tak bezohlední?“ zeptal se a podíval se na Seana.

Sean si všiml, že Lori by byla raději, kdyby Brendan kočku pustil na zem. Zřejmě se bála, aby se nenakazil nějakou nemocí.

„Dej mi tu kočku, Brendane,“ řekl Sean. „Zavezu ji na veterinu, aby zjistili, co se jí stalo.“ A pohřbili ji, to už ovšem neřekl nahlas.

Brendan těžce polkl a přikývl. Lori se na Seana vděčně podívala a objala syna kolem ramen. Sean si nejprve myslel, že se to Brendanovi nebude líbit, ale on matčinu ruku nesetřásl. Vypadal rozzlobeně, zároveň si však uvědomoval, že to, co se stalo, matka nezavinila. „Takové lidi by měli zastřelit!“ vykřikl procítěně. Smrt nevinného zvířete ho zasáhla.

Sean si najednou přál, aby byl mladší.

„Je to hrozné, Brendane,“ ozval se Andrew. „Někteří lidi už jsou prostě takoví.“

Při těch slovech stál Andrew vedle Teda a díval se na Seana.

Sean se ho rozhodl ignorovat. Andrew byl Loriin bratr a Brendanův strýc.

Jeho *kamarád*. To teda jo.

Sean položil kočku do auta, posadil se za volant, nastartoval motor a zamával na pozdrav.

Když zastavil na křižovatce, znovu se podíval na mrtvé zvíře. Zamračil se a uchopil kočku do ruky.

Brendan měl pravdu.

Vypadala naprosto zdravě. Pěkná srst, svalnaté tělo. Najednou si uvědomil, že do téhle kočky autem nikdo nenarazil.

Měla zlomený vaz.

Žádné jiné zranění na těle neměla.

14

„Nedáme si někde oběd nebo něco k pití?“ zeptala se Lori a podívala se do zpětného zrcátka na dědečka.

Seděl na zadním sedadle se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Prořídly mu vlasy, ale kdysi jich měl tolik, že mu ještě pořád zůstala dosti hustá sněhobílá hříva. Obličej měl vyzáblý a bledý.

Vypadal jako mrtvola.

Lori píchlo u srdce. Dědeček byl báječný, uvážlivý člověk, který uměl naslouchat druhým lidem, a nikdy nikoho zbrkle nehodnotil. Vždycky ho měla moc ráda, už od doby, kdy byla malá holka a on jí kupoval bonbony za vzorné chování. Věděl, jak udělat ostatním radost. Nespoléhal na drahé dárky, ale tušil, čím koho potěší. Joshovi jednou koupil žlutého kanárka, matce roztomilé štěně, které dodnes zbožňovala, a Andrewovi dokonce hada. Nikdy se nechoval jako politik a neměl ambice změnit svět. Byl prostě báječný. Pracoval jako architekt a vydělal si hodně peněz. Postavil několik nádherných budov. A celý život se choval jako slušný člověk. A teď tohle...

Lori dostala vztek. Byla naprosto bezmocná.

„Dědečku?“ řekla tiše. Napadlo ji, že možná spí.

Znovu se podívala do zpětného zrcátka. Dědeček otevřel oči a pozoroval ji.

„Lori, netrap se, prosím. Netrap se kvůli mně, ano?“

„Dědečku...“ Do očí jí vyhrkly slzy.

„Jo, dáme si něco k pití. Potřebuju panáka. Kousek odsud je irská hospoda. Jmenuju se přece Kelly.“

„Dědečku, neměl bys...“

„Drahoušku, ještě pořád jsem dospělý, je to tak?“

„To jsi.“

„Mám chuť na whisky. Moc často se neopíjím a teď chci whisky.“

Zabočila na parkoviště před irskou hospodou, která tu stála už celou věčnost. Miami bylo báječné město. Hned vedle irské hospody stál hispánský bar. Kubánci a ostatní jihoameričané z této části města se naučili jíst bramborovou kaši, slaninu a zelí. Na oplátku byly některé nápisy v restauraci v angličtině, gaelštině a španělštině. Sem tam se objevila i portugalština pro případné brazilské návštěvníky.

Dědeček pozdravil barmana, asi devadesátiletého mladíka.

„Ahoj, Mickey, dám si panáka whisky. A moje holčička si dá...“ Odmlčel se a podíval se na Lori. „Sice řídíš, ale myslím, že jedno pivo zvládneš.“

Lori zaváhala. „Dám si guinness, Mickey.“

„Hned vám to donesu,“ zavolal za nimi Mickey.

„To znamená, že se budeme moci napít asi tak za deset minut,“ zamumlal dědeček a mrkl na Lori. Sklopil hlavu. „Starý Mickey už taky vypadá jako mrtvola, že jo?“

„Dědečku!“ vykřikla pohoršené.

„Ale drahoušku, vím moc dobře, na co jsi v autě myslela. Myslela jsi, že spím, ale já jsem viděl ten tvůj pohled. Puká mi srdce, když vidím, jak se kvůli mně trápíš.“

„Netrápím se.“

„Trápíš se kvůli smrti, Lori. Ale já mám přece za sebou plodný život. Jen se na to podívej, tvůj bratr, Josh, tvoji rodiče a další příbuzní se ze všech sil snaží, abych na to nemyslel. Ještě jsem neumřel, ale umírám a vlastně mi to nevadí. Jsem na smrt připravený. Byl bych rád, kdyby ses s tím smířila i ty.“

Mickey byl rychlejší, než dědeček předpokládal. Lori se rychle sklonila nad sklenicí s pivem.

„Moc rád tě zase vidím, Lori Kellyová,“ řekl Mickey srdečně. „Tenhle starouš nedělal nic jinýho, než že celý roky tesknil po svý milovaný vnučce. Říkám ti pravdu, to mi věř.“

Lori přikývla. Chtěla mu poděkovat za přivítání, ale nezmohla se na jediné slovo. „Brečí do piva,“ vysvětloval dědeček Mickeymu. „Nemůže se smířit s faktem, že umírám.“

„Jen počkej, až se dostaneme do nebe!“ řekl Mickey. „To bude teprve život!“

Mickey se vzdálil. „Dědečku, neměl bys...“

„Lori, když už se musíš trápit, vzpomeň si na svoji kamarádku Eleanor. To je opravdová tragédie. Jestli mě máš ráda, mluv se mnou upřímně nepředstírej, že jsem starý blázen, který neví, jak na tom je.“

„Ale... já nechci, abys umřel!“ řekla tiše.

„Není snadné opustit ty, které člověk miluje, ale neboj se, ještě nikam nespěchám,“ řekl a usmál se na ni.

Taky se pokusila o úsměv.

„Takže žádné řeči za mémi zády,“ varoval ji.

„Neboj se,“ slíbila.

„Měla bys mi pomoci se svou matkou.“

„Máma je bezvadná.“

„To teda je. Takovou snachu člověk jen tak nenajde. Měla mě ráda jako vlastního otce.“ Pokýval hlavou a zvedl sklenku k přípitku. „Na tvoji matku!“

Lori se usmála a zvedla sklenici. „Na mámu. Tvrdohlavá jak čert, ale dáma za všech okolností.“

Dědeček se usmál, ale pak zvažněl. „Dělá si starosti. Říká, jak je to hrozné, že ses vrátila právě ve chvíli, kdy někdo zavraždil tvoji kamarádku. Samozřejmě že kdybys zůstala v New Yorku, bylo by to také hrozné, ale byla bys dále od té tragédie.“

„Nemusí se bát.“

Pokrčil rameny. „Hodně se změnila. Potom co se Mandy Ohňová utopila a policie obvinila Seana Blacka.“ Znovu zvedl sklenici. „A ty jsi utekla do Anglie. Nemohla tě nijak zastavit a ty ses hned provdala a poslalas nám fotku svého manžela. Už tehdy nevypadal nejlépe. Jako chodící smrtka!“

„Dědečku...“

„To nic, Lori. Chci jenom, abys pochopila, že se tvoje máma změnila. Myslí si, že ses za toho Angličana provdala kvůli ní. A brzy potom ovdověla. A tak už nesoudí lidi tak přísně jako kdysi.“

Lori se znovu napila. Pivo mělo pokojovou teplotu a zatočila se jí z něho hlava.

„Cítím se dobře. Vlastně jsem šťastná.“

„A jak se má Sean Black?“ zeptal se. Podívala se na něho. „Má se fajn.“

„To rád slyším. Určitě to pro něho není snadné. Měl by se vrátit zpátky do Kalifornie a raději tam zůstat. Ted, když je další vaše kamarádka po smrti. Ale to on asi neudělá, když ses vrátila domů.“

„Dědečku, zůstává tu kvůli své práci, ne kvůli mně.“

„Opravdu tomu věříš? No uvidíme. Rád si s ním dnes večer promluví. Vždycky jsem měl toho chlapce rád.“ Musela se usmát. „Je to dobrý kamarád.“

„Jenom kamarád?“

„Ještě nevím. Máme společnou minulost.“

„Možná byste si o té minulosti měli promluvit,“ navrhl dědeček.

Překvapeně se na něho podívala. Vždycky toho věděl až příliš hodně. Uvažovala, kolik toho asi ví tentokrát.

Usmál se na ni. Pozvedl sklenici. „Rozhodně ještě nejsem mrtvý, tak se kvůli mně netrap. Někakou dobu tu ještě pobudu, abych se ujistil, že jsi v pořádku.“

„Děkuju.“

Přitukla si s ním a dopila pivo. „Takže?“

Seanovi se Gillespieová líbila, opravdu se mu líbila, ale někdy mu připadala zbytečně dramatická.

Byli v márnici a ona právě roztrhla igelitový pytlík obsahující hromádku kostí. Spálených kostí.

„Takže?“ opakovala.

Podíval se na ni. „Spálené kosti,“ řekl.

„Ale i tak se z nich dá něco vyčíst, je to tak? Když si je pořádně prohlédnete, můžete mi říct něco o člověku, kterému patřily?“

Přikývl. „To můžu, ale řeknu vám asi jenom to, co už zřejmě víte.“

„Zkuste to,“ pobídla ho. „Kosti se žárem smrsknou, je to tak?“

„Ano. Ale stále podle nich dokážu určit, jestli patřily muži či ženě a stanovit přibližný věk. A protože lebka vypadá zachovale, vsadím se, že by podle ní mohla být provedena rekonstrukce obličeje.“

„Tak já vás tu s těmi kostmi na chvíli nechám,“ řekla sladce. Odešla a zavřela za sebou dveře.

Připravila mu rukavice, nástroje, chemikálie a další věci, které by mohl potřebovat.

Nejprve váhal, ale pak si rukavice navlékl a pečlivě začal rovnat jednotlivé kosti. Postupem času z nich vytvořil téměř dokonalou kostru. Tato práce ho stále fascinovala. Měl to štěstí, že začínal s jedním z nejlepších profesorů na světě, který jim na univerzitě často dával testy. Nejprve jednoduché, s velkými kostmi. Je to lidská kost nebo ne? Postupně přidával menší a menší kůstky. Jako studenti také často pracovali v terénu a nalézali kosti úmyslně pohozené v budovách určených k demolici. Ještě nyní Seana udivovalo, co všechno se z kostí nejodolnějších částí lidského těla dalo vyčíst. Nemohly sice nabídnout něco tak jedinečného jako je DNA, ale s využitím nových postupů se dokonce i z ohořelých zubů dalo zjistit, jestli na nich někdy pracoval zubní lékař. Neměl tady sice příslušné vybavení, ale jednotlivé fragmenty mohly být zaslány do laboratoře a v případě pozitivního nálezu porovnány se zubními kartami pohřešovaných osob.

Gillespieová mu k tomuto případu neřekla nic konkrétního, ale Seanovi došlo, že si myslí, že tělo někdo spálil, aby policii znemožnil identifikaci oběti.

Tato dívka byla obětí vraždy.

Pánevní kost byla relativně zachovalá, takže Sean okamžitě určil, že patřila mladé ženě. Přestože kosti někdo spálil dříve než se tělo rozložilo stále se z nich dalo hodně vyčíst. Podle srůstů bylo zřejmé, že osoba, které patřily, nedávno ukončila růst. Relativně zachovalá

lebka potvrzovala dívčin věk. Kolem pětadvaceti, tak zněl Seanův odhad. Drobné fisury byly ještě zřetelné.

Byl si jistý, že tohle všechno zjistila i Gillespieová a to ještě zvýšilo jeho zvědavost. Proč ho sem vlastně pozvala?

Když si prohlížel páteř, zjistil, že dívka byla zabita nějakým ostrým předmětem, pravděpodobně dlouhým nožem nebo skalpelem. Rovněž objevil vrypy na žebrech, které naznačovaly, že někdo do těla oběti opakovaně bodal. Jak byly narušeny tkáně nemohl určit, ale i samotné kosti prozrazovaly, že se jedná o velice smutný případ. Právě studoval jeden obratel, když se Gillespieová vrátila.

Podíval se na ni. „Samozřejmě to nemůžu nijak dokázat, takže se jedná o pouhou teorii, ale předpokládám, že jste došla ke stejnému závěru. Tuhle dívku zabil člověk, jenž zavraždil i naši další oběť a možná má na svědomí i Eleanor Metzovou.“

Gillespieová otevřela šanon, který držela v ruce, a nasadila si brýle. „Sariah Applebeeová, žena, stárí dvacet pět, výška sto šedesát dva centimetrů, váha šedesát kilogramů... podívám se, co tu ještě máme... nosila boty číslo třicet osm. Myslíte, že by tyto kosti mohly patřit této ženě?“

„Ano, ovšem nejenom jí. Můžete kosti i zuby poslat.“

„To můžeme, ale stejně mi to nikdo stoprocentně nepotvrdí. Myslím, že nám s identifikací může pomoci jedině vrah.“

„Porovnání fragmentů zubů může nebo nemusí souhlasit se zubní kartou Sariah Applebeeové.“

„To máte pravdu. Pokud si myslíte, že to bude k něčemu dobré, pošlu ty zuby do laboratoře. Ale teď... promluvil byste si s někým?“

Sean se zamračil. „S kým?“

Usmála se. „S mým manželem. Brzy pochopíte, o co mi jde.“

Následoval Gillespieovou do její kanceláře. Za psacím stolem seděl starší muž. Mohlo mu být tak šedesát, měl pronikavé modré oči a šedivé vlasy. Usmíval se na ně.

„Můj bývalý manžel, nadporučík Trent z oddělení vražd. Josephe, tohle je pan Black.“

Joseph Trent se postavil a potřásl si se Seanem rukou. „Rád vás poznávám,“ řekl Sean a zamračeně se podíval na doktorku Gillespieovou. „Nechala jsem si své jméno za svobodna,“ vysvětlovala. „Joe a já jsme se rozvedli... nedokázal se smířit s mými mrtvolami.“

„To ona nedokázala žít s mými mrtvolami,“ opravil ji Joseph Trent.

„Člověk by si myslel, že vás ty mrtvoly sblíží,“ podotkl Sean.

Oba se usmáli a nadporučík Trent začal vysvětlovat. „Moje drahá bývalá manželka je už nějakou dobu přesvědčená, že máme co dočinění s masovým vrahem. Až doposud však bylo velice obtížné získat federální podporu, když jsme v rukou neměli nic jiného než pár starých kostí, které navíc ani nevystrašily místní obyvatelstvo.“

„Od vraždy Eleanor Metzové není mezi lidmi o strach nouze,“ podotkl Sean.

Chvíli na sebe hleděli. „Přiznávám,“ pokračoval Trent, „že jsem se vysmíval nařčení své ženy, že nevím,

co dělám, ale z jejích slov jsem pochopil, že vy jste pracoval s opravdovými odborníky, studoval pod vedením nejlepších profesorů a na některých případech spolupracoval s FBI. Nejprve jsem ženě řekl, že se nechává příliš unášet fantazií, že se snaží vytvořit nějakou záhadu, když my máme plné ruce práce. Proto si vás přivedla na pomoc, abyste dokázal, že její názory jsou správné. Můžete dokázat, že se nemýlí?“

„To nemůžu, ale souhlasím s ní.“

„Joseph,“ ozvala se Kate Gillespieová, „víš stejně dobře jako já, že masový vrah musí vždycky nějak začít.“

„Obvykle,“ opravil ji Joseph a podíval se na Seana. „Jednou jsme vyšetřovali případ mladé ženy, která byla napadena a brutálně zavražděna, když se šla proběhnout. Ukázalo se, že vrahem byl ženatý muž, který svou vlastní ženu nikdy neuhodil.“

„Málokterý vrah bije vlastní manželku zabíjející cizí ženy,“ povzddechla si Kate. „Prosím vás, připomeňte mému manželovi, který má za sebou řadu školení o chování zločinců, že násilí je návykovější než drogy a alkohol. A že chuť vraždit narůstá v lidském psýché hrůzostrašnou rychlostí.“

„Nemusí mi nic připomínat, zlato,“ ozval se Joseph Trent. Povzdechl si. „Pokud tomu dobře rozumím, tak mi chcete naznačit, že tu už delší dobu máme nebezpečného masového vraha. Opatrného, disciplinovaného vraha.“

„Zdá se mi, že už není tak opatrný jako dříve,“ řekla Kate. „Co si o tom myslíte, Seane? Tělo Eleanor Metzové bylo nalezeno dříve, než došlo k rozkladu.“

Sean zaváhal, ale pak souhlasil. „Skutečnost, že tělo bylo tak ledabyle ukryto, může naznačovat vrahovu neopatrnost... buď si je sebou tak jistý, nebo nechtěl být

polapen při činu. Každopádně souhlasím s tím, že čím vyšší bude jeho sebedůvěra, tím neopatrnější bude jeho chování. A navíc bude k pocitu uspokojení potřebovat stále intenzivnější zážitky.“

„To znamená další vraždy, tentokrát ještě brutálnější,“ dodala Gillespieová.

Joseph Trent se postavil. „Slibuju vám, že se do toho pustíme. Ale musíme být opatrní, nechceme vyvolat zbytečnou paniku.“ Zamířil ke dveřím, pak se zastavil a položil Seanovi ruku na rameno. „Byl bych rád, kdyby se o našem rozhovoru nikdo nedozvěděl. Ani můj kolega detektiv Garcia.“

Sean se zamračil. „To on mě sem přivedl.“

„Já vím. Prostě mu řekněte, že vás Kate požádala, abyste jí pomohl s jistým výzkumem.“ Mrkl na svoji bývalou ženu. „Sežere to i s navijákem.“

S úsměvem na tváři je opustil.

Gillespieová se na Seana srdečně usmála a ze zásuvky vytáhla láhev brandy. Skleničky neměla. Zhluboka se napila a podala mu láhev.

Také se napil.

„Tam venku se pohybuje nebezpečný zločinec,“ řekla přesvědčivě. „Děkuju vám!“

Přikývl. „To já vám děkuju.“

„Za to, že jsem vás donutila prohlédnout si hromadu kostí, když se z vás teď stal slavný a bohatý spisovatel?“

Usmál se. „Kosti mě nikdy neomrzely. Ale spíše jsem vám chtěl poděkovat za důvěru.“

Znovu se napila a podala mu láhev.

„Určitě máte více peněz než já. Brandy bylo na mě. Pokud se mi podaří prosadit svůj názor a policie chytne

toho vraha, dlužíte mi láhev šampaňského. A musí být opravdu dobré.“

„Takže jsou z nás partneři?“

Gillespieová nadzvedla obočí. „Co tím myslíte?“

„Rád bych vás o něco poprosil.“

„Tak dobře.“

„Pojďte se mnou.“

„Chcete mě zavést na nějaké tmavé a nebezpečné místo?“

„Doktorko Gillespieová, jsme v márnici, tak co byste ještě chtěla?“

Pokrčila rameny. „Tmavou kobku plnou pavučin, jak ji popisují v gotických románech. Ale kam mám s vámi jít?“

„Jen k mému autu. Dlouho vás nezdržím.“

Následovala ho. Otevřel dveře automobilu a Gillespieová pokrčila nos kočka už začínala zapáchat. Sean si ani neuvědomil, že byl v márnici tak dlouho.

„Doufám, že nevozíte v autě mrtvolu?“

„Kočí mrtvolu.“

„Cože?“

„Mohla byste určit příčinu smrti?“ zeptal se jí. Zamračeně si ho prohlížela. „Řekla bych, že už jste ji určil sám.“

„Zkuste to.“

Usmála se, vytáhla z kapsy rukavice a natáhla se pro kočku. Podívala se na něho. „Zlomený vaz.“

„Mohlo k tomu dojít při nárazu do auta?“

„Ne, to udělal člověk.“ Zamračila se a nepřestávala ho pozorovat. „Je mi to líto, ale hodně lidí se nedokáže ovládat a zabije zvíře. Je to hrozné a měli by za to jít za mříže... Kde jste tu kočku našel?“

„Před domem mé přítelkyně.“
„Asi má nepříjemné sousedy.“
„Asi.“
„Myslíte si, že je za tím něco jiného?“
„Myslím si, že možná... vlastně nevím. Možná už jsem paranoidní...“
„Možná,“ řekla Gillespieová podezíravě, „máte dojem, že byste měl na svoji přítelkyni dávat pozor.“
„Možná.“
„Zbavím vás té kočky,“ navrhla Gillespieová.

15

Janin večírek byl úspěšný od samého začátku. Lori přišla brzy, protože Janě slíbila, že jí pomůže s přípravou občerstvení. Rovněž Brad dorazil dříve než ostatní hosté a společně s dětmi prostřel stoly na terase, zatímco Lori s Janou chystaly omáčky, krájely zeleninu, salámy a sýry.

Loriini rodiče a dědeček přijeli s Jacksonovými a Huntovými, se kterými se stýkali již dlouho a často se scházeli v místním klubu. Janina matka přinesla lasagne, Loriina máma masový nákyp a Bradová matka, dcera vyhlášeného pekaře, upekla vynikající zákusky. Během několika minut panoval v kuchyni zmatek. Postupně dorazily Tininy kamarádky ze školy, Jeff Olin, Michael Black, Andrew a Josh, Ricky, Ted, Sue a úplně nakonec, když už byl večírek v plném proudu, přijel i Sean.

Nebyl připraven na to, že Tina s Brendanem už ostatní děti informovali o příchodu známého Michaela

Shaynea, ale když vstoupil na terasu a vrhlo se na něho stádo děvčat a kluků, rychle se vzpamatoval a zvládal celou situaci s humorem a nadhledem.

Lori ho pozorovala a nevěděla, co si má myslet. Neuniklo jí, že mu mladá děvčata nadbíhají. Sean se na ně usmíval, povídal si s nimi, rozdával autogramy.

„Myslím, že ho půjdu vysvobodit,“ prohodila Jana. Starší hosté seděli u jednoho stolu, dospělí se shromáždili kolem dalšího a všechny děti nadšeně poskakovaly kolem Seana.

„Proč ho chceš vysvobozovat?“ zeptal se Brad. „Jen ať si užije zájmu.“

„On to zvládne,“ ozval se Michael. Bylo zřejmé, že je na svého bratra pyšný.

„Vždycky byl bezvadný,“ přidala se Sue. „Když si vzpomenu, jak jsme se k němu zachovali...“ Odmlčela se a rozhlédla se kolem sebe. Necítila se nejlépe, protože zde bylo hodně rodičů, kteří tehdy před lety po tom skandálu zakazovali svým dětem stýkat se s Seanem. Susanin otec zemřel a její matka byla těžce nemocná, ale byli tu Rickyho rodiče, Tedova matka, Jacksonovi, Huntovi a Kellyyovi. Sue seděla naproti Jeffu Olinovi a vedle Michaela Blacka.

„Nic jsme mu neudělali,“ řekl Jeff a přikryl dlaní Susaninu ruku. „A to je dobře. Nikdy mě nenapadlo, že by s tím měl Sean něco společného. On a Mandy mívali problémy, ale dokázali je vyřešit jako normální lidé.“ Usmál se. „Dost na sebe řvali.“

„Stejně je zvláštní, že Mandy je už po smrti a Eleanor taky,“ ozval se Michael.

„Chybí mi,“ řekl Jeff. Zvedl láhev s pivem. „Díky, Jano. Ten večírek byl bezvadný nápad.“

„Stejně si myslím, že bychom měli Seana vysvobodit,“ trvala na svém Jana.

„Podle mě žádnou pomoc nepotřebuje,“ prohodil Ricky. „Kdo je ta roztomilá holka? Vypadá dost sexy. Té přece nemůže být třináct, že ne, Jano?“

„Doufám, že nemluvíš o mé dceři,“ zabručel Brad.

„Nebud' směšný. Tvoji dceru přece znám.“

„To je Jennie Larsonová. Bydlí vedle nás a je jí šestnáct,“ odpověděla Rickymu Jana.

„Určitě si myslíš, že vypadá nejmíň na dvacet,“ poznamenala Sue.

„Koketa?“ nadhodil Josh.

„Ne, prostě ví, že vypadá dobře, a tak to zkouší,“ řekla Lori s úsměvem.

„Aha... takže ty jsi kdysi taky mučila starší muže!“ obvinil ji Ricky.

Lori se smíchem zakroutila hlavou. „Ne, když jsem byla mladší, myslela jsem si, že muži po třicítce jsou starci nad hrobem. Raději jsem mučila kluky v mém věku.“

„Jaká upřímnost!“ vykřikl Jeff.

„Každopádně vám řeknu, že ta malá koketa vypadá senzačně,“ prohodil Ted.

„To jsme si přece o sobě mysleli všichni, ne?“ podotkl Andrew.

Josh se zasmál. „To teda jo. Nikdo se nám nemohl vyrovnat.“

Seanovi se konečně podařilo vymanit se z kroužku svých obdivovatelů. Kolem stolu proběhla Tina a několik dalších děvčat. „No řekněte, není senzační!“ vykřikla jedna z nich.

„Úžasný!“ souhlasila další.

„Panebože,“ zašeptala Sue a rozhlédla se kolem sebe. „Přesně tohle říkala Ellie o chlapech, kteří se jí líbili...“ Po tváři jí stékala velká slza. „Sue!“ zasténala Jana. „Omlouvám se.“

„Podívej se na ty holky! Mluví jedna přes druhou! Ženské už jsou takové. Pořád někoho drbou!“ snažil se Michael upoutat Susaninu pozornost.

Fungovalo to. Sue se otočila a usmála se. „S přibývajícím věkem se z nás sice stávají vrásčité stařeny, ale když už nic jiného, naučíme se aspoň být diskrétnější.“

„To není špatná vlastnost,“ ozval se Josh Kelly. Usmál se na Seana, který se konečně připojil k jejich skupince. „Zdravím našeho hrdinu! Dáš si pivo, ty lamači ženských srdcí?“

Sean se zasmál a sedl si ke stolu. „Vždycky mě to překvapí.“

„Tebe překvapuje, když lidi vzrušuje fakt, že jsi napsal knihu?“

Sean zakroutil hlavou, usmál se a napil se piva. „Ne, nikoho nevzrušuje fakt, že jsem napsal knihu. Až ten scénář k filmu ze mě udělal hvězdu. Do kina chodí miliony lidí a můžu vás ujistit, že jen zřídka kdy přečte tolik lidí nějakou knihu. Jako spisovatel jsem pracoval hodně dlouho, a nikdo tomu nevěnoval pozornost. Pak mi nabídli, že podle mé knihy natočí film. A tehdy to začalo. Lidé si teď myslí, že mám něco společného s filmovým průmyslem.“

„Stejně to musí být hrozné! Ženy se ti samy všejí kolem krku!“ zasténal Jeff a poplácal Seana po zádech.

„Někdy to opravdu není nic moc,“ prohodil Sean. „Některé ženské jsou opravdové čarodějnice.“

„Chudinko!“ politovala ho Jana. „Ale víš co? Když o tom tak přemýšlím, já od tebe vlastně nemám ani jednu knihu s autogramem. Nutně ji potřebuju. Jak dokážu potenciálním kupcům domů, že se s tebou znám, když od tebe nemám ani jeden autogram?“

„Myslím, že jednou se ti podepsat můžu,“ usmál se. „Teda pokud si opravdu myslíš, že ti to pomůže při prodeji nemovitostí...“

„Omluvte mě na chvíli,“ ozvala se Lori a rychle vstala. „Myslím, že moji rodiče odcházejí.“

„Kolik je vlastně hodin? Sousedí si už přišli pro své děti.“

„Jedenáct,“ odpověděl Jeff. „Poslouchej, možná bychom měli už jít. Otravovali jsme tě už dlouho...“

„Ani o tom neuvažujte! Necháme odejít rodiče a mládež a pak si budeme moc konečně pořádně popovídat. Ani se nehněte!“

„Musím se jít rozloučit s našima a s dědečkem,“ ozval se Andrew a přidal se k Lori.

„Tak se pojd'me rozloučit všichni,“ navrhl Ricky.

Poslechli ho. Loučení trvalo dlouho, všichni se líbali a objímali.

Loriina matka se na Seana smutně usmála. Lori je napjatě pozorovala a byla ráda, když viděla, jak Sean políbil matku na tvář a s úsměvem jí odpověděl na nějakou otázku.

Pevně objala dědečka. „Musím si s tebou promluvit!“ řekl jí přísně.

Odtáhla se. Znělo to rozzlobeně. Nikdy se na ni nezlobil. „Mám oči a vidím. Všechno vím!“

Víc jí neřekl. Zlobil se na ni, ale nepřestával ji milovat, a tak ji ještě jednou objal a šel se rozloučit se

svým vnukem. Lori ho zmateně sledovala, přísný výraz v dědečkově obličejí jí však nic nenapověděl. Dostala strach, jestli léčebné metody, které musel postoupit, nějak nepoškodily jeho mozek.

Unavený Brendan se rozhodl, že půjde spát k prarodičům. Lori slíbila, že ho vyzvedne brzy ráno, ale řekl jí, aby se pořádně vyspala – což plánoval i on.

Lori jim ještě zamávala na rozloučenou. Tina políbila své rodiče na dobrou noc a na ostatní se usmála.

Když se za všemi zavřely dveře, Jana si povzdechla. „Konečně sami! Jsem k smrti unavená! Bradě, byl bys tak hodný a nalil mi trochu vína?“

„Jasně. Dá si ještě někdo? Pokud si chce někdo něco objednat, právě teď je vhodná doba.“

Ricky a Josh se nabídli, že Bradovi pomůžou a za několik minut už všichni společně seděli na terase. Jana s Bradem se natáhli na lehátko, Sue seděla na dlažbě u jejich nohou, Ricky se posadil na okraj bazénu a namočil si nohy do vody, Michael si lehl na zem, Josh, Jeff a Sean obsadili křesílka, Ted, Andrew a Lori se usadili se zkříženými nohama na podlahu.

„Tak na Janu a její vydařený večírek,“ řekl Brad a zvedl sklenici s pivem. „A na nás, kteří jsme ještě neumřeli!“

Lori napadlo, že to Brad nemyslel doslova, ale Sue se najednou rozvzlykala.

„Sue... je mi to líto,“ zamumlal Brad.

„Já jenom že jsme tu všichni pohromadě, zatímco Ellie... chudák Ellie...“

„Sue, netrap se. Všem nám chybí,“ ozval se Jeff. „A Mandy taky,“ zašeptala.

Lori se nevědomky podívala na Seana a najednou jí došlo, že tak učinili i ostatní. Sean se postavil a přistoupil k Sue. „Sue, já jsem Mandy nezabil.“

„Já vím, žeš to neudělal,“ zašeptala zničeně. „Já jenom... nechovali jsme se k tobě nejlépe.“

„To nic, Sue. Opravdu. Od té doby uplynula spousta času. Už jsem se z toho vzpamatoval.“

Usmála se a znovu za vzlykala. „Kdyby nebyla Ellie po smrti, možná bychom tu teď neseděli. Já vím, že jste se s ní moc nestýkali. Ale byla opravdu moc milá. Snažila se jen najít někoho, kdo by ji měl rád.“

„My víme, Sue. A máš pravdu, neviděl jsem Ellii celou věčnost, takže mě její smrt nezasáhla jako tebe. Nedokážu tesknit jako ty, vlastně nikdo z nás to nedokáže... ale svým způsobem je nám líto, že dívka, kterou jsme znali, je po smrti. Pokud si na Ellii dobře vzpomínám, byla by ráda, že jsme se tu takhle sešli.“

Sue se usmála. „Vyrostl z tebe správný chlap, Seane.“

„A co já?“ protestoval Michael. „Jeho jméno září na titulcích, zatímco já se snažím zachránit zvířata!“

„Nic si z toho nedělej, Michael. Nikdo z nás není slavný jako Sean. Neměl bys na bratra žárlit,“ přerušil ho Jeff.

„Nežárlí. To za něho mluví alkohol,“ utahoval si z bratra Sean. „Ty ses, brácho, taky vyvedl.“

„Myslím, že všichni jsme se vyvedli,“ ozvala se Sue. „Z Brada se stal bohatý právník, což vlastně nikoho nepřekvapilo.“

„Ze mě taky, pokud to nezní neskromně,“ prohodil Jeff.

„Jeffe, od tebe jsme ani nic jiného neočekávali,“ zasmál se Josh Kelly.

„Jana je úspěšná obchodnice s nemovitostmi, což by do ní před několika roky nikdo neřekl,“ pokračoval Brad a vysloužil si za svá slova šťouchanec pod žebra.

„Já ti dám, že by to do mě nikdo neřekl!“ bránila se. Pak pokrčila rameny. „Sue je podnikatelka. Lori učí a navíc je módní návrhářka. Ricky...“

„Od začátku bylo jasné, že z Rickyho bude odvážný policajt!“ doplnil ji Brad.

„To jo!“ souhlasil Ricky.

„Oddělení vražd. To není žádná sranda. Co bys jako policajt, Tede, dělal, kdybys našel tělo?“ zeptal se Jeff.

„Kdybys našel tělo?“ opakoval Ted. „Hmmm. Chceš vědět, co bych měl dělat, nebo co bych udělal doopravdy?“

„Obojí,“ řekla Sue.

„No, podle protokolu bych měl zjistit, jestli se jedná o mrtvolu a vysílačkou přivolat lékařskou pomoc a někoho z oddělení vražd, případně oba, a pak žlutou páskou ohraničit místo vraždy, dohlédnout, aby nebyly zničeny žádné důkazy, atd. atd. Zavolal bych pro posilu, která by mi pomohla kontrolovat případné zvědavce, podal bych hlášení detektivovi z oddělení vražd, sepsal hromady zpráv a jen se modlil, abych nebyl první, kdo tu mrtvolu objevil, protože to bych pravděpodobně musel svědčit u soudu, což není nic příjemného. Takže... abych řekl pravdu, kdybys našel tělo, zřejmě bych rychle utíkal pryč a doufal, že ho objeví někdo jiný.“

„Tede! To bys neudělal!“ ozvala se Lori.

Ted pokrčil rameny. „Asi ne. Ale mrtvoly jsou Rickyho specializace. Já raději pracuju se živými lidmi.“

„Jo, jasně. Zastavovat bohaté holky v červených jaguárech a modrých porsche by se mi taky líbilo!“ vykřikl Ricky.

„Nejdůležitější je, že vás vaše práce baví,“ řekl Jeff.

„A jak je to s tebou, Jeffe?“ zeptala se Sue.

Jeff pokrčil rameny a protáhl se. „Jsem spokojený. Je to zvláštní, všichni ode mě čekali, že se stanu právníkem, a mě to dokonce baví. A myslím, že svou práci dělám dobře.“

„Já mám taky štěstí. Moje práce je zároveň mým koníčkem,“ ozval se Michael. „Nepotřebuju slávu i když trocha slávy by neškodila. Ale kdo ví, možná jednoho dne udělám nějaký úžasný objev, a pak...“

„Budeš sice slavný, ale ne bohatý,“ dopověděl suše Brad. „Já jsem se svým zaměstnáním taky spokojený. A navíc jsem v něm dobrý. Neznám nic lepšího než slovní výměnu názorů.“

„Souhlasím s tebou,“ usmála se Jana.

Brad se zašklebil. „Raději mlč, nebo se tu ještě popereme.“

Lori se usmála. „Možná bych mohla více času věnovat módnímu návrhářství, ale když já opravdu moc ráda učím.“

Brad si odfrkl.

„Fakt!“ zasmála se Lori. „Zbožňuju děti, zvláště ty nejmenší.“

„Šestileté děti nejsou tak špatné,“ souhlasil Brad. „Ještě neodmlouvají, nechtějí auto a neposílají své rodiče někam.“

„Je to senzační věk. Jsou otevřené všemu novému, chtějí se učit a je s nimi legrace. Opravdu moc ráda učím.“

„Tím ale nikdy nezbohatneš.“

„Myslím, že mi to nevadí,“ odpověděla Lori. „A navíc ráda navrhuju oblečení...“

„Potřebuješ zbohatnout, aby sis mohla koupit bezpečnostní zařízení,“ ozval se najednou Andrew.

Lori na okamžik zaváhala. Všimla si, že se Sean nejprve podíval na jejího bratra a potom na ni.

„Koupím si ho,“ bránila se.

„Měla bys to udělat hned zítra,“ řekl Sean.

„Jen jí to řekni,“ pokračoval Andrew. „Nabídl jsem se, že jí půjčím peníze.“

„Kdokoli z nás jí může půjčit,“ řekl Sean rozhodně.

„Naše rodina to zvládne,“ namítl Andrew.

„Já to zvládnu!“ vykřikla Lori. Uvědomila si, že na ni všichni hledí.

„Lori, jeden z mých klientů je vlastníkem jedné z nejlepších firem zabývajících se prodejem bezpečnostních zařízení,“ prohodil Jeff Olin tiše. „Nabídne ti výhodné podmínky.“

„Díky, Jeffe, ale...“

„Dá si ještě někdo něco k pití?“ zeptala se Jana, aby odvrátila pozornost od citlivého tématu.

„Jo, připijme si na to, že máme všichni bezvadnou práci!“ vykřikl Michael.

„Jo, jasně, všichni jsme až nechutně šťastní,“ zamumlal Andrew.

Všichni zmlkli a Andrew překvapeně zvedl hlavu, jako by nečekal, že jeho poznámku někdo uslyší. Pokrčil rameny. „Vždycky jsem chtěl dělat filmy. Proto jsem se nestal právníkem, jak si to naši přáli. Ale byl bych raději...“

„Ale no tak, Andrewe!“ přerušil ho Brad netrpělivě. „Neděláš nic nezákonného.“

„Jo,“ řekla Sue suše. „Brad to musí vědět hrál přece v několika tvých filmech.“

Jeff Olin si najednou odkašlal. „Brad není jediný.“ Všichni se na něho podívali a on rychle dodal: „No co je? Potřeboval jsem peníze na školu a oni neplatili špatně. Brad pracoval pro Andrewa. Já jsem pracoval pro Andrewa. Josh pracoval pro Andrewa...“

„Hej, zadrž! Raději bych o tom mluvil sám!“ protestoval Josh rozpačitě.

„Pokud tomu dobře rozumím, tak vy všichni jste hráli v porno filmech, je to tak?“ zeptala se Sue překvapeně.

„Ve filmech pro dospělé,“ opravil ji Andrew.

„Cože?“ vykřikl Ricky. „Tak ty jsi obsadil kluky do porno filmů teda do filmů pro dospělé a mně jsi nezavolał?“ zeptal se rozhořčeně.

„Já bych taky neodmítl,“ přidal se Ted.

Andrew zaklonil hlavu a zasténal. „Chtěl jsem se stát dalším Fellinim nebo Polanským... a zatím dělám tohle.“

„Sny se mění. Jen málokdy děláme to, co jsme si vysnili,“ řekl Sean tiše. „Ale pokud chceš natočit nějaký hodnotný film, Andrewe, určitě se ti to nakonec podaří. Hlavně jdi za svým cílem a vydrž.“

Andrew se na něho usmál. „Asi bych se mohl spokojit s levnějšími autem,“ řekl. „Taky bych si mohl odpustit drahé večírky... a sehnat pár investorů, kteří by financovali to, co chci opravdu dělat...“

„Tak se do toho pusť,“ navrhla mu Lori. „Když o tom budeš jenom mluvit, tvé sny se nikdy nesplní.“ Andrew pokrčil rameny.

„Počkejte!“ protestoval Ricky. „Nevymlouvejte mu porno filmy! Já bych si chtěl taky v nějakém zahrát.“

„Jste nechutní jako kdysi!“ vykřikla Jana. „Akorát že teď jste navíc ještě staří.“

Sue se rozchichotala. „Myslím, že bychom měli být rádi, že ještě pořád vypadáme dost dobře na to, abychom mohli hrát v porno filmech!“

„Mám to chápat jako další nabídku?“ zeptal se jí Andrew.

Sue s úsměvem zakroutila hlavou. „Ne, nezapomeň, že jsem podnikatelka.“

„Každopádně by ses v některém z mých filmů dobře vyjímal!“ řekl Andrew.

„To teda jo!“ souhlasil Ted. „Možná bychom měli přemluvit i Lori...“

„Hej! To je nechutné! Lori je moje sestra,“ přerušil ho Andrew.

„Já bych pak v tom filmu nemohl hrát,“ smál se Josh. „Musíme si dávat pozor na krvesmilstvo. Vzpomeňte si, jak dopadly některé královské rody.“

Lori převrátila oči. „Sue má pravdu připadám si, jako bych byla zpátky na střední škole a vy měli zase ten svůj klub čtyř vě.“

„To by bylo něco,“ řekl Ricky. „Ale Sean je naštěstí zpátky, takže by nás postavil do latě.“

„Lori byla tehdy ve škole nová a vy jste ji trápili,“ připomněl mu Sean.

Ricky se zazubil. „Náš starý klub čtyř vě. Stejně to byla legrace. Neměli jsme ani tušení, co to vlastně plácáme.“

„Jako bychom teď na tom byli líp!“ prohodil Ted a smutně potřásl hlavou.

„Nemluv hloupě!“ okřikla ho Sue. „Všichni jsme báječní a ty, Tede, můžeš mít všechno, na co si jen vzpomeneš. Stačí si jen o to říct.“

Jana najednou zívla.

Sean se postavil jako první. Podíval se na Lori, podal jí ruku a pomohl na nohy. „Jano, bylo to bezvadné. Opravdu. Moc ti děkujeme.“

„Musíme to někdy zopakovat,“ řekl Brad.

„Měli bychom se sejít aspoň jednou měsíčně. Pochlubit se úspěchy v zaměstnání a tak!“ souhlasil Andrew.

„To nezní špatně,“ přidal se k nim Michael. „Ted když máme opravdový důvod, měli bychom se scházet častěji.“

„Lori by mohla uspořádat další večírek ve svém novém domě,“ navrhl Andrew a objal sestru kolem ramen.

„Andrewel!“ okřikla ho Jana.

„Tak u mě. Za čtyři týdny,“ souhlasila Lori. Objala nejprve Janu, pak Susan a zamávala ostatním.

„Promiň, ale nezapomněla jsi na svého bratra a bratránka?“ zeptal se Josh.

Lori se usmála, objala je a zamířila ke dveřím. Slyšela, jak se Sean loučí s ostatními a jde za ní. Sedla si za volant svého vozu a viděla, jak si Sean potřásl rukou s jejím bratrem. Když nastartovala motor, objevil se u jejího okýnka.

„Brendan šel k vašim?“

Přikývla.

„Co kdybychom se ještě trochu pobavili?“ Znovu přikývla.

Hleděl na ni temně modrýma očima a svůdně se usmíval. „Souhlasíš?“

„Myslím, že tě co nevidět něčím praštím.“

Usmál se na ni. „Jedu za tebou.“

Pomalu se rozjela domů. Celou cestu ji následoval.

Stačila jen otevřít dveře od domu a už byl u ní. Zabouchl dveře a s pohledem upřeným na ni zamkl.

Natáhl se po ní. Vykřikla a vrhla se mu do náruče. Nohama ho objala kolem boků.

Zasténal, políbil ji a zabořil prsty do vlasů. Odtrhl se od jejích rtů. „Myslím, že takhle po schodech nevyjdu.“ Zasmála se a chystala se seskočit na zem.

„Ne, ne, počkej! Nehýbej se, já to aspoň zkusím. Chci tě cítit blízko sebe...“

Moc se mu to nedařilo. Na třetím schodě zakopl. Se smíchem ji položil na zem. Nemohla se od něho odtrhnout. Vytáhla mu košili z kalhot a začala mu odepínat kalhoty. Zhluboka se nadechl a rychle jí sundal džíny. Znovu ji políbil.

Brzy se jejich těla spojila.

Netušili, že vrah právě projíždí kolem Loriina domu a pozorně si ho prohlíží...

Ale ten večer na tom nezáleželo. Vrah měl jinou práci.

Sue sice ležela v posteli už celou hodinu, ale když uslyšela klepání na dveře, okamžitě vyskočila. Rozbušilo se jí srdce. Přišel.

Připadalo jí to jako zázrak. Cítila se báječně, ale zatím se se svými pocity nikomu nesvěřila. Věděla, že ještě nemá vyhráno. Možná mu jde jenom o sex. Rozhodně se jí to s ním moc líbilo, a pokud to někdy

skončí... ale teď na tom nezáleží, však ona si s tím už nějak poradí.

Podstatné bylo, že se tu zase objevil.

Seběhla dolů po schodech. Na dnešní noc se důkladně připravila. Koupila si svůdnou černou košilku a župan.

Neodlíčila se ve skutečnosti se ještě výrazněji namalovala. Byla trošku opilá u Jany vypila víc vína, než bylo zdravé, ale nelámala si s tím hlavu. Alkohol jí dodával odvalu. Už se nemohla dočkat, až se ho dotkne...

Pokud je to on. Co když to není on? napadlo ji.

A kdo jiný by klepal na dveře uprostřed noci?

Přítítila se ke dveřím a podívala se přes kukátko.

Opřela se o dveře, srdce jí bušilo jako zběsilé.

Byl to on.

Rychle odemkla, pak se vzpamatovala a rozvážně otevřela dveře. Mohla by si hrát na nesmělou dívenku, ale rozhodla se, že raději ne.

„Ahoj.“

„Můžu jít dál?“

„Jistě.“

Usmál se. Vypadal senzačně. Jeden jeho úsměv stačil, aby se vzrušila. Koho by napadlo, že ji bude po tolika letech chtít?

„Báječný večírek, že? Ostatně od Jany se ani nic jiného nedalo čekat. Bylo to senzační zase se sejít se všemi kamarády...“

Položil jí prst na rty, aby ji umlčel. Políbil ji a ona se mu vrhla do náruče.

„Půjdeme do ložnice?“

„Mně se to líbí tady. Víš, co chci?“

Věděla to a byla ochotná mu to poskytnout.

Tentokrát byl drsnější než minule. Ale i tak byl milý a vzrušující... nebránila se.

I když to trochu bolelo.

„Nedáme si něco k pití,“ navrhl, když bylo po všem.

Proč ne, pomyslela si. Tentokrát nebyla tak nadšená jako minule. Něco se jí nezdálo. Nevěděla však co, a tak se smála jeho vtipům s popíjela s ním šampaňské. Seděli na gauči a Susan najednou napadlo, že se její milenec nedotkl ničeho jiného než jí. A šampaňské pili přímo z láhve.

Objal ji kolem krku a zašeptal: „Odjedme někam pryč.“

„Cože?“ zeptala se překvapeně.

„Odjedme někam pryč.“

Zasmála se. „Výborný nápad. Až na to, že se musím starat o svou firmu.“

„Tvoji zaměstnanci to zvládnou. Musíš jim důvěřovat.“

„Kam bys chtěl jet?“

„Na ostrovy. Popíjeli bychom koktejly, užívali si slunce a moře, hráli si na pláži...“

„Hmmm...“

„Co kdybychom se jednou chovali bezstarostně. Odvážně. Co tomu říkáš?“

Vlastně proč ne? Celý život se chovala zodpovědně. A co z toho měla?

Zůstala sama. S kočkou. „Myslíš to vážně?“

Usmál se. „Smrtelně,“ odpověděl temně. Proč ne? Mohli by odjet někam na ostrovy a pořádně si užít. Znělo to lákavě.

„Tak jo... ale musím se sbalit.“

Zakroutil hlavou. „Vem si jenom kabelku, džíny, plavky a zubní kartáček. Stejně budeme většinou nazí. A pokud budeme něco potřebovat, koupíme si to.“

Sue nadšeně vyskočila na nohy a rozběhla se po schodech nahoru. Sbalila se, zkontrolovala si makeup, umyla se a jen na vteřinu ji napadlo, že by byla raději, kdyby po ní jisté věci nežádal. Ale teď jí navrhl, aby s ním utekla na ostrovy...

Je možné, že by se do něho zamilovala?

Rychle seběhla dolů. „Jsem připravená.“

„Výborně. Tak můžeme vyrazit.“

Byla hluboká noc. Venku nebylo ani živáčka. Zaparkoval ve vedlejší ulici.

Prekvapeně se na něho podívala. „Nechtěl jsem, aby měli sousedi řeči,“ vysvětloval. „Aha.“ Potichu jí otevřel dveře od auta a sám si sedl za volant.

„Kruci!“

„Co je?“

„Zapomněla jsem na kočku.“

„Bude v pořádku.“

„Nenechala jsem jí vodu.“

„Dej mi klíče. Postarám se o ni,“ nabídl se.

S úsměvem mu podala klíče. Důvěřovala mu.

Vrátil se zpátky k domu. Z kapsy vytáhl rukavice a navlékl si je. Teprve pak odemkl.

Vstoupil dovnitř a rozsvítil.

Zamířil do kuchyně. Natočil do misky vodu. Ve skříňce našel kočičí žrádlo a nasypal ho do další misky. Neměl důvod k obavám, ale přesto se rozhodl ještě jednou zkontrolovat dům, jestli tam náhodou nenechal nějakou stopu.

„Ci, číí,“ zavolal tiše.

*Do kuchyně se přikolébala hloupá chlupatá kočka.
„Pojd sem, drahoušku!“*

*Kočka došla až k němu. Zvedl ji nahoru. Usmíval se.
Pohládl ji po zádech...*

*Zaíal zuby a udeřil ji do krku. Mrtvolu hodil na
podlahu. Uvědomoval si, že udělal chybu. Velkou chybu.
Nemohl si pomoci. Nedokázal se kontrolovat, přesto však
měl pocit vlastní... nepřemožitelnosti. Sue by se
zhrozila...*

*Ale na tom vlastně nezáleželo. Sue už se domů
nevrátí.*

Lori se vzbudila a okamžitě ji zachvátil pocit štěstí, když si uvědomila, že Sean leží vedle ní. Opřela se o loket a pozorně si ho prohlížela. Měl svalnaté opálené tělo, hladkou pokožku, chlupatou hrud...

Před lety byl hubenější, i když už tehdy byl svalnatý a šlachovitý úplný atlet. Ale v osmnácti byl přece jenom štíhlejší. Oči měl však stejné jako kdysi. Jednu chvíli prozrazovaly, na co právě myslí, a hned zase vypadaly naprosto neproniknutelně.

Lori zavřela oči a snažila si vzpomenout, jaké to bylo předtím, než se stala ta tragédie s Mandy. Tehdy se Sean musel vyrovnat se smrtí svého bratra. Sean vždycky miloval svoji rodinu. Jednou se kvůli tomu ve škole popral, protože nějaký kluk nazval jeho otce žebrákem. Nikdy nezačínal spory, ale když někdo napadl jeho otce nebo bratry, proměnil se v divokou šelmu. Nejstarší Daniel, tichý a odhodlaný chlapec, se rozhodl sloužit své vlasti a bojoval jako dobrý voják. Pak zmizel... Teprve po nějaké době našli jeho tělo.

Když se Lori doslechla o Danielově smrti, vydala se za Seanem. Snažila se mu říct, že chápe, jak se asi cítí. Samozřejmě že to chápat nemohla. Nikdy jí nezemřel nikdo blízký. Ani Andrew, ani rodiče, ani dědeček. Ale představovala si, jaké to asi je, když člověk přijde o ruku nebo o nohu. Musí to být hrozné. Sean měl Daniela moc rád a představa, že už ho nikdy neuvidí, byla určitě strašná. Kromě toho byl Daniel ještě mladý. Měl před sebou celý život.

Sean se s tím nedokázal vyrovnat. Když k němu Lori přišla, byl opilý. Viděla už opilého Rickyho a Teda, dokonce i svého bratra Andrewa a bratrance Joshe. Jeff a Mandy Olinovi se taky rádi napili, když se jim naskytla příležitost. A Brad se jí už několikrát snažil přinutit, aby si něco dala, ale Lori věděla, že to dělá proto, aby byla povolnější, a proto se nikdy nenechala přemluvit.

Všem už bylo nejméně osmnáct a i když jen zřídka kdy řídili auto pod vlivem alkoholu, všichni už měli větší nebo menší zkušenost s pitím. Michael si příležitostně dal něco na večírku, Sue pila pivo a Jana si ráda v baru objednávala martini, jen aby všem dokázala, že po ní obsluha nebude chtít průkaz totožnosti.

Sean pil jen zřídka. Měl hodně práce se školou, sportoval a navíc chodil do práce. Ale ten večer se opil.

Nejdříve ji posílal domů a tvrdil, že nemá náladu na ničí společnost. Ale ona trvala na svém. Na chvíli zmlkl a pak jí řekl: „Lori... Lori Kellyová, ty jsi anděl. A vždycky jsi byla. My ostatní... ty jsi prostě výjimečná. Máš vlasy jako anděl, oči... oči. Já dneska nejsem zábavný společník.“

„Seane, vím, žes ho měl moc rád.“

„Opravdu? Pořád tomu nemůžu uvěřit. Daniel byl vynikající člověk, nejlepší ze všech. A teď je mrtvý. Po světě chodí spousta hlupáků, všichni jsou naživu a Daniel je mrtvý. Víš co, Lori? Pojd dál.“

Poslechla ho a sedla si na gauč v obývacím pokoji. Sean mezitím vytáhl album a začal jí ukazovat Danielovy fotky. Byl na nich Daniel, jejich táta, Michael, Sean. Na jedné fotografii byla i nějaká žena. Vypadala moc hezky. Vysoká, štíhlá. „To je tvoje matka?“

Pokrčil rameny. „Asi jo. Moc dlouho s námi nepobyla. Ale to nevadí, my jsme ji nepotřebovali. Táta se o nás postaral. Daniel mě a Michaela naučil stlát postele, připravoval nám večeře, dohlížel na nás, abychom se myli, pral nám... kristepane, Daniel...“

Rozvzlykal se. Objala ho a on ji také objal. Lori si přesně na ten okamžik nepamatovala, ale někdy v tu dobu se začali líbat. Hladit se. Polibky se stávaly vášnivějšími a Sean ji začal osahávat tak, jak to Bradovi nikdy nedovolila.

Maličko pila. Ustrkávala malé množství whisky, protože na alkohol nebyla zvyklá. Trochu se jí točila hlava, ovšem moc dobře věděla, co dělá. Tehdy si uvědomila, že Seana miluje. Cítila k němu něco, co ještě nikdy k nikomu necítila. A tak mu dovolila všechno. Byl mladý, opilý a nešikovný, ale i přesto měla příjemný pocit, když ji líbal, dotýkal se jí, hladil ji...

Věděla, co se děje, chtěla to, ale bolelo to jako čert a navíc se styděla nebylo to vůbec takové, jak si představovala. Sean nepočítal s tím, že je ještě panna. Určitě si myslel, že už něco měla s Bradem Brad klukům musel tvrdit, že to spolu dělají a tak se Sean zpočátku na sebe zlobil a přísahal, že kdyby to byl věděl, nikdy by nic

takového neudělal. Lori od toho čekala mnohem víc, a tak se rozhodla ho svést ještě jednou...

A podařilo se jí to. Sean byl pak smutný kvůli Danielovi i kvůli ní a ona mu šeptala do ucha, že se nic nestalo, že všechno bude zase v pořádku. Nepřestával se jí omlouvat.

Pak omdlel. Postavila se, rozběhla se do koupelny, upravila si šaty a utekla domů. Celou noc byla vzhůru a uvažovala, jak by to bylo strašné, kdyby se Michael vrátil domů, nebo ještě hůře, kdyby je přistihl Seanův otec...

Svého činu však nelitovala. Milovala ho. Opravdu ho milovala. A měla dobrý pocit z toho, že mu pomohla v těžké chvíli. Necítila žádnou bolest. Vlastně se jí to nijak zvláště nelíbilo, ale přesto toužila Seana poznat lépe. Až na to...

Pořád přece chodila s Bradem a Sean s Mandy. A pak se stala ta tragédie v lomu... a navždy změnila jejich životy.

Zhluboka si povzdechla. Pak si všimla, že se Sean probudil a pozorně si ji prohlíží.

„Líbím se ti?“ utahoval si z ní.

„Vždycky ses mi líbil. Vypadáš báječně, víš to?“

Naklonil hlavu na stranu a usmál se. „Ty taky.“

„Díky. Dokonce i po ránu?“

„Hlavně po ránu.“

„Neříkáš to jenom proto, že se mnou spíš?“ Zasmál se a pokrčil rameny. „Tak trochu.“

„Hele, ty...“

Pokusila se ho uhodit polštářem.

Chytil ho a odhodil na stranu. Pak si na ni lehl, propletl své prsty s jejími a přitiskl ji k posteli. Políbil ji a

zašeptal: „Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Není to pro mě snadné, Lori Kellyová...“

„Jsi senzační!“ zašeptala.

„A to jsi mě ještě pořádně nepoznala.“

„Tak se předved.“

Poslechl ji.

16

Když se Jana vzbudila, zjistila, že je v posteli sama. Druhá polovina postele, kde spal Brad, však zůstala zvalená. Věděla, že vstal už dávno, pravděpodobně proto, že nechtěl, aby jejich dcera zjistila, že spolu spí. Nesmysl. Tina není hloupá a dnešní děti jsou všímavé. Zdálo se jí, že zaslechla, jak Brad vyšel ven a opět se vrátil. Zřejmě přemýšlel, jak se zachovat.

Objala jeho polštář a vybavila si včerejší večírek a Brada. Může mu ještě důvěřovat?

Tvrdil, že si ji chce znovu vzít. Nechtělo se jí tomu věřit. Vždycky měl slabost pro ženy. Neubránila se pocitu žárlivosti, když viděla, jak se Brad dívá na Lori. Protože byla na střední škole Loriina nejlepší kamarádka, moc dobře věděla, že spolu nikdy nespali. Lori byla pravděpodobně jediná žena, která ho kdy odmítla. To Brada možná trápí dodnes.

A nebude se ona vždycky trápit kvůli tomu, že měl její manžel slabost pro Lori? Nebylo vlastně lepší, když Lori bydlela v New Yorku?

Nebyla si jistá, co vlastně cítí. Jednu věc však věděla určitě. Brad nezastával místo dobře placeného advokát jen tak pro nic za nic. Argumentovat při slovních výměnách názorů mu nedělalo problémy. Nevzdával se snadno. A pořád si zahrával s představou, že se jednoho dne bude milovat se dvěma ženami najednou.

Co bude dělat? Někdy jí ta představa docela lákala, ale jindy jí byla odporná.

„Mami?“ Tina váhavě zaklepala na dveře. Jana se přikryla až po bradu. Tina věděla, že normálně nespí nahá. „Ahoj, zlato.“

Tina na ni hleděla velkýma modrýma očima. „Mami, táta je tady, v kuchyni! Uvařil ti kafe a představ si, že smaží lívance a slaninu.“

„Tak slaninu,“ divila se Jana. Prorostlé slanině neodolá. Tolik kalorií. O co se Brad snaží? Chce si ji vykrmit, aby se nelíbila ostatním mužům a tak ji donutit, aby splnila jeho sexuální fantazii nebo se navždy rozloučila se sexem?

Tak dobře, jedna vydatná snídanež ji nezabije.

„Mami, táta tu spal?“ zeptala se Tina zvědavě.

„Asi asi spal na gauči. Víš přece, že nikdy neřídí, když pije.“

„Jasně,“ prohodila Tina. Pořád se jí nechtělo odejít. „Mami, ani nevíš, jak jsem ráda. Připadám si, jako bychom byli normální rodina.“

Tina se s úsměvem otočila a odešla. Jana rychle vyskočila z postele a vklouzla do sprchy. Když se oblékla a sešla dolů, zjistila, že její bývalý manžel mezitím připravil bezvadnou snídani a teď laškoval s Tinou. V šortkách a tričku vypadal přitažlivě.

„Ahoj, ospalče.“

„Ahoj! Vypadá to moc dobře.“

„Tina mi pomáhala.“

„Opravdu, zlato?“ zeptala se Jana.

Tina šťastně přikývla.

„Jaké máš plány?“ zajímal se Brad.

„Plány?“

„Myslím pracovní? Myslel jsem, že bychom mohli někam vyrazit.“

„Opravdu?“

„Co kdybychom zajeli do Keys. Telefonoval jsem Seanovi do hotelu a zjistil jsem, že Michael přespal v Seanově pokoji, protože se mu tak pozdě nechtělo jet domů. A Sean spal u Lori.“

„Cože?“ ozvala se Tina.

Brad se na dceru podíval. „Spí u ní na gauči, zlato. Aby se nebála, víš?“

„Aha.“

Podle pohledu, který na ni Brad vrhl, bylo Janě jasné, že Brad si ve skutečnosti nemyslí, že Sean spí na gauči.

„Tak jsem jim zavolal a napadlo nás, že by nemuselo být špatné, kdybychom si společně zajeli do Key West, zastavili se u Michaela a přespali v nějakém čtyřhvězdičkovém hotelu, abychom si to opravdu užili!“

„Toby bylo senzační! Pojedeme, mami?“ naléhala Tina.

„Mám domluveno několik schůzek...“

„Mami, máš přece asistentku!“ řekla Tina rozhořčeně.

„To sice mám, ale nemovitosti prodávám většinou osobně,“ zamumlala Jana. Brad se na ni upřeně podíval.

Dobře se bavil. Tina byla štěstím bez sebe. Představa víkendu stráveného s mámou, tátou, Brendanem Corcoranem a Seanem Blackem se jí zamlouvala.

„Mami,“ naléhala Tina.

Jana pokrčila rameny. „Tak já zavolám Lise.“

„Já jí zavolám. Neboj, zvládnu to. Řeknu jí, že ti do toho vlezla nějaká rodinná oslava díky, mami!“

Tina odběhla do haly a Jana se podívala na Brada.

„Chceš, aby si dělala falešné naděje?“

„Proč falešné?“

Napila se kávy. „Zvláštní, nevěděla jsem, že máš Seana tak v oblíbě.“

„Přece jsme spolu hráli fotbal. Nikdy by se nestal slavným, kdyby nemusel chytat moje míče.“

„Znám tě moc dobře. Žárlil jsi na něho.“

Brad pokrčil rameny. „A ty se mi divíš? Lori byla moje holka a já jsem si moc dobře všiml, jak na něho pořád hledí. A taky mi došlo, že Mandy byla jen taková náhražka.“

„Bradě, jak si tím můžeš být tak jistý? Je to už hrozně dávno.“

„To je. Mám Seana rád. Vždycky byl zajímavý.“

„Jo, jasně. Když byl podezřelý z vraždy, všichni jsme se na něho vykašlali. Ted je slavný a bohatý. Pokud se rozhodne přestěhovat zpátky do Miami, mohl by z něho být dobrý klient, že?“

„Proč ne?“

Jana se znovu napila.

„Nebo na ten výlet jedeme kvůli Lori Kellyové?“

„Corcoranové,“ opravil ji. Podíval se na ni. „Lori je kamarádka. A ten její kluk je bezvadný. Chytrý. Určitě nebere žádné drogy a ty moc dobře víš, že některé Tininy kamarádky už kouří marjánku i cigarety. A taky pijou alkohol.“

„Já jenom doufám, že na ten výlet nejedeme kvůli Lori.“

„Jano, je to přece tvoje nejlepší kamarádka.“

„A chci, aby to tak zůstalo.“

„Dobrá.“

„Doufám, že už tě přešel ten pitomý nápad...“
Přistoupil k ní a pohladil ji po vlasech. „Lori s tím nemá nic společného. Ale našel jsem někoho jiného.“

„Kristepane...“

„Je perfektní, Jano. Uvidíš ji jenom jednou. Je to profesionálka, čistá jako lilie, opatrná, drahá a dobrá.“

„Panebože, Brade.“

„Přemýšlej o tom.“

„Ty mě vydíráš...“

„Nevydírám tě. Chci si jen naposledy užít, než se znovu usadím. Co tomu říkáš? Přisahám, že to bude naposledy. Po zbytek života už budu sekat dobrotu, slibuju.“

„Uvidíme,“ zamumlala Jana. Tina právě přihopsala zpátky do kuchyně.

Lori neměla příležitost promluvit si s dědečkem o samotě, ale když se Seanem přijela vyzvednout Brendana, všimla si, že se na ni stále zlobí.

K Seanovi se choval velice slušně, ostatně jako vždycky. Rodiče byli také moc milí. Když se ho Lori zeptala, co se děje, řekl jí přísně, že si s ní o tom promluví o samotě. Slíbila, že za ním přijede v pondělí ráno.

Lori překvapilo, když Sean souhlasil, že stráví víkend s Jacksonovými, a ani jí nevadilo, že se ostatní dozví o jejich intimním vztahu.

Jsou přece oba dospělí a mohou dělat, co chtějí. Na výlet mohli jet jedním autem. Přestože Brad většinou dával přednost sportovnímu vozu, vlastnil také prostorný džíp, do kterého se pohodlně vešlo šest lidí. Michael Lori a Seanovi nabídl, aby první polovinu cesty jeli s ním.

Cesta jim příjemně ubíhala. Počasí se vyvedlo. V Michaelově mořském centru panoval klid, protože byla sobota. Marianu jejich návštěva viditelně potěšila. I tentokrát dávala přednost Lori, jako by to byla její nejlepší kamarádka. Brad vypadal našťavaně, že mu delfin nevěnuje pozornost, ale snažil se to vzít s humorem, zřejmě kvůli Tině.

„Některé ženy prostě dávají přednost ženské společnosti,“ řekl a podíval se na Janu, která uhnula pohledem.

Od Michaela odjeli asi v pět odpoledne. Brad řídil, vedle něho seděla Tina a Sean. Vzadu pak Brendan, Lori a Jana. Do Key West dojeli večer. Naskytl se jim nádherný pohled na západ slunce na obloze se střídala zlatá, rudá a fialová barva. Vypadalo to překrásně, zvláště z balkonu jihozápadně umístěného hotelového apartmá. Sean bydlel naproti, aby Lori před synem nedostal do trapné situace.

Procházeli se po hotelové pláži, hráli si ve vlnách, a když slunce úplně zapadlo, převlékli se a zamířili na večeri do rustikální restaurace na pobřeží, kde podávali chutné ryby na grilu a polévku z mušlí. Po jídle se mládež rozhodla jít do kina, zatímco dospělí se procházeli ulicemi Starého města a povídali si o Hemingwayovi a letech, která v Key West strávil. Jak Lori podotkla, užívali si báječného večera.

Lori nemohla přestat myslet na dědečkovu podivné chování a měla strach, že tuší, co jí chce říct. Snažila se černé myšlenky zatlačit někam do kouta. Teď to stejně nevyřeší. Raději si vychutná společně strávený čas se Seanem, synem a přáteli.

Zatímco Sean s Bradem probírali úspěchy místních fotbalových klubů, Jana se k ní přidala a zavěsila se do ní. „Není to legrace? Už léta jsem se tak dobře nebavila. Připadám si, jako bychom byli normální dvojice, opravdové páry...“

„Ty a Brad jste opravdový pár.“

„Není to zvláštní? Já a Brad, ty a Sean.“

Lori pokrčila rameny. „Co je na tom?“

„No, ve škole jsi chodila s Bradem. Pán a paní Dokonalí.“

„Nikdy jsme nebyli dokonalí. Nehodili jsme se k sobě. To naši rodiče si to mysleli.“

„Opravdu to tak cítíš?“

Lori se na svou přítelkyni podívala. „Přísahám, Jano. Znáš mě přece už dlouho! S Bradem jsme se rozešli jednoduše proto, že mezi námi vlastně nikdy nic nebylo. A tehdy po Mandině smrti...“

„Všichni jsme se někam rozutíkali,“ povzdechla si Jana. Kousla se do rtu. „Věřím ti, ale nejsem si tak jistá, co si o tom myslí můj bývalý manžel. Pořád se mu moc líbíš.“

„Jano, vypadá to, že tě opravdu miluje. Včera na tom lehátku vám to moc slušelo.“

Jana si odfrkla. „Řekla bych, že se choval trochu majetnický, protože tam bylo více mužů než žen.“

„Myslíš?“

„Ženy tam byly jenom tři, ty, já a Sue. Zatímco chlapů tam bylo víc než dost – Michael, Jeff Olin, tvůj bratranec Josh, Ricky, Ted, Andrew a Sean. Je fakt, že všichni vypadají senzačně. Brad by mohl hrát v Pobřežní hlídce a je si toho vědom. Sean je hrozně sexy, vysoký, snědý s modrýma očima... a to nemluvím o Andrewovi i když je to tvůj bratr. Sue o něm vždycky říkala, že je to nejhezčí kluk na světě a Ricky taky nevypadá špatně. Jeff Olin je téměř dokonalý, má nádhernou postavu a neskutečně bílé zuby! Brad měl dobrý důvod držet se ten večer po mém boku!“ řekla Jana a usmála se. „Mimochodem, řekla bych, že Susie má něco s jedním z našich kamarádů.“

„Ze by znovu můj bratr?“ divila se Lori. Andrew jí připadal příliš zaměstnaný na to, aby si s někým začínal něco vážného.

„Nevím. Netuším, kdo by to mohl být. Sue něco naznačila, když mi pomáhala nosit talíře. Říkala, že je moc ráda, že jsme se zase sešli a že někteří jsou si ještě bližší než kdysi, což jí připadá báječné, protože má v poslední době hrozný strach.“

„Zajímavé. Chtěla bych vědět, s kým se sblížila,“ řekla Lori potěšené. Sue byla milé děvče, dobrá kamarádka, tichá, upřímná, laskavá. Na střední škole zbožňovala Andrewa a možná je přesně to, co její bratr potřebuje. Ale taky to třeba vůbec není Andrew, s kým se Sue schází. Musí se na to bratra zeptat až ji přestane otravovat s tím bezpečnostním zařízením. „Chceš si Brada znovu vzít?“ zeptala se Jany. „Hodíte se k sobě. Připadáte mi jako dokonalý pár.“

„Myslíš?“ zeptala se smutně Jana.

Lori se zamračila. „Něco není v pořádku?“

Jana si povzdechla a podívala se na ni. „Když ti to řeknu, musíš mi přísahat, že to nikdy nikomu neprozradíš. Nikdy!“

Lori se usmála. „Jano, už nejsme na střední škole, ale přísahám, přísahám.“

„Brad má takový sen...“ zamumlala Jana a ohlédlá se, jestli je muži náhodou neslyší. „Lori, nevím, co mám dělat. Brad si mě chce vzít, ale až potom, co si naposledy užije.“

„To znamená co?“

„Chce si splnit jedno přání.“

„Jaké?“

„Milování ve třech.“

„Ve třech?“

„Říkáš to, jako bys nevěděla, o co jde!“

„Promiň.“

„Lori, uvažuji, že mu vyhovím.“

„Chce to dělat s tebou?“

Jana přikývla. „Prosím, nedívej se na mě takhle! Nejsem tak zkažená.“

„To mě ani nenapadlo.“

„Říká, že vždycky toužil milovat se se dvěma ženami najednou.“

„Proč ne.“

„Nejsem zkažená.“

„Jano, to víš, že nejsi, a nemusíš se přede mnou obhajovat. Nebudu tě soudit. Důležité je, jestli to zvládneš a dokážeš s tím žít.“

„Lori, co mám dělat?“ zakvílela Jana.

„Udělej to, co je podle tebe správné,“ odpověděla Lori a povzdechla si. „Ráda bych ti poradila, ale musíš se rozhodnout sama.“

„Nepřestaneš se se mnou kamarádit?“
„Určitě ne.“
„A nebudeš si o mně myslet, že jsem perverzní?“
Lori se zasmála. „Nejdůležitější je, co si o tom myslíš ty.“

„Ale zůstaneš moje kamarádka.“

„Vždycky.“

„Lori?“

„Co je?“

„Myslíš si, že mě Brad opravdu miluje?“

Lori zaváhala. Brad byl silná osobnost a měl rád ženy. Na druhé straně ji mile překvapilo, jak něžně se k Janě choval a jak jim to spolu slušelo. Vypadalo to, že jejich vztah má pevné kořeny.

„Budu k tobě upřímná, Jano. Brad se na škole někdy choval jako idiot ale byli jsme ještě mladí. Překvapilo mě, když sis ho vzala, a ani jsem se moc nedivila, že jste se rozvedli. On se však hodně změnil a já si opravdu myslím, že má tebe i Tinu moc rád, opravdu moc.“

Úsměv na Janině tváři ji vystrašil. Možná si neuvědomila, jak moc Jana Brada miluje. Jana ji objala.

„Jsem ráda, že ses vrátila domů.“

Lori zjistila, že Sean je mazaný jako liška.

Bohatství vlastně není tak špatná věc, napadlo ji.

Apartmá, které pro ně pronajal, mělo velkou halu, jednu ložnici nalevo a dvě napravo. Vlastně by to mohly být tři samostatné hotelové pokoje.

Lori však zjistila, že pokoje nalevo jsou vzájemně propojené. Byla překvapená, když jí Sean popřál dobrou noc, zamával Brendanovi a zmizel ve svém pokoji. Lori

se rozloučila s Brendanem a rovněž odešla do svého pokoje.

Za několik minut se ozvalo klepání a ona si všimla dveří propojujících oba pokoje. Sean strčil hlavu dovnitř, usmál se a vstoupil. Na sobě měl černý sametový župan. Zamířil ke druhým dveřím, ujistil se, že jsou zamknuté a postavil se před ní.

Zvedl jí bradu a políbil na ústa. „Nějaké námitky?“

Zakroutila hlavou, rozevřela mu župan a přitiskla se k němu. Cítila jeho vůni. Lehce ho líbala na prsa, hladila ho po bocích a pak si klekla na zem. Měla chuť dotýkat se ho, přivést ho do transu, milovat se s ním.

Políbila ho na podbřišek.

„Mám...?“

„Prosím.“

Zasténal a zabořil jí prsty do vlasů. Chytil ji za paže, zvedl nahoru, vášnivě políbil a odhodil župan na zem. Vyhrnul jí úpletové šaty až k pasu a roztrhl kalhotky.

Později se s ní miloval pomalu a něžně a Lori zjistila, že dosahuje orgasmu už při pouhém jeho doteku. Když bylo po všem, zeptal se jí tiše: „Kde ses to naučila?“

„Viděla jsem spoustu filmů,“ utahovala si z něho.

„Jaké filmy? Takové jako točí Andrew?“

Bouchla ho do ramene a tiše se zasmála. „Ne, ještě nedávno jsem neměla ani tušení, co můj bratr dělá. Seane, je pravda, že hodně mužů by rádo spalo s dvěma ženami najednou?“

Chvíli mlčel a pak se zeptal: „Proč? Chceš si přivést kamarádku?“

„Ne!“ vykřikla. „Jenom by mě to zajímalo. Je to opravdu tak časté?“

Pokrčil rameny. „Možná.“

„Ty bys to taky rád dělal?“
„Chceš mi mé přání splnit?“
„Ne!“ vykřikla znovu a zasmála se.
„Tak proč se ptáš?“
„Jen jsem tak uvažovala...“

Vztyčil se nad ní a podíval se jí do očí. „Měl jsem hodně přání. Celé roky jsem si dělal, co jsem chtěl, i když nic perverzního. Ale hodněkrát jsem ležel sám v posteli a představoval si, jaké by to bylo, kdybych se mohl milovat s tebou. Stačí?“

Usmála se. Pohládila ho po tváři a snažila se, aby to znělo nenucené.

„Jsi milý,“ řekla tiše, ale pak se kousla do rtu a dodala: „Seane...? Já tě miluju.“

Prekvapeně zvedl obočí. „Jak to můžeš tak brzy říct?“

„Není to brzy. Miluju tě už patnáct let.“

Objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. Bylo to až příliš krásné a Lori dostala strach, že se jí to snad zdá.

Sean se probudil jako první a dlouho v posteli nevydržel, přestože vedle něho ležela Lori, po které tak dlouho toužil.

Bylo ještě brzy, ale přesto se osprchoval, oblékl a v kuchyňce si udělal kávu. S šálkem v ruce se usadil na balkoně.

Pozoroval, jak slunce pomalu stoupá na oblohu. *Milovala by ho, i kdyby nebyl úspěšný?* Ano, asi ano. Přišla ho přece navštívit i tehdy, když bydlel v malém domku ve špatné čtvrti a snažila se ho utěšit, když se nejvíce trápil.

Patnáct let... za měsíc už to bude patnáct let. Obdivuhodné, jak přesně si to pamatuje. Vybavoval si,

jak ho odvezli do vězení a jaké to tam bylo. Překupník drog s páskou přes oko si ho vyhlédl jako potenciální oběť, ale pak došel k názoru, že Sean je na znásilnění už moc velký. Dva zloději aut se překupníkovi nabídli, že mu Seana přidrží, a kdyby mu tehdy nepomohl mohutný gangster, bůhví jak by to s ním dopadlo. Tak si z bitky odnesl jen modřinu kolem oka a zlomené žebro.

Vzpomněl si na vyšetřovatele, který mu stále dokola předkládal strašné fotografie. Byla na nich mrtvá Mandy. Snažil se Seana přesvědčit, že to udělal v návalu vzteku. Provokovala ho a on...

Ne, neudělal to a nikdy ho nedonutili přiznat se k Mandině vraždě. Soud mu přidělil mladého obhájce, který byl ochotný bojovat, ale neměl dostatek zkušeností. Sean si pamatoval na večer, kdy lhal svému tátovi a ujišťoval ho, že všechno bude v pořádku. Obhájce mu pak sdělil, že pokud se k té vraždě nepřizná, státní zástupce bude usilovat o to, aby skončil na elektrickém křesle.

Mohl být už po smrti. Kdyby porota uvěřila v jeho vinu a odsoudila ho, smažil by se na elektrickém křesle.

Napil se kávy a uvědomil si, že ho polil studený pot. Rozhlédl se kolem sebe. Bylo to moc hezké apartmá.

Kéž by tu s ním mohl být otec.

„Na tebe, tati,“ řekl tiše a zvedl šálek s kávou. „Díky za všechno. Přál bych si, abychom tu byli spolu.“

Uvažoval, zda by se mohl vrátit do Miami natrvalo.

Možná. Někteří lidé ho však stále nenáviděli. Ztratili ho.

Jiní stáli na jeho straně a někteří ho snad měli i rádi. Utekl odsud před vším zlým, co ho pronásledovalo, a

podařilo se mu začít nový život. Co když ale utekl i před tím dobrým? „Ahoj, ranní ptáče.“

Lori už vstala. Na sobě měla dlouhý hedvábný župan. Vlasý si ještě nestačila učesat. Vyšla na balkon s šálkem kávy v ruce a zadívala sena horizont. „Vždycky vstáváš tak brzy?“

„Často se v noci budím.“

„Sny?“ zeptala se tiše. „Noční můry?“

„Vzpomínky.“ Chytil ji za ruku a přitáhl si ji na klín. „Dávej pozor na kávu!“

„Kvůli tobě bych se nechal opařit i vařící kávou.“

Lori se usmála. Vypadala nádherně. Nemohl uvěřit, že je jeho. Třeba se každou chvílí rozplyne jako přízrak.

Nechtěl vystavovat na obdiv své city, a tak se rychle zeptal: „Kdo si chce užívat se dvěma holkami najednou?“

„Cože?“

„Kdo?“ zopakoval otázku a usmál se na ni.

Odhodila si pramen vlasů z čela. „To ti nemůžu říct! Je to důvěrné.“

„Brad k tomu přemlouvá Janu, že jo?“

„To ti nemůžu říct.“

„Právě jsi mi to řekla.“

„Panebože, nikomu ani slovo.“

„Nepovídáme si s Bradem o takových věcech,“ řekl.

„Ale jste přátelé. Aspoň se tak chováte...“

„Jsme přátelé. Ale ne moc blízcí. Někdy jsme potřebovali jeden druhého, třeba na fotbalovém hřišti nebo v některých předmětech... vždycky mě však tak trochu podezíral a já si na něho dával pozor.“

„Proč tě podezíral?“

Hleděla na něho široce rozevřenýma hnědýma očima.

Usmál se. „Kvůli tobě,“ odpověděl.

„Ahoj, mami! Ahoj, Seane!“ ozval se Brendan.
„Nedáme si něco k jídlu?“

Lori se pokusila vyskočit na nohy, Sean ji však nepustil. Překvapeně se na něho podívala, ale pak se uklidnila. Uvědomila si, že kdyby takhle najednou vyskočila, vypadalo by to podezřele.

„Jasně. Zavoláme Jacksonovým a pozveme je na snídani. Co kdybys to, Brendane, zařídil? Já se zatím půjdu obléknout.“

Pomalu vstala a zamířila do ložnice. Sean se usmál a řekl Brendanovi, že jídelní lístek leží na stolku v hale.

Jacksonovi už byli vzhůru a brzy všichni společně snídali na balkoně. Slunce již bylo vysoko na obloze a před očima se jim rozprostíral nádherný výhled, který se téměř vyrovnal včerejšímu západu slunce.

Snídaně chutnala báječně a zatímco pomalu jedli, uvažovali, jak naloží s dnešním dnem.

„Pojdme se proletět padákem,“ prosila Tina.

„To nezní špatně,“ řekl Brad.

„Ne, je to moc nebezpečné...“ protestovala Jana.

„Co kdybychom šli na ryby?“ navrhl Brendan.

„Nebo se můžeme jít potápět a projet se na vodních lyžích,“ doplnila ho Lori.

„Pronajmeme si loď a zvládneme všechno,“ rozhodl Brad.

Lori pozorovala, jak se na svoji bývalou manželku usmál. Napadlo ji, že Brad Janu opravdu miluje. Doufala, že ji jenom nevyužívá a nevzbuzuje v ní falešné naděje. Přemýšlela o tom, co jí Sean řekl, a sklonila hlavu. Čím více s ním byla, tím více po něm toužila. Jejich vztah nabýval na intenzitě. Zpočátku to byla spíše sexuální

přitažlivost. A co je na tom špatného? Je přece dospělá a nemusí se nikomu ze svých činů zpovídat. Sean vypadal přitažlivě a toužil po ní. Líbil se jí a chtěla ho, i když to možná nebude napořád...

Ale kdysi ho milovala a cítila, jak se v ní něžný cit znovu začíná probouzet.

Teprve si začínali zvykat na vzájemnou blízkost. Ano, sex s ním se jí moc líbil, což bylo důležité. Člověk si často neuvědomuje, o co přichází, dokud to znovu nezkusí.

Ale v jejich vztahu nešlo pouze o sex. Měla radost, když se vedle něho probouzela, mluvila s ním, viděla, jak se usmívá. Dneska ráno cítila v posteli jeho teplo a těšila se, že ho zase brzy spatří.

Dostala strach.

Možná by měla vycouvat, dokud je čas. Co nejdříve. A udržovat mezi nimi určitou vzdálenost, aby mohli začít znovu a ona mu konečně mohla říct...

Celou pravdu.

„Lori, co bys chtěla dělat?“ zeptal se jí Sean.

Potrásla hlavou. „Cokoli. Jsem připravená na všechno. Ale...“

„Ale co?“ zajímal se Brad.

„Chtěla jsem jít do kostela.“

„Do kostela!“ vykřikl Brendan, rychle se však snažil ovládnout. „Vždycky tvrdíš, že Bůh je velkorysý a nevdá mu, když člověk sem tam nejde do kostela. Ty...“

„To kvůli Ellii,“ přerušila ho Jana a podívala se na Lori.

„Ale, mami, musíme jít...“

„Když to máma chce,“ řekl Sean tiše.

„Takže program na dopoledne bychom měli,“ zamumlal Brad.

„Budeme se modlit, aby bylo odpoledne hezké počasí,“ prohodila Jana filozoficky.

Šli do kostela, vrátili se do hotelu, pronajali si malou loď a zkoušeli jezdit na vodních lyžích. Tina už to uměla a Brendan se na pátý pokus udržel na nohou, a dokonce i kousek ujel.

Když se všichni vystřídali, rozhodli se chytat ryby, ale moc se jim nedařilo. Jejich úlovky byly kostnaté a dalo hodně práce vytáhnout je z vody. Lori dlouho bojovala s rybou, která se chytla na její udici. Sean jí musel nakonec pomoci a Lori svůj úlovek stejně pustila na svobodu.

Jana po dlouhém přemlouvání Tině dovolila letět padákem s Brendanem, Seanem a Bradem a obě ženy mezitím připravily věci k odjezdu. Lori právě procházela jednotlivé pokoje, aby se ujistila, že nic nezapomněli, když zaslechla, jak na ni Jana volá.

„Lori?“

„Ano?“

Běžela do haly, kde Jana, vzorná podnikatelka, právě poslouchala záznamník.

Jana držela telefon křečovitě v ruce a tvář měla popelavě šedou.

„Sue...“

„Co je s ní?“

„Zmizela. Jeden z jejích zaměstnanců mi volal nejméně šestkrát. Dělají si o ni starost, protože nepřišla do práce. Kristepane, Lori, co se to děje?“

„Zatím víme jen to, že není doma,“ řekl Brad rozhodným hlasem. Seděli kolem stolu v restauraci na břehu moře a dojídali večeři. Brendan s Tinou si šli prohlédnout velké akvárium umístěné uprostřed restaurace, takže dospělí mohli mluvit otevřeně.

„Nemůžeme začít panikařit jenom proto, že Sue není doma.“

„Bradě, nepřišla do práce! A ani nezavolala! Sue je zodpovědná a spolehlivá!“

Sean si složil ruce na hrudi a podíval se Janě do očí. „Ted už se do toho pustil a začal obvolávat její zaměstnance a kamarády. Chystá se podívat do jejího domu – přestože ještě není pohřešovaná celých čtyřicet osm hodin. Vždyť jsme ji všichni viděli v pátek večer! V noci. A ty, Jano, jsi říkala, že Sue naznačovala, že má nějakého přítele. Je to tak?“

„Je,“ souhlasila Jana.

„Podívej, pokud se brzy neobjeví, pak můžeme začít panikařit,“ řekl Brad.

„Ať tě ani nenapadne spát někde jinde než u mě doma!“ varovala ho Jana.

„To víš, že u tebe zůstanu.“ Brad se podíval na Seana. „Předpokládám, že ty budeš u Lori?“

„Bradě,“ protestovala Lori. „Nic mi nehrozí, já...“

„Budu s ní.“

Lori by se s nimi mohla hádat, ale rozmyslela si to. Vlastně byla ráda, že nebude sama.

„Raději už pojedeme,“ navrhla Jana. „Jsem nervózní.“

„Jo, pojďme,“ souhlasil Brad.

Andrew měl dojem, že ať už jde poslední dobou kamkoliv, vždycky narazí na Muffy.

Včera jí volal, aby domluvil tu věc s Bradem, ale v neděli večer měl v baru domluvenou schůzku s Jeffem a Joshem a v žádném případě neměl náladu na nějaké obchodní jednání. Do baru v Grove dorazil jako první, objednal si pivo a posadil se k jednomu ze stolů s výhledem na hlavní třídu. Najednou za sebou uslyšel nadšené: „Ahoj!“

Prudce se otočil. To přece nemůže být ona?

Mýlil se.

„To je ale milé překvapení, Andrewe.“

„Muffy.“

„Můžu si k tobě přisednout?“

„No, vlastně čekám nějaké kamarády.“

„Až přijdou, tak zmizím.“

„Nechci být nezdvořilý...“

„To nic. Chápu to.“

„Co děláš v těchto končinách?“

„No, můj přítel bydlí kousek odsud.“

„Přítel?“

Pokrčila rameny. „Jasně. Práce je práce, ale taky mám svůj osobní život.“

„To rád slyším,“ řekl Andrew a usmál se.

Zajímavá ženská. Vlastně je moc hezká a urostlá. Bradovi se bude určitě líbit, i když ta představa se Andrewovi pořád nezamlouvala.

Muffy se najednou usmála. „Nějak jsi zbledl. Nedělej si starosti. Jsem ráda, žes mi dohodil toho svýho kamaráda. Zdá se mi, že si chce jenom naposledy vyhodit z kopýtko... a pak se usadí. Slibuju ti, že se pokusím, aby se jeho žena cítila příjemně. Vlastně už se na ně moc těším. Ráda někomu pomáhám.“ Zdálo se, že to myslí smrtelně vážně.

Andrew se napil piva a přikývl. „Díky.“

Muffy se znovu usmála. „Víš ta jeho manželka, že to víš? Žes mě dohodil?“

Andrew zakroutil hlavou. „Ne. Bud tak hodná a nic jí neříkej.“

„To víš, že ne. Slyšela jsem, že chceš od nás odejít, Andrewe?“

Nemyslela to tak, ale Andrew se znovu cítil jako pasák. Usmál se na ni a naklonil se dopředu. „Je to tak, Muffy. Rád bych začal točit filmy, které mě opravdu zajímají. Začnu s tím hned, jak dokončíme *Debbie a její d'áby*. Pak se vrhnu na něco jiného.“

„Bude to pro nás pro všechny velká ztráta,“ pronesla Muffy přesvědčivě.

„To jo.“

„Jsi fakt dobrej, Andrewe. Hezkej, chytřej, upřímněj. Budeš nám chybět, ale přeju ti, abys našel štěstí jinde.“

„Díky, Muffy.“

Mrkla na něho. „Dám ti vědět, jak to šlo s tím tvým kamarádem.“

„To budeš hodná.“

Znovu se na něho usmála a postavila se. Najednou mu připadala sympatická. „Jseš hodná holka, Muffy.“

„Díky, Andrewe. Ty seš taky moc fajn.“

Díval se, jak vesele odchází od stolu. Najednou za sebou zaslechl Jeffův hlas. „To je ale kus!“

„To ti teda povím!“ přidal se k němu Josh a oba se posadili naproti Andrewovi. „Vypadá senzačně.“

„To je tvoje holka?“ zeptal se Jeff.

„Ne, jenom známá,“ odpověděl Andrew.

„Nebo zaměstnankyně?“ zajímal se Jeff.

„Sem tam pro mě pracuje,“ přitakal Andrew.

„No jasně,“ usmál se Josh. „To je přece Muffy.“

„Tyji znáš?“ divil se Andrew.

„Copak si nevzpomínáš? Pracovala pro tebe už tehdy, když jsme nutně potřebovali peníze a ty levnou pracovní sílu,“ řekl Josh.

„Jo, vzpomínám si na to.“

„Vlastně abych řekl pravdu, nejraději bych na tu dobu zapomněl,“ přiznal se Josh. „Co děláš v úterý odpoledne? Nechceš si s námi zahrát golf?“

„V úterý odpoledne...“ přemýšlel Andrew a napil se piva. „Jo, to jsem volný. Tak kolem půl čtvrté.“

„Výborně. Zavoláme ještě Bradovi a půjdeme si zahrát,“ řekl Jeff,

„A pak se můžeme zastavit u Jany a zaplavat si v bazénu,“ dodal Josh. „Hej!“ vykřikl najednou. „Podívejte se, kdo přišel!“ K jejich stolu se blížili Ricky a Ted. Na sobě měli šortky a trička, takže bylo jasné, že mají po službě.

„Nazdar,“ pozdravil je Ted a sedl si na volnou židli.

„Jak jste věděli, že tu budeme?“ zeptal se Andrew.

„Nevěděli jsme to. Náhoda,“ odpověděl mu Ricky. „Kdo byla ta blondýnka, Andrew?“

Andrew zaúpěl. „Jedna známá.“

„Dobrá známá,“ popichoval ho Jeff Olin.

„Myslíš, že bych se s ní měl seznámit?“ zajímal se Ricky.

„Kdo by se nechtěl seznámit s Muffy,“ zasmál se Josh. „Ale už je pryč, takže nám raději řekněte, co tu vlastně děláte?“

„Potřebuju se napít. Pořádně napít,“ povzdechl si Ted.

„To se podívejme? Co se děje?“ zeptal se Jeff a překvapeně zvedl obočí.

„Sue se ztratila,“ řekl Ted vážným hlasem.

„Ztratila?“ vykřikl Josh.

Ted pokrčil rameny. „Její zaměstnanci jsou z toho celí pryč, protože ani včera, ani dneska nepřišla do práce. Normálně musíme čekat čtyřicet osm hodin, než začneme pátrání, ale protože se jedná o Sue...“ Znovu pokrčil rameny. „Její sousedka měla klíče od domu, a tak jsme se tam šli podívat. Vypadá to, jako by Sue někam odjela. Ta sousedka tvrdí, že chybí kabely, kterou většinou nosí, a ještě jedna taška. Zdá se, že si naplánovala nějaký výlet.“

„Takže o co jde?“ opatrně se zeptal Andrew.

„Její auto stojí před domem.“

„Na tom není nic neobvyklého,“ namítl Jeff. „Asi jela s nějakou kamarádkou.“

„Jo, to je možné.“

„Tak...“ znovu se ozval Andrew. „O co vlastně jde?“

„Uvnitř jsme našli její kočku. Mrtvou.“

„Možná ji zapomněla nakrmit,“ navrhl Josh. „Nebo jí nenechala vodu. Zvířata se rychle dehydratují...“

„A někdy taky sežerou nějakou jedovatou žábu...“ přidal se Jeff.

„Ropuchu,“ opravil ho Andrew. „Pořád nechápu, proč si děláš takové obavy, Tede. Není to sice pro Sue typické, ale možná opravdu jenom někam odjela. Možná už ji

nebavilo chovat se pořád zodpovědně. Pokud zmizela i její taška...

„Jo, vypadá to, že odešla dobrovolně. Ale ta kočka neumřela jen tak,“ ozval se Ricky.

„Ne?“

„Někdo jí zlomil vaz,“ dopověděl Ted. Andrew cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech.

Projížděl se ulicemi.

Rád se jen tak projížděl. Nejprve kolem Loriina domu, pak... Kolem domu Kellyových. Staří dobří Kellyovi.

Viděl dovnitř. Byla tma, ale závěsy měli ještě odhrnuté, takže se mu naskytl pohled do obývacího pokoje staré rodinné vily postavené ve španělském stylu. Máma Kellyová byla vzorná hospodyňka, vždycky měla uklizeno. Na svůj věk nevypadala špatně. Načesané vlasy, štíhlá postava. Viděl, jak kráčí od televize a sedá si na gauč. Ted mluvila s někým, kdo seděl ve vedlejším křesle. Že by dědeček?

Usmál se. Kdo ví?

Připomněl si, že musí být opatrný. Není přece obyčejný vrah. Některé věci věděli i hloupí policajti. Jako například to, že vrahové se vracejí na místo činu.

Ale proč by se neprojel kolem Susanina domu. Vlastně to žádné místo činu není.

Stejně je to legrace. Susanina zavazadla zmizela s ní a v domě zůstala jenom mrtvá kočka.

Policajti neví, co si o tom mají myslet. Brzy se to dozví.

S úsměvem na tváři projel kolem Susanina domu. A potom kolem Loriina.

Sean je pořád uvnitř. Nezůstane tam ovšem navždy. Ten by se divil, kdyby znal pravdu. Tu se však nikdy nedozví. Ta představa se mu zamlouvala. Lori po smrti, Sean se škvarí na elektrickém křesle a on stále volný jako pták. A bude moct pokračovat někde jinde. Nikdo se nebude divit, když se po tom všem rozhodne odstěhovat z města.

Sean se probudil a cítil se naprosto báječně. Neměl by se cítit tak dobře. Má přece za sebou řadu nepříjemných zážitků.

Připadal si jako puberták, když se po špičkách plížil do Loriina pokoje a ve čtyři ráno se vracel zpátky dolů na gauč. Uvažoval, jestli Brendan o jejich vztahu ví. Až dosud se k němu choval přátelsky. Jejich náklonnost byla vzájemná, Lori ho opravdu dobře vychovala.

Na gauči si ještě na pár hodin zdříml, ale v šest už byl vzhůru. Vstal, zamířil do kuchyně a postavil na kávu. Jen v džínách vyšel před dům pro noviny. Na titulní straně psali o pádu cen akcií na burze.

Očima přejel ostatní stránky a zamračil se, když zahlédl své jméno vytištěné velkými černými písmeny.

Uznávaný spisovatel Sean Black se vrací na místo činu a další žena je zavražděna.

Udělal se mu nevolno. Pevně zaťal zuby a měl co dělat, aby ovládl vztek.

Rychle si článek přečetl. Bylo v něm popsáno vše, co se stalo tehdy po Mandině smrti – situace u starého lomu, jeho zatčení, uvěznění, soud a také to, že nikdo jiný nebyl z vraždy obviněn. Článek pokračoval informací, že další ze skupinky tehdejších studentů byla nedávno brutálně

zavražděna a další dívka se pohřešuje. A Sean Black se po dlouhé době vrátil do města. Náhoda?

„Seane?“

Otočil se a překvapeně zíral na Lori, která mezitím vyšla před dům. Vůbec ji neslyšel přicházet. „Co se stalo?“

„Podívej se.“

Podal jí noviny. Přečetla si článek a zbledla. „Neukazuj to Brendanovi.“

„Proč ne?“ zeptal se Sean a dal si ruce v bok. „Podívej, vím, že tě to rozrušilo...“

„Jo, rozrušilo mě to!“ řekl a prohrábl si vlasy. „Ale tebe se to netýká...“

„Seane, já jsem tehdy v lomu byla taky!“

„To je sice pravda, ale svým způsobem se tě to netýká a já si nepřeju, aby tě do toho někdo zatahoval. Musím zjistit, kdo to má na svědomí, kdo zabil Ellie...“

„Policie toho vraha určitě najde...“

„Opravdu tomu věříš?“

„Jsou kvalifikovaní...“

„A já jsem kvalifikovanější, než si ty dokážeš představit. Kristepane, začínám si myslet, že to dělá někdo z naší party. Začíná toho být moc... nejdříve Ellie, teď Sue...“

„Všichni tvrdí, že Sue jenom někam na víkend odjela.“

„Je to možné, ale stejně musím zjistit...“

V domě se rozezvonil telefon. Sean rozzlobeně zakroutil hlavou. Vztekal se sám na sebe, že se nechal tím článkem tak vyprovokovat. „Zvedneš ten telefon?“

„To může počkat...“

„Zvedni ten zatracený telefon! Prosím.“

Lori zmizela v domě, hned se však zase vrátila. „To je Jeff Olin.“

„Co chce?“

„Chce s tebou mluvit.“

Sean na ni chvíli mlčky zíral a pak se vydal dovnitř. Zvedl sluchátko a nepřestával přitom hledět na Lori, která se postavila vedle něho. „Ahoj, Jeffe. To jsem já, Sean.“

Jeffův hlas zněl rozzlobeně. „Seane, viděl jsem ty noviny...“

„Za chvíli je uvidí celé město.“

„Ta redaktorka, Kathy Clinesová neví, o čem mluví. My, co jsme tehdy v lomu byli, známe pravdu. Její článek hraničí s křivým obviněním. Kdyby ses s ní chtěl soudit, rád tě budu zastupovat.“

Sean cítil, jak se mu ulevilo. „To nic, Jeffe. Myslím, že se s nikým soudit nebudu, ale byl bych rád, kdyby mi dali pokoj.“

Jeff chvíli mlčel. „Nechceš jít se mnou zítra na oběd? Do nějaké drahé restaurace?“

„Jeffe, nemusíš to dělat. Přiznávám se, že mě ten článek nejdříve rozzuřil, ale já to zvládnu.“ Zaváhal. „Už jsem zvládl horší věci.“

„Zítra odpoledne jdeme hrát golf a potom jsme se chtěli zastavit u Jany. Půjdeš s námi?“

Už chtěl Jeffovu nabídku odmítnout, ovšem pak si to rozmyslel. „Jo, proč ne? Díky, Jeffe.“

„A Lori by pak mohla přijít k Janě.“

Sean zaváhal. Zvláštní, jak rychle se rozkřiklo, že s Lori něco má. Měl by se raději držet zpátky. „Řeknu jí to a uvidíme, jak se rozhodne,“ řekl.

Položil sluchátko a podíval se na Lori. Vypadala ustaraně. „Seane, je mi to hrozně líto.“

Dlouho se na ni díval a cítil, že ho vztek přechází. Přistoupil k ní a pevně ji sevřel v náruči.

„Ty víš, že jsem to neudělal, že ano?“

„Jsem si tím stoprocentně jistá.“

„Sakra, nevím, co mám dělat. Mám strach nechat tě samotnou a zároveň se bojím s tebou zůstat. Tolik let jsem nikomu nedůvěřoval, tolik lidí se ke mně obrátilo zády. I o tobě jsem si myslel, žes mě zradila jako ostatní, a teď se bojím, aby ti moje přítomnost nějak neublížila.“

„Víš co? Ty noviny mi stejně vždycky připadaly hloupé. Některé jejich články se nedaly číst. Nebudeme si dělat starosti kvůli nějaké začínající novinářce, která si chce za každou cenu udělat jméno.“

Podíval se na ni. „A co Brendan?“

„Řeknu mu, co se tehdy před lety stalo.“ Znovu se rozezvonil telefon. Sean ho šel zvednout. „Haló?“ Přikryl sluchátko. „Michael,“ řekl. „Vzteká se?“

„Má o mě strach.“

Sean bratra rychle uklidnil a rozloučil se s ním. Na drátě už měl další hovor.

Byl to Brad a nabízel mu, že pokud se rozhodne noviny žalovat, s radostí ho bude zastupovat.

Sean mu poděkoval a zavěsil. Posadil se a zakroutil hlavou. „Lori, rád bych si promluvil s tvým synem.“

Chvilí na něho mlčky hleděla a chystala se protestovat. Pak pokrčila rameny. „Vlastně proč ne?“

„Dnes jde poprvé do nové školy. Děti o tom možná budou mluvit.“

Přikývla. „Obleču se. Musím zavést Brendana do školy a pak vyzvednout dědečka.“

„Budeš u rodičů?“ zeptal se. „Ano.“

„Fajn. Musím si vyřídit pár věcí. Zavolat svému nakladateli a ještě několika lidem. Dávej na sebe pozor!“

Když se na ni podíval, bylo mu jasné, že si nemyslí, že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí.

„Lori, prosím tě, buď opatrná!“

„Budu.“

„Hlavně se nepouštěj do žádného vyšetřování na vlastní pěst. O to se postarám já.“

„Neboj se,“ řekla nevinně. Pak se rychle otočila a zmizela nahoře.

Sean se vydal za ní a zaklepal na dveře od Brendanova pokoje.

„Možná bychom to měli odložit,“ řekla Jana. „Cože?“ vykřikl Brad.

„Dnešek nebude pro Seana právě snadný...“

„Ale my s tím nemůžeme nic udělat. Podle mě by měl ty noviny žalovat. Jano, v životě se pořád něco děje. Už jsem rezervoval pokoj. Já...“

Odmlčel se. Jana stála před zrcadlem v koupelně. Na sobě měla černé šaty a právě si nasazovala malý klobouček se závojem. „Co to sakra děláš?“

Nervózně po něm hodila pohledem. „Nechci, aby mě někdo poznal. Nechci vypadat nápadně...“

„Miláčku, věř mi! V tom klobouku budeš vypadat nápadně. Připomínáš mi moji babičku.“

„Cože?“

„Je to tak,“ řekl kysele. „Takhle si tě každý všimne. Obleč si kalhotový kostým nebo něco takového.“

„Mám blondatou paruku.“

Zasténal. „Bezva! Vezmi si paruku. Ale ne tenhle klobouk. Vypadáš, jako by ses chystala na pohřeb.“

„Možná na nějaký brzy půjdeme,“ prohodila. „Sue se ještě pořád neozvala a Ted vypadal nějak ustaraně.“

„Včera večer jsem s ním mluvil,“ řekl Brad. Věděl o té mrtvé kočce a neměl z toho dobrý pocit.

„A?“ zajímala se Jana.

„Řekl, že zmizela její cestovní taška a kabelka. Vypadá to, jako by odjela na romantický výlet. V zásuvce našli účet z toho obchodu se spodním prádlem, který máš tak ráda. Jako by něco plánovala.“

„Ze o tom nikomu neřekla...“

„Jano, pokud se ti tam nechce...“

„Slíbila jsem přece, že půjdu. A když něco slíbím, tak to taky splním.“

Lori se osprchovala a oblékla. Když se vrátila do svého pokoje, slyšela, že Sean ještě stále mluví s Brendanem.

Chvilí váhala, ale pak zaklepala na dveře od Brendanova pokoje. „Pojď dál,“ ozval se Sean. Brendan už byl oblečený do školy. Na posteli ležely dnešní noviny.

„Nerada vás ruším, ale měli bychom už jet.“

„Jsem připravený,“ řekl Brendan. Postavil se a Sean ho následoval. Brendan si vzal batoh s učením a podal Seanovi ruku. „I kdyby mi to řekl někdo jiný, stejně bych si o tobě nemyslel nic špatného, Seane. Neznám tě sice moc dlouho, ale jsem si jistý, žeš tu holku nezabil.“

„Díky za důvěru,“ pronesl Sean vážným hlasem.

Brendan se najednou usmál. „A klidně můžeš dále chodit s mojí mámou.“

„To je od tebe moc hezké.“

Lori se usmála a podívala se na Seana.

„Nejsi žádný netvor,“ řekl Brendan.

Sean se zamračil. „Jsem moc rád, že si to o mně nemyslíš. Nejhorší je, že netvoři většinou nemají ani rohy, ani kopyta, ani upíří zuby. Vypadají jako normální lidé.“

„Já vím. Ale netvoři mají černou duši a někdy stačí pozorně si je prohlédnout a člověk ví, na čem je.“

„To musíš mít výborný zrak,“ odvětil Sean tiše.

Lori se usmála. Byla na svého syna pyšná. „Uvidíme se později,“ rozloučila se s Seanem.

„Taky už za chvíli půjdu. Zamknu za sebou.“

Brendan seběhl po schodech, vyběhl ze dveří a posadil se do auta. Lori šla za ním. Na ulici byl v tuto hodinu malý provoz.

„Opravdu s tím nemáš žádné problémy?“ zeptala se ho.

Díval se upřeně před sebe. V poslední době si nechal růst vlasy a Lori se rozbušilo srdce, když viděla, jak si odhodil pramen vlasů z čela. To gesto jí připadalo neuvěřitelně povědomé.

„Ne, mami. Jen jsem přemýšlel... je mi tě líto. Nebylas o moc starší než já, když jedna ze tvých kamarádek umřela – a navíc z toho obvinili Seana!“

Lori přesně nevěděla, co Sean Brendanovi řekl, ale byla si jistá, že se příliš nezmiňoval o svém pobytu ve vězení. „Na světě se dějí i špatné věci,“ zamumlala.

„Člověk se až diví, proč vlastně tolik lpíme na životě, co?“

Překvapeně se na něho podívala. Pak se usmála. „Protože se dějí i dobré věci.“ Blížili se ke škole. „Připadá mi o hodně větší, než když jsem sem chodila.“

„To víš, svět se mění, mami,“ řekl. „Neboj se. Nezapomeň, že jsem bydlel v New Yorku. Nic pro mě není moc velké.“

„Opravdu?“

„Jo.“ Políbil ji na tvář. „Nemusíš parkovat, já jenom vyskočím. Tady, tady všichni vystupují.“

Škola byla hned vedle hlavní silnice, ale všude kolem byly dopravní značky označující školní zónu. Téměř všechna auta před nimi na chvíli zastavila, aby mohli školáci vystoupit. Lori udělala totéž a pyšně se dívala za odcházejícím synem. Vypadal sebevědomě. Pokud měl z nové školy obavy, nedával to na sobě znát.

Nevrátila se domů, nýbrž jela přímo k rodičům. Bála se, že ji tam čeká něco nepříjemného. Matka jí otevřela s ustaraným výrazem ve tváři. „Lori, miláčku...“

„Já vím, mami. Četla jsem ty noviny. A Sean taky.“

„Snažím se nedělat ukvapené závěry...“

„Tak se nenechej ovlivnit bláboly nějaké novinářky!“ přerušila ji Lori rozzlobeně.

„Drahoušku, dělám si strach především o Brendana.“

„Je v pořádku.“

Do pokoje vstoupil otec. Neobjal ji, ani ji nepolíbil. „Lori, co když co když opravdu zabil Mandy. Ted se vrátil do města a najednou je nalezena mrtvola Ellie Metzové a teď se ztratila i Sue Nicholsová. Co když další na řadě jsi ty a Jana, nenapadlo tě to?“

Nenapadlo. Zhluboka se nadechla. „Sue jenom někam odjela.“

„Možná, ale včera večer se u nás zastavil Ted a vypadal znepokojeně. Tento víkend měla zaplatit za matčin pobyt v sanatoriu a neukázala se tam. Sue je hodná dcera, aspoň to Ted tvrdil. Pravidelně svoji matku navštěvuje a ještě nikdy nezapomněla zaplatit!“

Lori si dala ruce v bok. Udělalo se jí nevolno. „Možná se Sue něco stalo, ale...“

„Zlatíčko!“ přerušila ji matka tragickým hlasem. „Taky si nemyslíme, že za tím vším je Sean. Moc se nám líbí, opravdu.“

„Máme o tebe strach, Lori,“ dodal otec. „Třeba je Sean nevinný a dělá to jeho bratr...“

„Pokud je Sean nevinný, proč by měl být jeho bratr vinný?“ zajímala se Lori.

„Michael Black byl zapletený do spousty věcí,“ řekla matka. „Byl ještě dítě.“

„Ale ty se s nimi scházíš až příliš často.“

„To je pravda. Ale nemusíte se o mě bát. Nic se mi nestane. Slíbila jsem dědečkovi, že spolu někam zajdeme. Je už připravený?“

„Měl by být,“ odpověděla matka. „Já jenom...“ začala, ale přerušilo ji zvonění telefonu. „Jenom to zvednu a zavolám ho.“

Zvedla sluchátko a podívala se na Lori. „To je pro tebe,“ zašeptala. „Sean.“

Lori překvapeně zvedla obočí a vzala si telefon. „Seane?“

„Jo, to jsem já. Mohla bys dneska přespat u rodičů?“

Zamračila se. „To bych mohla. Ale proč?“

„Jeden můj starý známý přijel do Palm Beach. Dneska odpoledne se s ním mám setkat a možná se zdržím.“

„Co kdybych šla s tebou?“

Vycítila, že váhá. „Lori, říkal jsem ti...“

„Chceš, abych byla v bezpečí? Tak mě vezmi s sebou.“

„Budu o tom přemýšlet. Až se s dědečkem vrátíte, zavolej mi do hotelu. Každopádně mi slib, že kdybychom se náhodou minuli, přespíš u rodičů.“

„Slibuju.“

Jana ještě nikdy nebyla tak nervózní.

A nikdy nebyla v podobném hotelu. Masážní vana ve tvaru srdce, postel ve tvaru srdce, všude mosazné sloupky, růžové povlečení, podnos ve tvaru srdce, čokoládové bonbony ve tvaru srdce.

„Divím se, že ta láhev se šampaňským je normální,“ zamumlala.

Brad odložil tašku s toaletními potřebami a přistoupil k ní. Políbil ji na šíji. „Tohle je nejlepší dárek, jaký jsem kdy dostal.“

„Podruhé ho už nedostaneš.“

„Já vím. Po dalším ani netoužím.“ Jana doufala, že to myslí vážně. „Co kdybychom si vlezli do vany?“

„Proč ne.“

Proč ne. Připadala si sexy asi jako meloun. V takové situaci ještě nikdy nebyla a nevěděla, jak to vlastně bude probíhat. Jednoduše se té cizí ženě představí? „Dobrý den, já jsem Bradová bývalá žena, matka jeho dítěte, jak se máte?“

„Dobrý den, já jsem prostitutka, kterou si Brad najal, dáme se hned do toho?“

Někdo tiše zaklepal na dveře. Brad se usmál a šel otevřít.

Jana zpanikařila. Pořád ještě může vycouvat. Ještě má čas. Otočila se. Do pokoje vešla prsatá blondýna, která na svoji profesi vypadala, ale přesto...

„Čau, já jsem Muffy. Horká vana! Senzace! Není tenhle pokoj trochu moc přezdobenej? Nejlepší bude začít šampaňským. Dala bych si skleničku.“

Brad už otvíral láhev.

Muffy ale svoji skleničku nedostala. Jana se chopila šampaňského a nepustila láhev z ruky, dokud ji nevypila až do dna. Muffy si musela počkat na další.

Dědeček celou cestu mlčel. „Kam jedeme?“ zeptala se ho Lori. „Myslím, že na hospodu je i pro tebe brzo.“

Podíval se na ni. „Pro starého nemocného irského katolíka není nikdy brzo, ale dneska na whisky nemám chuť. Raději zajed někam do kavárny.“

U Dennyho bylo prázdno. Ranní nápor už polevil. Servírka jim donesla kávu a přijala jejich objednávky.

„Tak o co jde, dědečku?“ zeptala se Lori hned, jak servírka odběhla.

Pohrozil jí prstem. „Jsem sice starý a nemocný, ale slepý ještě ne!“

„To jsem nikdy netvrdila.“

„Ani ostatní nejsou slepí.“

„Dědečku, nevím, na co narážíš?“

„Mluvím o Brendanovi.“

Lori se cítila, jako by na ni někdo vylil kbelík s ledovou vodou. Nadechla se. „Dědečku, nevím...“

„To už stačí. Nedělej ze mě blázna! Oči má sice jako Kelly, ale když ho člověk vidí stát vedle Seana Blacka a...“ Mávl rukou.

Lori se napila kávy. Byla zoufalá a nevěděla, co říct.

„Kdy mu to řekneš?“

Podívala se na něho a uvažovala, jestli má cenu ještě lhát. „Nevím. Chtěla jsem mu to říct hned, jak jsem ho znovu uviděla, ale... ale teď nevím. Nevyužila jsem ten pravý okamžik. A teď... on mi důvěřuje a já mám opravdu strach z toho, co se děje. Dělán si starosti o Sue a o Seana taky. Potřebuje někoho, kdo mu věří, a když se dozví, co jsem před ním tak dlouho skrývala... ale já jsem to neudělala schválně. Opravdu ne, dědečku. Snažila jsem se ho kontaktovat, než jsem odjela do Anglie, ale jeho otec už mu nestačil můj vzkaz předat. A Sean zmizel neznámo kam, já jsem zůstala sama a myslela jsem si, že mě nenávidí a... a pak jsem potkala lana Corcorana a on mě zachránil.“

Opřela se o židli a kousla se do rtu. Najednou se jí ulevilo. Konečně se svěřila někomu jinému než svému příteli a manželovi, kterého náhodou potkala, když seděla v Londýně v kavárně a slzy jí stékaly po tvářích. Hrála tam jistá folková kapela, se kterou lan zpíval, a byl moc dobrý. Všiml si jí a ona mu řekla, že má chuť umřít a on jí řekl, že to je hloupý nápad. On sám umíral a nebylo to snadné, jenže tak už to na světě chodí. Život je dar, kterého by si měl každý vážit. Vyzařovala z něho síla a odhodlání a po týdnu přátelství jí navrhl řešení.

„Vezmu si tě.“

„To by nebylo fér. To nemůžu...“

„Pro tebe to taky nebude snadné. Protože já umírám a ty se na to budeš muset dívat. A věř mi, pěkný pohled to nebude.“

Měl pravdu, nebyl to pěkný pohled, přesto se do něho zamilovala, i když jejich vztah zůstal až do lanovy smrti platonický.

„Lori,“ ozval se dědeček. „Netvrdím, že jsi udělala něco špatného, kruci, byla jsi tak mladá a ocitla ses v takové situaci! Ale musíš Seanu Blackovi říct, že Brendan je jeho syn. Divím se, že na to ještě nepřišel sám.“

„Spali jsme spolu jenom jednou.“

„Já tě nechci soudit, Lori.“

Přikývla. „Řeknu mu to. Jen musím počkat na vhodný okamžik.“

„Doufám, že ten okamžik nastane brzy,“ řekl. „Kde je ta servírka? Dal bych si ještě kávu.“

„Není tak dobrá jako starý Mickey, co?“ zasmála se Lori. „Škoda, že jsme nešli do hospody.“

„Jak to?“

„Dneska bych něco ostřejšího potřebovala,“ odpověděla suše.

Usmál se. „Neboj se, holčičko, všechno bude zase v pořádku,“ uklidňoval ji.

Lori se usmála, najednou však dostala strach. A co když nebude?

18

Nebylo to ani zpoloviny tak hrozné, jak si Jana představovala. Vypité šampaňské jí samozřejmě pomohlo, ale ani tak to nebylo zlé.

Když se ocitla na té směšné posteli ve tvaru srdce, byla už naprosto otupělá.

Muffy navrhla použít pásku přes oči a malými šátečky jí přivázala ruce k mosazným sloupkům u postele. Janě to v té chvíli bylo lhostejné.

A pak to začalo...

Připadala si jako ve snu plném vzrušení a představ. Slyšela Bradův hlas, jeho vzrušený šepot. Líbal ji... což se jí moc líbilo... ale potom si uvědomila, že když ji Brad líbá na rty, pak ty další rty, které ji laskaly po intimních místech, musí patřit...

Ale i tak se jí to líbilo. Muselo to být tím šampaňským.

Přesto...

Panebože.

Nebylo to nechutné, nebylo to nepříjemné, bylo to... Vzušující.

Arnie Harris přijel do Palm Beach v sobotu ráno.

„Nemusels tu kvůli mně jezdit,“ řekl Sean. „Víš, že ti vždycky zavolám, když potřebuju s něčím pomoci.“

„Ted se ale nejedná o knihu, Seane. Nepomáhám ti s nějakou vymyšlenou postavou. Tohle je opravdový život. A navíc jsem nepříjel kvůli tobě, ale kvůli Maggie. Zbožňuje tenhle starý hotel.“

Arnie a Maggie se ubytovali v hotelu Breakers, monumentálním zařízení vybudovaném ve dvacátých letech v oblasti, kde měli svá zimní sídla prezidenti, princové a opravdoví boháči.

Hotel stál přímo na pláži, po které se Sean s Arniem právě procházeli. Oba byli bosí a kalhoty měli vyhrnuté po kolena. Působili uvolněným dojmem. Ve skutečnosti si Arnie dělal o Seana starosti a Sean věděl, že jeho přítel

přijel do Palm Beach kvůli té záležitosti s Eleanor Metzovou.

A teď navíc zmizela i Sue.

„Možná že nakonec nejsi tak paranoidní,“ ozval se po chvíli Arnie. „Ale v tom případě se tu děje něco strašného.“

„Co máš na mysli?“

Arnie se zamyslel. „Řekněme, že tvoje bývalá přítelkyně Mandy byla zavražděna. Možná se nejednalo o plánovanou vraždu sakra, určitě se nejednalo o plánovanou vraždu. Musel to být náhlý nápad, mladá holka ve vodě, popínavá rostlina. Najednou to vraha napadlo...“ Arnie se ušklíbl. „Vražda... jedna, dvě nebo tři neplánované, ale snadno proveditelné. Mladí devianti většinou neplánují, že budou házet kamení po psech, topit kořata, trhat křídla motýlům. Prostě se jim naskytne příležitost a...“

„A tak ji využijí. Mandy byla ve vodě, popínavá rostlina při ruce... a tak ji zabil, ale pak čekal?“ divil se Sean. „Pak čekal tolik roků, aby se vrátil pro Ellii a možná i pro Sue?“

Arnie pomalu zakroutil hlavou. „Nečekal nečinně. Doktorka Gillespieová se snažila přesvědčit místní policii, že tu mají masového vraha. Sám jsi ty kosti viděl. Potřebuješ se jenom ujistit, že to, co si myslíš, je pravda. Ten vrah je dobrý, moc dobrý. Chceš jeho profil? Bydlí sám, nebo aspoň tráví hodně času o samotě, protože má čas si všechno pečlivě naplánovat. Plánuje si místo, kde najde svoji další oběť. Ví, jak se zbavit těla, aby ho dlouho nikdo neobjevil. Takže žádné otisky prstů. Jeho poslední oběť, tvoje kamarádka však byla objevena hned po smrti. Možná to udělal úmyslně. Možná věděl, že jsi

ve městě, a chtěl, aby si tě lidé s tou vraždou spojovali. Eleanor byla znásilněna. Našly se nějaké vzorky krve, semena?“ zeptal se Arnie.

„Vůbec nic, ani kapka krve. Dokonce ani za nehty neměla žádné zbytky tkání.“

„Víš, jak by ho mohli chytit,“ prohodil Arnie. „Řekl bych, že hluboce nenávidí ženy, ale dokáže to skrývat. V jeho pocitech je něco velice osobního zabíjí velmi opatrně. Někdo tak disciplinovaný může být uznávaným členem společnosti.“

„Časem by měl udělat nějakou chybu, ne?“ zeptal se s hořkostí v hlase Sean.

Arnie se na něho podíval. „Je mi líto, že to musím říct, ale někteří vrahové nebyli nikdy polapeni. Vraždy v Seattlu nebyly nikdy vyřešeny, k několika podobným případům došlo i v Kalifornii... jen si vzpomeň na Bundyho, jak dlouho vraždil a kolik států procestoval. Vraždil několik let a teprve pak ho chytili.“

„Tady se jedná o můj život, Arnie. Musím toho vraha najít, jinak si na mě budou lidi až do konce života ukazovat prstem... a budou si myslet, že jsem to udělal.“

„Ty víš, že to tak není.“

„To je sice pravda, ale jak o tom přesvědčím ostatní, Arnie?“ Arnie pokrčil rameny. „Pokud ten vrah neudělá chybu, můžeš na něho nastražit malou past.“

„Nevím, kdo to je.“

„Ale máš jistou teorii, která začíná Mandinou smrtí... to znamená, že vrahem je jeden z tvých kamarádů. Promluv si s nimi. Zjisti, jaká mají alibi. Zjisti, kdo z nich měl něco proti Mandy Olinové a...“

„A?“

„A proti tobě. Ale bud opatrný. Kdybys na něho moc tlačil...“

„Tak co?“

Arnie se smutně usmál. „Tak by se pochopitelně bránil. Chceš, aby udělal chybu. Nedovol, aby ses obětí té chyby stal ty.“

Sean na ni nečekal. Lori našla doma vzkaz, že odjel do Palm Beach a že neví, kdy se vrátí. Prosil ji, aby přespala u rodičů.

Lori vyšla po schodech nahoru do malé věžičky a rozhlédla se po okolí. Zbožňovala bujnou zeleň, hezké staré domy, některé nově upravené, některé chátrající. Byla ráda, že se vrátila do rodného města. Dědeček měl pravdu, když říkal, že žila ve lži už moc dlouho. A ona si tolik přála žít se Seanem. Sean si myslí, že s těmi vraždami má něco společného někdo z jejich přátel. Tentýž člověk, který zabil Mandy.

Postavila se. Raději opravdu přespí u rodičů, ale půjde k nim až později. Došla si do pracovny pro papír a pero, posadila se a začala sepisovat seznam. Kdo byl tehdy ve starém lomu? Ricky Garcia, Ted Neeson, Brad, Sean, její bratranec Josh, její bratr Andrew a Seanův bratr Michael. Z Rickyho a Teda se stali policisté. Zbavuje je to podezření? Ne. Existují i špatní policisté. Josh, Jeff a Brad jsou právníci. Znamená to, že jsou vrahové? Někteří lidé jim říkají žraloci, ale vrahové? Pak je tu Andrew. Její bratr. Točí porno filmy a svoji práci nenávidí.

Ne, její bratr není žádný vrah. Škrtla jeho jméno. Tento postup se jí ale přestal zamlouvat.

Ne! Musí to vydržet. *Když píšeš seznam, musí být úplný!* připomněla si přísně. Znovu napsala bratrovo jméno.

Dále je tu Michael. Seanův bratr. Pracuje s mořskými savci a rybami, snaží se najít lék na rakovinu. Jemný, slušný chlapec. Mohl by to udělat?

Opustila je matka. Možná kvůli tomu nenávidí všechny ženy. A Mandy Olinová se k jeho bratrovi chovala krutě a všechny je přiváděla do rozpaků. A to, co se stalo s Mandy, téměř zničilo celou jejich rodinu, zabilo to jejich otce.

Totéž se dalo říct o Seanovi. A Brad nutí svoji bývalou ženu k sexu ve třech!

Opřela si čelo o desku stolu. Jeff Olin. Další právník, jeden z těch bezcitných žraloků.

Jeff. Mandin bratr. A Ellie byla Mandina nejlepší kamarádka.

Ricky se setkává s vraždami každý den. Určitě ví, jak spáchat dokonalý zločin. Ted byl uvnitř Susanina domu. To on všem řekl, že zmizela její cestovní taška a kabelka...

Lori tiše zasténala. Určitě se dá Seanova nevina dokázat i jinak. Nemusí přece nutně obvinít někoho z jejich party.

Znovu se posadila. Tak dobře, nechce dát na seznam svého bratra. Co kdyby raději postupně začala vyškrtávat jména těch, kteří to určitě nemohli udělat? Zvedla telefon a vytočila Andrewovo číslo do práce. Ozvala se spojovatelka. Když jí Lori řekla, že se jedná o soukromý hovor, neznámá žena odpověděla, že Andrewovi předá její vzkaz. Lori chvíli zírala na telefon. Pak znovu vytočila stejné číslo a pokusila se o lehký jižanský

přizvuk. „Ahoj, zlato, snažím se najít pana Kellyho. Kde dneska natáčíme? Někde jsem ztratila adresu.“

„Pan Kelly natáčí na pláži.“

Trefa do černého.

„Můžete mi dát přesnou adresu?“

Žena jí vyhověla. Lori vyběhla před dům a zamračila se, když viděla, že k ní někdo přijíždí. Za volantem seděl Jeff Olin. Vlastně by mohla začít s ním!

„Ahoj, Lori. Někam se chystáš?“

„Mám domluvenou nějakou schůzku. Ve čtvrtek začínám učit. Ale ještě mám pár minut čas. Dáš si kávu nebo něco k pití? Co tě k nám přivádí?“

„Kávu bych si dal. Vlastně jsem přijel za Seanem. Je doma?“

„Ne, ale může se každou chvíli objevit.“ Vlastně ani sama nevěděla, proč lže. Nedůvěřovala už nikomu.

„Je Sean v pořádku?“ zeptal se Jeff, když vstoupili do kuchyně.

„Jo, je.“

„Musí být pořádně naštvaný. Klidně se bez toho kafe obejdu, Lori. Myslel jsem si, že máš třeba nějaké uvařené.“

„To nic. Nedá mi to moc práce.“

Odměřila kávu a usmála se na něho. „Jak ti jdou kšefty?“

„Právo je báječná věc.“

„Protože chrání nevinné?“

„Protože mi vydělává spoustu peněz,“ řekl a zasmál se. „Tvůj syn šel dneska do školy?“

„Ano.“ Lori najednou napadlo, že pokud někdo z jejích přátel je opravdu vrah, pak zřejmě není nejlepší

nápad vyslychat jednoho z nich ve svém domě, když je sama doma. „Cekám, že se brzy objeví.“

„Ne, ještě je brzy,“ namítl Jeff a podíval se na hodinky. „Uvažuji, kdy asi Sean přijde.“

„Káva je hotová,“ řekla Lori. „Dej si a uvidíme, jestli mezitím přijde.“

„Dáš si se mnou?“

„Jistě.“ Nalila si kávu do hrnku a posadila se vedle něho.

„Řekni mi, jak se doopravdy cítíš?“

„Sean?“

„Ano.“

„Myslím, že ho to rozzlobilo.“

„Více než je ochotný přiznat.“

„Bylo to dost vážné obvinění.“

„Opravdu si myslím, že by měl tu novinářku žalovat. Ten článek není nic jiného než čistá spekulace. Mohl by poškodit Seanovu prestiž, a to nemluvím o osobním životě. Neměl by dovolit, aby to té kariéristce tak snadno prošlo.“

„Sean je určitě rád, že to takhle cítíš.“

„Vždycky jsem měl Seana rád. Mí rodiče ho v lásce neměli mysleli si, že má na Mandy špatný vliv. Nedocházelo jim, že Mandy si stejně bude dělat, co se jí zlíbí.“

„Doufám, že to ta redaktorka neví.“

„Nikdo to neví kromě tvých rodičů, Bradových rodičů... a rodičů ostatních spolužáků. A když je ostatní lidé začali vyslychat, semkli se tak pevně, že se ven nedostalo vůbec nic. Uvažoval jsem, že bych udělal nějaké prohlášení. Něco v tom smyslu, že vím, že Sean by moji sestru nikdy nezabil. Ale nemůžu se rozhodnout,

jestli je to přehnané a jestli by to Seanovi pomohlo. Ta novinářka by si mohla vyhledat naše výpovědi, a některé věci, které jsme tehdy řekli, by Seanovi ještě mohly uškodit. Například to, že se ten den pohádali a moc dobře spolu nevycházeli.“

„Sean určitě ocení, že stojíš na jeho straně,“ řekla Lori.

Usmál se na ni. „Když se to tak vezme, Sean má vlastně velké štěstí.“ Natáhl k ní ruku a Lori přepadl tísnivý pocit. *Udělal hloupost, když Jeffa pustil dovnitř. Ted ji začne škrtit, někam ji zatáhne, zabije...*

Odhodil si z čela pramen vlasů a znovu se usmál. „Má velké štěstí, že ho podporuješ,“ řekl Jeff. Postavil se. „Musím už jít. Vyříd' Seanovi, ať mi zavolá, kdyby něco potřeboval. Uvidíme se zítra. Zatím ahoj.“

„Zítra?“

„Jdeme na ten golf.“

„Já golf nehraju.“

„Ne, ale mysleli jsme si, že bychom se potom sešli u Jany, zaplavali si v bazénu, objednali pizzu. Přijdeš, ne?“

„Ano,“ souhlasila a doprovodila ho ke dveřím. Připadala si jako idiot a doufala, že si nevšiml vystrašeného výrazu v jejím obličeji. K domu právě přijížděl Ted. Na sobě měl uniformu.

„Co se děje?“ zeptal se, když vystoupil z auta.

„Přišel jsem za Seanem, ale není doma,“ odpověděl mu Jeff.

„Ty jsi v pořádku, Lori?“ zajímal se Ted. „A Sean...?“

„Jde to.“

Opravdu? Dokonce ani v přítomnosti Teda se necítila dobře.

Muž v uniformě, policajt, by mohl přinutit zranitelnou ženu téměř k čemukoliv.

„Víš něco nového o Sue?“ zeptala se Lori a v hlase měla úzkost.

Zakroutil hlavou. „Je to zvláštní. Doprovodil jsem ji domů tehdy po Elliině pohřbu a zkontroloval jsem ji i tehdy po tom večírku. Nezmínila se, že by se někam chystala odjet. Ale sbalila si kartáček na zuby, takže musela mít něco naplánovaného.“

„To je opravdu divné,“ přikývla Lori.

„Mám o ni strach,“ prohodil Ted.

Lori napadlo, že Ted a Jeff se možná navzájem podezírají, protože ani jeden z nich se nechystal odejít. Nakonec už to nevydržela a omluvila se: „No, mám domluvenou ještě nějakou schůzku. Díky za návštěvu.“

„Rádo se stalo, Lori.“

Dívali se za ní, jak odjíždí.

Když Muffy konečně odešla, byla Jana na pokraji mdlob. Ležela na posteli, hlava se jí točila a netoužila po ničem jiném než po spánku.

Cítila vedle sebe Brada. „Jano, miluju tě,“ zašeptal jí do ucha. „Vím, že to pro tebe bylo těžké... díky.“ Něco zamumlala. „Jano...“

Otočil ji k sobě. Otevřela oči a spatřila zářící diamant.

„Vezmeš si mě?“ zeptal se. Najednou vypadal nejisté. „Víš, potřebuju tě. Potřebuju tvoji podporu, potřebuju, abys stála při mně... za všech okolností.“

Třeštila jí hlava. Měla ho moc ráda a chtěla si ho vzít. Ale ne teď.

Přetočila se na bok. „Zasloužil by sis, abych ti utekla s nějakou ženskou,“ řekla.

Možná jí chtěl ještě něco říct, ale ona ho už neslyšela. Toho šampaňského bylo přece jenom moc. Omdlela.

Jana se konečně vrátila domů.

Vrah to věděl, protože ji sledoval. Věděl, jaké má na tento den plány. Říká se, že ženské neudrží žádné tajemství, ale chlapi nejsou o nic lepší.

Sprchovala se. Vypadalo to, že ze sprchy snad už nikdy nevyjde. Netušila, že on stojí u skupinky stromů, které obklopovaly její prosklenou koupelnu. Většinou ji před zvědavými zraky chránil plot a husté ibiškové keře.

Ale on její dům moc dobře znal. Vyznal se v něm. Dokonce znal i její přiblblé sousedy. Ta stará čarodějnice od vedle teď právě hledí na svůj oblíbený televizní pořad. A další sousedé jsou v tuhle hodinu v práci. A tamten dům je dokonce prázdný. Jeho majitelé žijí na severu a přijíždějí sem jenom v zimě.

Stejně to ze sebe nesmyješ, Janičko, nesmyješ to, co jsi udělala, pomyslel si pobaveně.

Ale to ještě nic nebylo. Nic v porovnání s tím, co tě ještě čeká. Už brzy, Jano. A já budu u toho.

A bude mi jedno, jestli s tím budeš souhlasit, nebo ne. Dokonce mi bude jedno, jestli budeš naživu, nebo mrtvá.

Lori došla na adresu, kterou jí dala Andrewova asistentka. Jednalo se o starý hotel a v recepci zjistila, že společnost PNJV si pronajala zadní apartmá. Rozhodla se, že se musí bratra zeptat, co ta zkratka znamená, a vydala se ho hledat. Zahlédla poslíčka s jídlem a následovala ho do velkého apartmá s výhledem na oceán.

Andrew seděl v křesle a na posteli se válely dvě dlouhonohé dívky.

„Už se ukázala Muffy? Brzy budeme točit její scénu.“

„Muffy je někde vzadu!“ ozval se čísi hlas.

Andrew tiše zaklel a pak vykřikl: „No tak, dámy, vypadáte, jako byste se nudily! Tanio, ty ji máš svádět a pro tebe, Betty, je to něco nového. Tak se podle toho chovejte!“

„Jasně, jasně!“ prohodila Betty znuděně.

„Jste za to placení!“ vyštěkl Andrew a vztekle zaskřípal zuby. Dal si hlavu do dlaní. Pak vzhledl a uviděl svoji sestru.

„Kristepane!“ vykřikl a vyskočil. „Dáme si pauzu!“ oznámil ostatním, chytil Lori za loket a táhl ji ven z apartmá směrem k pláži.

„Andrewe...“ protestovala.

„Co tu sakra děláš?“ zeptal se jí užasle.

„Uklidni se, já přece vím, čím se živíš...“

„To, že čurám, víš taky, ale to ještě neznamená, že chci, aby ses na mě při tom dívala!“

Usmála se. „Andrewe, už jsem pár porno filmů viděla. A kromě toho v nich hrála nejméně polovina našich kamarádů.“

„Jenom Brad, Jeff a Josh,“ zamumlal.

„Andrewe, co to znamená PNJV?“

Bezvýrazně na ni zíral. „Peníze na jiné věci,“ zamumlal. Usmála se. „Lori, tak už mi řekni, co tu vlastně chceš?“

„Přišla jsem tě pozvat na oběd,“ zalhala. Andrew se tvářil nevinně jako andílek. Její bratr by určitě nikoho nezabil.

Ale před chvílí, když křičel na Taniu a Betty, vypadal úplně jinak. Co když ve skutečnosti ženy hluboce nenávidí? Nebo aspoň tyhle podivné herečky?

„Na oběd?“ opakoval Andrew zmateně. Lori si všimla, že se nedívá na ni, nýbrž směrem ke dveřím. Otočila se a ke svému překvapení tam spatřila Seana.

Povídal si s Muffy.

Lori se divoce rozbušilo srdce.

„Sean mi volal už dříve a taky mě pozval na oběd,“ ozval se Andrew. „Říkal, že máš nějakou práci.“

„Měla jsem,“ vyhrkla Lori a nepřestávala zírat na Seana. Zatím si jí nevšiml. Právě se smál něčemu, co Muffy řekla. Oči měl ukryté za slunečními brýlemi, tmavé vlasy trochu vlhké. Byl oblečený do černých kalhot a pohodlného, dobře stříženého saka. Člověk by ho mohl považovat za filmovou pornohvězdu.

„Doufám, že si Sean nechce zahrát ve tvém filmu,“ zašeptala.

„No, jasně, celosvětově uznávaný spisovatel dostal neodolatelnou chuť vystupovat ve filmu pro dospělé,“ prohodil Andrew. „To opravdu ne. Myslím, že ho dost vzal ten článek v novinách a chtěl poobědvat s kamarádem.“

To určitě, pomyslela si Lori. Uvědomila si, že Sean začal pátrat po vrahovi na vlastní pěst a jako prvního se rozhodl prověřit jejího bratra.

Sean na chvíli odtrhl oči od Muffy a konečně si jí všiml. Lori neuniklo jisté napětí v jeho rysech. „Lori!“ vykřikla Muffy vesele. „Ahoj, Muffy. Ahoj, Seane.“

„Lori, co tu děláš?“

„Přišla jsem navštívit svého bratra.“

„Mělas přece být s dědečkem,“ namítl Sean. „Taky jsem s ním byla. A tys měl být v Palm Beach.“

„Byl jsem tam. Vrátil jsem se dříve, než jsem čekal.“

„Aha.“

„No,“ přerušil je Andrew, který si zřejmě nevšiml jejich vzájemného napětí, „aspoň můžeme poobědvat všichni společně.“

„To můžeme,“ souhlasil po chvíli Sean. „Hmmm,“ zamumlala Lori. „Taky bych ráda...“ začala Muffy. „Tebe tu budou potřebovat,“ přerušil ji rychle Andrew, „Zatímco budu pryč, dotočíte tu scénu s mým asistentem.“

„Jistě,“ souhlasila Muffy. „Tak zatím,“ rozloučila se s nimi. „Kam půjdeme?“ zeptal se Andrew. „To je jedno.“

„Kousek odsud je vynikající rybí restaurace. Mají tam senzační smažené krevety,“ navrhl Andrew. „Jdeme,“ souhlasil Sean.

Když kráčeli k restauraci, někdo na ně zavolal. Otočili se a spatřili Rickyho.

„Ricky?“ divil se Andrew. „Netočím sice žádné umělecké dílo, ale zákon jsem snad nepřekročil.“

„To je náhoda, Seane, zrovna jsem slyšel, že jsi na návštěvě u Andrewa.“

„Kdo ti to řekl?“ zajímal se Sean.

„Mluvil jsem s Bradem.“

„A odkud to ví Brad?“

„Nevím,“ odpověděl Ricky.

„Možná mi volal a mluvil s někým z produkce,“ napadlo Andrewa.

„Proč mě hledáš?“ zeptal se Sean. „Doufám, že mě nechceš zatknout?“ pokračoval suše.

Ricky zakroutil hlavou. „Je to jen hloupá novinářka, Seane. Nikdo ty její nesmysly nebere vážně.“

„Někteří lidé ano, ale to je jedno. Kam jdeš?“

„Mám se tu setkat s Bradem a Jeffem Olinem,“ řekl Ricky. „Co kdybyste šli s námi na oběd? Někdo z vás mě aspoň může pozvat. Policajti nejsou placeni právě nejlépe.“

V tu chvíli Brad s Jeffem zaparkovali před hotelem.

Sean, Ricky a Lori se k nim otočili a pozdravili. Brad i Jeff vypadali jako praví právníci. Střízlivé obleky, krátké upravené vlasy, hladce vyholené tváře, vážný výraz v obličeji.

„Co se tu sakra děje?“ zajímal se Sean, když se přiblížili. „Jak jsi věděl, kde jsem?“ zeptal se Brada.

Brad se usmál. „Telefonoval jsem Andrewovi a asistentka mi řekla, že právě mluví s *velkým* Seanem Blackem.“

„Aha.“

„Potřebuješ práci?“ zasmál se Andrew.

„Ne, jen jsem tě chtěl navštívit a něco ti dát,“ řekl Brad.

„Tak jdeme na oběd nebo ne?“ ozval se Ricky netrpělivě.

Zamířili k restauraci. Když si objednali, Sean se obrátil k Rickymu. „Co je nového?“

„Dnes ráno jsem narazil na Teda. Právě odjížděl od tebe, Lori.“

Sean se na ni pozorně podíval. „Ted byl dnes ráno u tebe?“

„Dělal si o tebe starosti,“ odpověděla. Usmála se přes stůl na Jeffa. „A taky tě tam hledal Jeff. Říkal, že bys měl tu novinářku žalovat.“

„Lori, řekl ti Ted o té... kočce?“ zeptal se Ricky.

„O jaké kočce?“ téměř vykřikl Sean. Všichni se na něho podívali.

„Myslím, že Ted si dělá o Sue velké starosti právě kvůli její kočce. Zmizela její zavazadla, dům byl zamknutý a všechno nasvědčovalo tomu, že Susan někam odjela, ale její kočka byla mrtvá.“

„Dehydratovaná?“ zeptala se Lori.

Ricky zakroutil hlavou. „Měla zlomený vaz.“

Oči všech se upíraly na něho.

„Chceš říct, že Sue zlomila své vlastní kočce vaz?“ zeptal se nedůvěřivě Andrew.

„Pochybuj,“ odpověděl Ricky netrpělivě. „Pokud odjela s nějakým chlapem, musí to být pěkný hajzl.“

„Sue si takového darebáka nezaslouží,“ namítl Andrew rozzlobeně.

„Darebáka? Co když je to vrah?“ řekl Sean. „Přesně tak. Chtěl jsem, abyste o tom všichni věděli.“

„Ted už mi to řekl,“ prohodil Jeff tiše.

„Janě bychom to raději říkat neměli,“ navrhl Andrew. „Už tak je dost vystrašená.“

„Možná by to vědět měla,“ namítl Sean.

„Možná ano, protože to začíná být dost strašidelné,“ souhlasil Ricky. „Hodně strašidelné. Podivné. Nenormální.“

„Zdá se, že v ohrožení jsou jenom ženy,“ ozvala se Lori.

„Lori, ať tě ani nenapadne vydávat se někam sama!“ varoval ji Andrew.

„Neboj, Andrewe, dám si pozor...“

„Jeff zná jednu dobrou bezpečnostní agenturu, už ti to přece říkal.“

„Nechám si ten alarm nainstalovat...“

„Zítra. Dříve než začneš chodit do práce,“ rozhodl Sean.

„Postarám se o to,“ řekl Jeff.

„Tak zítra,“ souhlasila Lori. Půjčí si peníze od dědečka, aby je všechny umlčela.

„Ty bys měl být taky opatrný, Andrewe. Pohybuj se ve zvláštním světě,“ řekl Ricky.

„Už brzy toho nechám. Příští týden se mám sejít s několika významnými lidmi z Hollywoodu, kteří projeví zájem o můj scénář.“

„Andrewe! To je fantastické!“ vykřikla Lori. „O čem to bude?“

Andrew si povzdechl. „Je to film o masovém vrahovi z Miami.“

Lori se i přesto snažila Andrewa podpořit koneckonců je to přece její bratr, její krev. Klidně ho může i podezírat a vyslyšet. Ale Sean aspoň ji mohl požádat o svolení.

Po obědě Lori nasedla do auta a rozjela se domů. Nejprve si neuvědomila, že ji Sean sleduje, ale jel pořád za ní a vřít se do domu jako velká voda hned, když odemkla dveře.

„Cos tam sakra dělala?“ zeptal se rozzlobeně.

„Už jsem ti to říkala, šla jsem navštívit svého bratra...“

„Nesmysl!“

„A cos tam vlastně dělal ty?“

„Chtěl jsem mu položit pár otázek.“

„Mému bratrovi. Jak sis to mohl dovolit?“ vykřikla. Byla vzteky bez sebe.

A navíc měla strach.

„Jak jsem si jenom mohl dovolit klást otázky králi pornografie?“

„Neříkej mu tak!“

„A ty se přestaň chovat jako blázen!“

„Je to můj bratr! Nikdy by mi neublížil...“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože mu věřím...“

„Proč?“

„Tobě taky důvěřuju!“

Stál před ní, tělo napjaté jako luk, ruce zaťaté v pěst. Lori si uvědomovala, že musí vypadat podobně. Stáli proti sobě jako dva nepřátelé, připraveni bojovat na život a na smrt.

„Nedělej to! Nedělej to, Lori, přestaň vyslýchat lidi!“

„A ty se přestaň strefovat do mé rodiny!“

„Proč? Copak Tebe nikdy nenapadlo, že za těmi vraždami může stát můj bratr?“

„A tebe?“ vrátila mu otázku.

Pořád vypadal napjatě. „Kdybys byla chlap, už bych ti jednu vrazil.“

„To já bych ti měla jednu vrazit za to, že podezíráš mého bratra.“

Pevně stiskl čelisti a udělal krok dopředu. Cítila, jak jí stoupá hladina adrenalinu v krvi. Měla chuť se rozpřáhnout... Zastavil se.

„Chceš se se mnou milovat?“

„Ne!“ vykřikla. Pak si uvědomila, že nemluví pravdu. „Vlastně... asi ano.“

Přitiskl ji k sobě a všechno napětí a zloba se proměnily ve fyzickou vášeň. Políbil ji a začal svlékat. Hladově mu opětovala polibky. „Nepůjdeme nahoru?“ zašeptal.

„Mně je to jedno. Klidně to můžeme dělat tady na podlaze...“

Podíval se na hodinky a zasténal. „Kdy se vrátí Brendan?“

„Za chvíli.“

„Tak raději zůstaneme u té podlahy.“ Muffy ten den natáčela až do večera.

Když vyšla z hotelu, byla už tma a ulice vypadaly prázdně. Většinou tudy proudily davy lidí. Scházela se tu mládež i bohatí Arabové. Zeny se tu promenádovaly zahalené v závojích i v bikinách! A těch chlapů... plážoví hezouni, teplouši, svalnatci, feťáci... prostě všichni. South Beach patřila k nejfantastičtějším místům na zemi.

Dnes večer však byla tma. Po obloze se valily bouřkové mraky. Lidé se nejspíš rozhodli zůstat doma. Na ulicích bylo prázdné. Někdo na ni zapískal.

Muffy se otočila a uviděla dodávku přijíždějící jejím směrem. Před zatáčkou se auto zastavilo. Zvláštní, napadlo ji, neznám nikoho, kdo by jezdil dodávkou.

Vtom si všimla řidiče, poznala ho a na tváři se jí objevil úsměv.

„Ahoj!“ vykřikla.

„Nazdar, Muffy,“ odpověděl na její pozdrav a otevřel dveře, aby mohla nastoupit. Usmál se na ni a jeho úsměvu se nedalo odolat. „Někam spěcháš? Jdeš z práce? Můžu tě pozvat na panáka?“

„Ty mě chceš pozvat na panáka?“ divila se. „Tak jo. Jasně, proč ne?“

A nastoupila do vozu.

Pozdě v noci ležel Sean vedle Lori a ona věděla, že se chystá vstanout a přemístit se dolů na gauč. Zatím však stále ležel nehnuté a hleděl do stropu.

„Seane?“

Otočil se k ní. „Dělám si starosti. Mám strach... o tebe, o nás... musíš být hrozně opatrná. Zavolám do bezpečnostní agentury.“

„Tak dobře. Poprosím dědečka...“

„Sakra, dovol mi, abych pro tebe mohl něco udělat. Pokud mě opravdu miluješ a důvěřuješ mi, dovol mi aspoň tohle.“ Na chvíli zaváhala. „Tak jo.“ Přitiskl ji k sobě a jemně ji políbil na rameno. „Seane... nechceš mi ještě něco říct?“

„Susanina kočka měla zlomený vaz.“

„Já vím, Ricky nám to říkal.“

„Pamatuješ si na tu mrtvou kočku před tvým domem?“

Přeběhl jí mráz po zádech.

„Ano?“

„Nesrazilo ji auto. Někdo jí taky zlomil vaz.“

19

„Krucí!“ zaklel Jeff po dalším nepodařeném úderu. „Jsem už přes par!“

„Ještě štěstí, že nehrajeme o peníze,“ prohodil Andrew.

Jeff se ušklíbl. „Já hraju o peníze. Vsadil jsem se s Bradem o padesát babek, že porazím aspoň tebe, když už nikoho jiného.“

Andrew se rozesmál. „V tom případě to vypadá, že budeš muset cvakat. I když Bradoví se taky dneska nedaří!“

Sean se otočil. Bradový údery byly opravdu nemotorné. Museli se rozdělit do dvou skupin, protože se jich nakonec sešlo osm. Ted, Jeff, Andrew a on hráli jako první a za nimi kráčeli Brad, Ricky, Brendan a Michael, který ráno přijel do Miami na schůzku se zástupcem zdejšího mořského akvária kvůli převozu zraněného delfína objeveného o víkendu na pláži.

Brendan hrál na svůj věk neuvěřitelně dobře. Ostatní hráči mu nejprve nabízeli náskok, ale Brendan jim velice brzy dokázal, že je lepší hráč než většina z nich. Ten chlapec byl opravdový talent.

„Má podobné pohyby jako ty, Seane,“ prohodil Jeff. „Je fakt dobrý. Moc dobrý. Trochu mi připomíná tebe zamlada, pamatuješ? Šlo ti všechno, do čeho ses pustil, fotbal, košíková... I golf hraje jako ty.“

„Myslíš?“ zeptal se Sean nedůvěřivě.

„No jasně,“ souhlasil Andrew, který se právě připravoval na další úder. „Je dobrý, i když já možná nejsem nestranný pozorovatel. Přece jenom patří do rodiny. Ale daří se mu všechno, na co sáhne. Stačí, aby mu Lori koupila dobrou hokejku, kytaru, míč nebo počítač a on ve všem vynikne.“

Andrew odpálil míček, který poslušně zamířil do jamky. Jeff zasténal.

„Pěkný úder, strejdo Andrewe!“ zavolal vesele Brendan a posunul si kšiltovku na hlavě.

„Díky!“ řekl Andrew, vytáhl míček z jamky, políbil ho a ustoupil stranou, aby uvolnil místo ostatním hráčům. „Já osobně jsem připravený jít si zaplavat, takže kdybyste sebou hodili...“

Sean se rozpráhl k úderu a překvapilo ho, že míček letí přesně tam, kam mířil. Dělal mu problémy soustředit se na hru. Dokonce i poznámky týkající se Brendana ho obtěžovaly. Přesto se mu dařilo, i když měl neodolatelnou chuť obořit se na své „staré kamarády“ a dostat z nich, kdo z nich zabil Mandy a o co tu vlastně běží.

Rozhlédl se kolem, zatáhl zuby a uvědomil si, že zatím nezjistil vůbec nic.

Hrál golf, jako by se nic nestalo, a všichni jeho přátelé vypadali naprosto normálně. Samozřejmě v něm všechno vřelo. Ellii Metzovou někdo brutálně zavraždil. Sue je pohřešovaná a v jejím domě ležela mrtvá kočka. Další mrtvou kočku našli před Loriiným domem a novináři na něho začínali útočit.

Vrahem musí být někdo z jejich party nebo se mýlí, tohle všechno má na svědomí někdo úplně cizí a svět je jen plný náhod?

Co když je vrahem Ricky, který právě zaklel, protože minul jamku? Nebo Ted? Oba jsou přece policajti! A co Michael? Je možné, že by mohl milovat zvířata a zároveň nenávidět lidi? Brad přiznal se k jistým sexuálním fantaziím, ale co když v duši skrývá ještě temnější touhy? Andrew se pohybuje ve světě pornografie každý den. Jeff, Mandin *bratr*? Josh, Loriin bratranec...

Kdy se mu podaří je prohlédnout? Když je bude pozorovat dostatečně dlouho, udělá vrah chybu? Prozradí se?

„Myslím, že by ses měl vrátit zpátky do Kalifornie, Seane,“ ozval se Brad, když porovnal výsledky jejich turnaje.

„Vždycky se mi takhle nedaří.“

„Zatím se do Kalifornie nechystáš, že ne?“ zajímal se Brendan. „Bez ohledu na to, co ta ženská v novinách napsala,“ dodal.

Sean cítil, že se na něho všichni dívají. Podíval se na ně a pak se obrátil k Brendanovi. „Ne, nikam se nechystám. Přece odsud neuteču. Ricky a jeho kolegové se určitě brzy dostanou tomu lumpovi, co to Ellii udělal, na stopu.“

Brendan vypadal spokojeně. Andrew se otočil a zamířil k autu.

„Pojedeš se mnou, Brendane?“

„Ne, mám věci v Seanově autě, strejdo Andrew,“ odpověděl Brendan.

Všichni si přehodili přes rameno tašky s golfovými holemi a vydali se k parkovišti. Sean se podíval na Brendana. V chlapcově obličejí bylo něco povědomého. Jeho chůze, pohyby.

V uších mu zněla Jeffova slova. *Má podobné pohyby jako ty.*

Najednou měl dojem, jako by dostal ránu do prsou. Zalapal po dechu. Zrudl, srdce mu bušilo jako zběsilé. Kristepane!

Jak jen mohl být tak slepý.

Lori právě plavala v bazénu, když zpocení a uhřátí muži dorazili z golfového hřiště.

Celý den se jí před očima honily mrtvé kočky a mrtvé ženy. Nemohla se soustředit se na nic jiného.

Domluvili se, že si objednají pizzu, aby Jana neměla práci s přípravou jídla, ale obě ženy stejně přichystaly saláty a omáčky a rozmístily po stole misky se slanými brambůrky a tyčinkami. Lori slyšela, jak Jana mužům oznamuje, že zatím ještě pizzu neobjednala, že čekala na jejich příchod, aby jídlo mezitím nevystydlo.

„Tak jim zavolej, zlato,“ řekl Brad. „Umíráme hlady, letěli jsme přímo k tobě!“

Za pár minut se objevil Sean, který se mezitím převlékl do plavek. Skočil do bazénu a plaval směrem k ní. „Něco nového?“ zeptala se Lori.

„Vyhrál jsem,“ odpověděl. Zdálo se jí, že se na ni nějak divně dívá. Vypadal, že není ve své kůži.

Není divu. Mrvé kočky, mrtvé ženy, veřejné obvinění. „Gratuluji. Jinak nic?“ zeptala se netrpělivě. „Tvůj syn skončil na druhém místě.“

„Můj syn je dobrý hráč. Seane...“

Potřásl hlavou. V očích se mu odrážela vodní hladina. „Tvůj syn je vynikající hráč. Opravdový talent...“

Lori ho netrpělivě přerušila. „Díky. Ale mě by spíš zajímalo, jestli jsi zjistil něco nového o našich kamarádech?“

„Vůbec nic. A co Jana?“

„Nejsem tu moc dlouho. Pořád zvonil telefon, připravovaly jsme saláty, prostíraly stoly a tak. Moc jsme si toho nestačily říct,“ řekla Lori.

„My taky ne teď mám na mysli sebe a tebe,“ dodal významně.

Lori nevěděla, co si má o jeho poznámce myslet, ale v tu chvíli skočil do bazénu Brad a ostatní ho brzy následovali. Jana vykřikla: „Pojdme zápasit!“

„No, já nevím...“ zamumlala Lori nerozhodně, ale mezitím se už k ní přiblížil Sean.

„Jen pojd',“ řekl. „Zahrajeme si. Uvidíš, že je porazíme. Ty jsi rozená bojovnice. Umíš se nejenom prát, ale i blufovat.“

Než se Lori stačila vzpamatovat, posadil si ji na ramena a společně se postavili Bradoví a Janě. Lori se nemohla zbavit dojmu, že něco není v pořádku. Co se na golfu přihodilo, že Seanovy city k ní tak ochladly? Za okamžik už byla natolik zabrána do hry, že zapomněla na všechno, dokonce i na mrtvé kočky. Smála se a zápasila s Janou, když vtom zazvonil zvonek.

„Pizza!“ vykřikl Brad. „Seskoč dolů, Jano! Umírám hlady!“

„Vyhráli jsme!“ volala Jana.

„To určitě!“ protestovala Lori.

„Remíza!“ rozhodl Brad.

Lori sklouzla ze Seanových ramen zpátky do vody. Nepomohl jí, jen ji nechal sklouznout. Ještě před chvílí společně zápasili, ale najednou to vypadalo, jako by se jí dotýkal jen velmi nerad.

Lori si odhrnula vlasy z obličeje. Sean na ni hleděl jako na nepřitele. Co se stalo?

Najednou dostala strach, že to ví.

„Zajdu pro děti,“ řekla a plavala ke schůdkům.

Andrew, který už mezitím vylezl z bazénu a utíral se, prohodil: „Já je zavolám. Jano, jsou v Tinině pokoji?“

„Ano!“ odpověděla Jana.

Lori se zabalila do ručníku. Uvědomovala si, že ji Sean pozoruje, i když si stále udržoval odstup. Nevšímal si ho a snažila se chovat co nejpřirozeněji. Vydala se ke stolům, aby Janě pomohla se servírováním pizzy. Z domu

vyběhl Andrew. Vypadal rozzlobeně. Kývl na ni. Chtěl s ní mluvit o samotě. Následovala ho na okraj terasy.

„Víš, co jsem objevil?“ zašeptal naléhavě.

„Co?“ zeptala se vystrašeně. Co objevil? Děti zmizely? Stalo se něco Tině?

„Tvůj syn a Tina *se líbali*.“

„Líbali,“ opakovala. „Tady? V Tinině pokoji?“ Prudce vydechla. „Hned si s Brendanem promluvím. To snad není možné... právě tady, v Janině domě...“

„V Janině domě? A to je všechno, Lori...?“

„Andrewe, nic tak hrozného se zase nestalo. Brendanovi je čtrnáct, Tině třináct, v tomhle věku děti začínají experimentovat. Proč tě to tak pobouřilo?“

„Proč mě to tak pobouřilo?“ opakoval Andrew rozhořčeně a dal si ruce v bok. „Vždyť ti to sakra říkám, *líbali sel*“

Lori si bratra překvapeně prohlížela. „Andrewe, nedělej si s tím starosti, já si s Brendanem promluvím...“

„Cože? Copak už jsi zapomněla, jak se věci ve skutečnosti mají? Tina je Bradová dcera! *Bradová!* Vzpomeň si na genetiku! Brendan...“

„Co Brendan?“ zeptala se opatrně.

„Ale no tak, s kým jsi tehdy chodila? Nesnaž se mi namluvit, že Brendan je syn lana Corcorana!“ skoro vykřikl Andrew. „lan zemřel na AIDS, a když jste se potkali, byl už nemocný.“

Lori překvapeně otevřela ústa. Nikdy ji nenapadlo, že by si její bratr mohl myslet, že Brendan je ve skutečnosti Bradův syn. „Andrewe,“ řekla pomalu s důrazem na každé slovo. „Dávej pozor, co ti teď řeknu. Brendan není Bradův syn.“

Andrew překvapeně vykulil oči. „Ne?“

„Andrew...“ začala znovu, ale najednou se odmlčela, protože si uvědomila, že Sean je pozoruje z opačné strany bazénu, kde se bavil s Jeffem.

Slyšel je? Těžko. Umí číst ze rtů? Nebo se potvrdí její obava a on zná pravdu? Možná měl jisté podezření a dneska během dne se mu potvrdilo.

Cítla, jak rudne. Bylo jí horko a necítla se dobře.

„Tak promiň,“ omlouval se Andrew. „To je mi líto. Asi jsem se mýlil. Vždycky jsem si myslel chodila jsi přece s Bradem a Brendan se ti narodil brzy poté, co jsi odjela...“

„Andrew, nemohli bychom si o tom promluvit někdy jindy?“

Najednou se zarazil. Jeho pohled se stočil k bazénu. Sean na ně nepřestával hledět.

„Lori, Andrew, jakou pizzu si dáte?“ volala Jana od stolu.

„To je jedno. Se sýrem, se salámem, s čímkoli,“ zamumlala Lori.

„Panebože! Takže Sean. A tys mu to neřekla,“ zašeptal Andrew.

„Neřekla. Ale zdá se mi, že se to nějak dozvěděl.“

„Lori, to je mi líto.“

Přikývla, výmluvně se na bratra podívala, pak se otočila a zamířila ke stolu.

Vzala si kousek pizzy, zakousla se do něj, ale nevnímala, jak chutná.

Někdo se jí na něco zeptal. Odpověděla. Pozorovala, jak Sean jí, směje se, povídá si s Tedem a Jeffem.

Pouhé minuty trvaly celou věčnost. Sean to ví. A hraje o čas. Čeká.

Nakonec už to nevydržel. Viděla, že k ní míří.

Věděla, že přijde, ještě než ho spatřila. Chytil ji za paži. Pevně ji stiskl a prohodil klidným hlasem: „Bezvadný večer, Jano. Ale myslím, že už budeme muset jít. Co ty na to, Lori?“ obrátil se k ní. Cítila, jak jí buší srdce. „Jano,“ pokračoval ledabyle, „nevadilo by ti, kdyby tu Brendan zůstal na noc?“

„To víš, že ne!“ souhlasila Jana.

„Klidně tu může přespat...“ nabídl se Brad.

„Já se o něho postarám,“ přerušil ho Andrew. Snažil se, aby to znělo vesele. Bylo zřejmé, že ani Jana, ani Brad netuší, že se jejich dcera ve svém pokoji s Brendanem líbala. Andrew neměl v úmyslu dovolit dětem zajít ještě dále.

„Děkuju, Andrewe. Jano, Bradě, moc dobře jsem se bavila,“ loučila se Lori.

Za okamžik už seděla v Seanově autě. Celou cestu mlčel. Ani Lori nebyla schopna jediného slova. Sean zaparkoval před domem.

Lori vystoupila a zamířila ke dveřím. Snažila se zůstat klidná, ale nebylo to snadné, protože první slovo, které se zabořilo do jejího srdce jako dýka, znělo: „Důvěra?“

„Podívej, Seane...“

„Jak jsi to přede mnou mohla tajit? Hergot, Lori, mělo mi to dojít hned, jak jsem Brendana uviděl. Ale on to vlastně nikdo z naší party netušil, že ne? Nerozuměl jsem všemu, co ti Andrew říkal, ale pochopil jsem, že se celé ty roky domníval, že můj syn je Bradův, je to tak? Ian Corcoran zemřel na AIDS. Nikdy jsi s ním nespala, takže jsi s ním ani nemohla mít dítě. Brendan je můj a tys mi to celou tu dobu tajila!“

Couvala před ním do haly. „Seane...“

„Brendan je *můj* syn, žila jsi ve lži skoro patnáct let!“ pokračoval nevěřícně. Přestával se ovládat. Ještě nikdy ho v takovém stavu neviděla. Jeho hlas nabýval na intenzitě, nervózně si prohraboval vlasy.

Mohla by mu toho říct hodně, ale nenalézala vhodná slova. „Já, já nikdy...“

„Co jsi nikdy? Kristepane, vzala sis muže, který měl AIDS. Chceš mi snad tvrdit, že jsi netušila, že jsi otěhotněla se mnou? Myslela sis, že jsi Panna Maria? Všichni si celou dobu mysleli, že Brendan je *Bradův* syn! Jak jsi to mohla, Lori, dopustit?“

„Mí rodiče si myslí, že Brendan je Ianův syn. Andrew je jediný, kdo ví, že zemřel na AIDS rodiče si myslí, že to byla rakovina, lana Corcorana jsem opravdu milovala. Zemřel na strašlivou nemoc, ale měl mě rád a záleželo mu na mně. A neobviňuj mě, nedokážeš si představit, jak těžké to bylo...“

„Ne? Tak proč jsi to udělala? Proč jsi nikomu neřekla, jak to doopravdy bylo? Dokonce ani Brendanovi ne. Nechtělaš, aby věděl, že jeho otec byl obviněn z vraždy?“

„Seane, tak to není...“

„A jak to tedy je?“ naléhal na ni. Zkřížil si paže na hrudi a podezíravě si ji měřil. Vypadal nebezpečně, zdálo se, že každou chvíli vybuchne. „Čekám... poslouchám.“

Lori si nebyla jistá, jestli to udělala ze strachu nebo ze vzteku. Přesto se rozhodla, že jako první vybuchne ona.

„Tak ty čekáš?“ vykřikla a rozběhla se k němu. Vší silou ho uhodila do hrudi a snažila se ho dotlačit ke dveřím. „Tak to si ještě počkáš! Já ti žádné vysvětlení nedlužím, ty...“

Ustoupil o krok dozadu, potom ji chytil za ruce. „Dlužíš. A ty to dobře víš. Mě soud nakonec osvobodil, ale ty ses rozhodla mě odsoudit...”

„Počkej!“ bránila se. „Na to nemáš právo! Zmizel jsi hned, jak tě pustili z vězení. Jednoduše ses vypařil.“

„A proč bych měl zůstat? Na jednu věc nikdy nezapomenu! Když mě propustili, vy všichni jste se ke mně otočili zády!“

„Copak to nechápeš? I kdybych se s tebou chtěla spojit, nemohla jsem to udělat...”

Odmělčela se, když ji pevně uchopil za zápěstí.

„Kristepane,“ řekl pomalu a hlasitě polkl. „Takže on je opravdu můj. Celé ty roky jsem měl syna. Měl jsem to poznat už dříve, ale došlo mi to až dneska, když tvůj bratr srovnával Brendana se mnou. Nejprve jsem tomu nevěřil, ale pak mi to došlo. Nikdy by mě nenapadlo, že budu tvému bratrovi za něco vděčný.“

Poslední slova vyslovil tak hořce, že se Lori znovu rozřhávala doběla. „Seane, Andrew s tím neměl nic společného. Nikdy jsem se mu nesvěřila. Tak se do něho nenavážej...”

„Jak bych mohl. To mě ani nenapadlo. Nejprve to musím skončit s tebou.“

Tak skončit s ní! Lori byla vzteky bez sebe. Na tohle přece nemá právo!

„Tak ty to chceš se mnou skončit? Ani nemusíš, protože mezi námi už to skončilo. Zmizel jsi a já jsem musela svého syna vychovávat sama. Patnáct let! S tebou jsem strávila jen jednu noc! Jednu noc! S Brendanem jsem musela prodělat spalničky, neštovice, horečky a ty se tu najednou objevíš a obviňuješ mě! Ale já se obviňovat nenechám!“

Stiskl jí zápěstí ještě pevněji. Téměř vykřikla, ale nakonec se ovládla a jen pevně zaťala zuby. Ani si její reakce nevšiml. „Ty bys mi to nikdy neřekla?“ zeptal se.

„To jsem netvrdila.“

„A kdys mi to tedy chtěla říct?“

„Až nastane vhodná doba.“

„A kdy by to bylo? Až Brendan odmaturuje, až po promoci? Až se ožení a bude mít děti, moje *vnoučata*?“

Vyvlékla se z jeho sevření. Přála si, aby mohla nějak překlenout tu strašlivou propast, která se mezi nimi rozevřela. Včera se taky hádali a jejich zlost se změnila ve vášeň. Kéž by ho mohla udeřit... a pak cítit jeho teplo. Kéž by jí řekl, že všechno bude zase v pořádku. Kéž by se s ní miloval.

To se však tentokrát nestane.

„Pokud sis nevšiml, tak v poslední době se dějí podivné věci. Vraždy našich kamarádek jsou důležitější než staré tajemství.“

Znovu zkřížil paže na prsou. „Myslel jsem si, že náš vztah je den ode dne lepší. Nezdá se mi, že bychom měli málo soukromí.“

„Podívej se, nesmíš zapomenout, žes tu nebyl, když...“

„Nedalas mi příležitost.“

„Neměla jsem příležitost dát ti nějakou příležitost. A tehdy jsem neměla na výběr. Rozhodla jsem se odjet ze země a v cizině jsem potkala laskavého a velkorysého člověka, který mi hodně pomohl. Seane, nedlužím ti žádné vysvětlení...“

„Ne, mně nic nedlužíš, ale možná něco dlužíš Brendanovi. Myslím, že má právo rozhodnout se, jestli mě chce, nebo nechce za otce.“

Překvapeně na něho zírala. Kéž by mohla udělat pár kroků, dotknout se ho, všechno urovnat. Ale to nemůže. Sean se otočil a odešel.

Andrew jí později telefonoval a zeptal se, jestli už Brendan může jít domů. Lori souhlasila.

Pak volala Jana. Lori věděla, že Jana něco tuší, ale není si jistá, oč vlastně jde. Bylo jasné, že Jana umírá zvědavostí, avšak kvůli Bradovi, který zřejmě poslouchal, se ovládá.

„Hned zítra se musíme sejít,“ navrhla Jana. „Co ty na to?“

„Jo, jasně.“

„Lori?“ zašeptala najednou Jana. „Už odešel. Brad právě odešel. Lori, je Brendan *Seanův*? Je to pravda? Musím se přiznat, že by mě to docela uklidnilo – vždycky jsem se trochu bála, že je Brendan Bradův syn. Brad mi dneska večer řekl, že Brendan a Sean jsou si dost podobní. Tak je to pravda?“

Lori si povzdechla. „Ano.“

Jana na chvíli mlčela a pak zablekotala: „Jak – jsem tvoje nejlepší kamaráda, jak jsi mi mohla lhát...“

„Nelhala jsem ti, nikomu jsem nelhala. Ani Ianovi. Nikdy ses mě neptala, jestli jsem se Seanem spala,“ odpověděla Lori unaveně.

„Kde je teď?“

„Odešel.“

„Kam?“

„To nevím.“

Jana mlčela. „Neboj se, on se vrátí.“

„Tím jsem si jistá,“ zamumlala suše. Určitě se vrátí, aby si s ní promluvil o Brendanovi. Měla dojem, že jí

brzy pukne hlava. Musí ten rozhovor ukončit. „Uvidíme se zítra. Zatím ahoj.“

„Tak jo. Ale musíš mi všechno říct.“

Lori zavěsila. Brzy dorazil Andrew s Brendanem. Andrew si s ní chtěl promluvit. Řekla mu, že je k smrti unavená. Andrew vypadal rozpačitě, ale zdálo se, že ji chápe.

Ani Brendan příliš nemluvil. Jen matce sdělil, že strejda už jemu i Tině vynadal.

„Co vám řekl?“ zeptala se Lori opatrně.

„Řekl, že mu nevadí, že jsme se líbali, ale že jsme to dělali v Tinině pokoji... že tím jsme zneužili důvěru jejích rodičů.“ Brendan se odmlčel. Nedíval se na Lori, ale hleděl na nějakou maličkost, kterou svíral v ruce. Netrpělivě si povzdechl. „No a pak jsem si musel vyslechnout přednášku o sexu, jako bych ještě o rozmnožování nic nevěděl.“

Lori měla co dělat, aby se nesmála. „Možná si myslel, že neuškodí, když ti to zopakuje,“ řekla. Pak dodala. „Andrew měl pravdu... máš štěstí, že tě Brad nepřistihl, jak líbáš jeho dceru.“

Podíval se na ni. „Mami, to ona se chtěla líbat.“

„Jak říkal tvůj strýc, zneužili jste důvěry Tininých rodičů.“

„Mám Tinu rád a nedělali jsme nic špatného. Vám dospělým projde všechno.“

Lori otevřela ústa, ale pak zaváhala. „Někdy nám to projde a někdy ne. Jsem ráda, že si s Tinou rozumíte a že tě mají její rodiče rádi. Ale raději nikam nespěchejte, jo?“

„Jasně.“

„Co to máš?“ zeptala se.

„Tohle?“ řekl překvapeně. Otevřel dlaň. „Hezké, že? To je kapesní nožík s otvínákem na konzervy a na láhve.“

„Od koho jsi ho dostal?“ zeptala se Lori. Nožík vypadal elegantně a užitečně.

„Dal mi ho Sean. Nemohl jsem otevřít krabici s golfovými míčky, a tak mi Sean dal tohle. Nevadí ti to, že ne?“

„Ne, samozřejmě že ne.“

„Můžu už jít do svého pokoje?“

„Ano.“

Brendan rychle zmizel. Lori se rovněž vydala nahoru a přála si, aby si mohla lehnout do postele a okamžitě usnout. Pochopitelně se jí to nepodařilo.

Premýšlela o mrtvé kočce, kterou někdo pohodil před jejím domem, a o mrtvé kočce nalezené v Susanině domě. A Sean už ví, že Brendan je jeho syn, a nenávidí ji za to, že mu to zatajila.

Záleží na tom? Je to vůbec důležité? Někde mezi nimi se pohybuje vrah a zdá se, že je stále blíž a blíž. Důležitější než Brendanovo otcovství je otázka bezpečnosti.

Neklidně se převracela ze strany na stranu, když vtom zaslechla zvonek. Už se chystala vstanout, když si uvědomila, že Brendan mezitím otevřel. Byl to Sean. Potichu vyšla z pokoje.

„Vzbudím mámu,“ řekl Brendan Seanovi.

„Ne, to nemusíš. Nebuď ji. Lehnu si na gauč a budu hlídat.“

„Mně nedůvěřuješ, co?“

„Důvěřuju, ale tři lidé zmůžou víc než jeden.“

Zdálo se, že Brendana jeho odpověď uspokojila. Lori se kousla do rtu a váhala. Pokud s ní Sean bude chtít

mluvit, ví, kde ji najde. Vrátila se do postele a přemýšlela, jestli by bylo k něčemu dobré, kdyby přemohla svoji hrdost a šla za Seanem. Došla k názoru, že by se zřejmě nic nezměnilo.

Měla strach, že Sean Brendanovi něco naznačí, ale zdálo se, že se nechystá svého objeveného syna šokovat novými informacemi.

A s ní zřejmě mluvit nechce. Byla vzhůru ještě dlouho a Sean se neobjevil. Když se ráno probudila, byl už pryč. Slunce se vyhouplo na oblohu, nebezpečná tma byla zahánána, a on ji nechal samotnou.

Sean měl pro svůj náhlý odchod pádný důvod. Volali mu z márnice.

„Média chtějí vědět, co jsme objevili,“ řekla Gillespieová a podívala se na Seana a Rickyho. Na pitevním stole ležela přikrytá mrtvola. „Tentokrát pro vás něco mám. Něco, co chci udržet v tajnosti co nejdéle.“

„Co to je?“ zeptal se Ricky, který se snažil nehledět na mrtvé tělo. „Vím, že mi předáte podrobnou zprávu, ale...“

„Její tělo našli v bažinách. Ale za nehty měla špínu. Vypadá to jako písek. Musela být zavražděna někde jinde a pak hozena do bažin. Jste připraveni? Tělo jsme omyli.“

Ricky a Sean se na sebe podívali.

Gillespieová odkryla tělo.

„Znáte ji?“ zeptala se. „Je to Sue?“

Sean na sobě cítil Rickyho pohled.

„Znal jsem ji,“ odpověděl tiše.

„Je to Sue?“ opakovala Gillespieová.

Zakroutil hlavou. „Znal jsem ji, ale není to Sue Nicholsová.“

„Tak kdo to sakra je?“ zajímala se Gillespieová.

20

V devět hodin jí telefonoval Jeff Olin. Lori se právě vrátila domů poté, co odvezla Brendana do školy. „Ahoj, Lori. Poslouchej, kolem desáté přijdou ti chlapíci z bezpečnostní agentury. Vyhovuje ti to?“

„Zbezpečnostní agentury...“

„Přijdou ti nainstalovat to zabezpečovací zařízení. Zařídil to tvůj bratr, bratranec Josh i Sean, tak nechci slyšet žádné protesty. Vypadal bych jako úplně neschopný člověk.“

„Jeffe, ale...“

„Majitel agentury je mi kvůli jisté věci zavázán, takže mi udělal dobrou cenu. A ty budeš v bezpečí, Lori. Všichni si myslí, že ten alarm nutně potřebuješ. Andrew, Josh, Sean, Brad, Jana, tví rodiče – prostě všichni.“

„A Sue měla zabezpečovací zařízení?“ zeptala se.

„Myslím, že jo.“

„A stejně zmizela.“

„To je sice pravda, ale pořád to vypadá, že jen odjela na romantickou dovolenou.“

„Neodjela by jen tak.“

„Jak to můžeš vědět? Jak dobře se vlastně navzájem známe?“

„Susanina kočka byla mrtvá, Jeffe.“

„Já vím.“

„Určitě nezabila svoji vlastní kočku.“ Povzdechl si. „Hlavně bychom neměli ztrácet naději,“ řekl. Sám tomu nevěřil. Jen se ji snaží uklidnit. „Tak dobře, děkuju ti za pomoc,“ řekla Lori. „K čemu by byli přátelé? Ta agentura se jmenuje Bezpečný domov a měli by přijet dva chlapíci v modré dodávce.“

„Díky.“

Lori chvíli pracovala na svých návrzích a probírala se vzorky látek. Těsně po desáté uslyšela, že k domu přijíždí auto. Předpokládala, že to jsou lidé z bezpečnostní agentury a vydala se ke dveřím. Ke svému překvapení uviděla Michaela Blacka, který přijel bílou dodávkou s velkým delfínem na boku.

„Firemní auto!“ volal vesele.

„Roztomilé,“ řekla.

Sel ke dveřím a široce se usmíval. Měl modré oči jako Sean, tmavé delší vlasy, nyní od větru rozčuchané, protože zřejmě řídil s otevřeným oknem. „Brácha je tady?“

Zakroutila hlavou.

„Nevíš, kde bych ho mohl najít?“

„To nevím, Michaeli, neřekl mi, kam jde.“

„Hmmm. Myslíš, že se brzy vrátí?“

„Fakt nevím.“

„Vadilo by ti, kdybych na něho u tebe počkal?“

„Samozřejmě že ne. Pojd dál.“

Ustoupila stranou, aby mohl Michael projít. Necítila se nejlépe.

Sean si myslí, že někdo z jejich party má na svědomí ty vraždy. Přirozeně věří, že to není jeho bratr, podobně jako ona věří, že to není Andrew. Nebo bratranec Josh, nebo...

Jednoduše nikdo z jejich kamarádů.

„Dáš si něco k pití?“ zeptala se ho.

„Rád.“

Nalila mu ledový čaj. Sedl si ke kuchyňskému stolu a usmál se na ni. Vypadal přitažlivě, v očích se mu rošťácky blýskalo. „Vy jste se včera pohádali?“

„Pohádali?“

Michael pokrčil rameny. „Znám svého bratra. Včera večer u Jany nebyl ve své kůži. Jsem všímavý chlapec, a tak jsem si spojil dvě a dvě dohromady. Myslím, že jsem nebyl jediný, komu došlo, co se děje.“

Lori se zhluboka nadechla. „Michaeli...“

„Omlouvám se. Nic mi do toho není. Ale možná i je. Je to bezvadný kluk. Lori, řekni mi, je to můj synovec?“

„Michaeli, já...“

„Promiň. Nemyslel jsem to zle. Asi se ti o tom ještě nechce mluvit. Ale věřím, že jsme rodina. Tvůj syn se mi opravdu moc líbí.“ Podíval se na hodinky. „Kde ten Sean sakra je? Mám schůzku s lidmi z akvária...“ Podíval se na ni. „Nechceš jet se mnou?“

„Cože?“

„Pojd se se mnou projet. V mé dodávce.“

„Kam chceš jet?“

„Do mořského akvária. Otevřeme okna, necháme se ovívat větříkem. Venku je hezky. Možná by se ti ulevilo.“

„Mně je dobře,“ zalhala. Došlo jí, že má strach. S hrůzou si uvědomila, že nechce jet s Michaelem v dodávce.

Sama.

Ulevilo se jí, když zaslechla, jak k domu přijíždí další auto. „Vlastně nemůžu! Právě přijeli lidi z bezpečnostní agentury.“

„Budou ti instalovat alarm?“ zeptal se ostře. „Ano.“

„To jsou známí Jeffa Olina?“

„Ano, proč se ptáš?“

Pokrčil rameny. „Vlastně nevím. Asi Jeffovi moc nedůvěřuju.“

„Proč ne?“

Michael znechuceně pokrčil nos. „Jeffje právník.“

Lori se zasmála. „To je Brad taky.“

„Řekl jsem snad, že Bradovi důvěřuju?“

„A co můj bratranec Josh? Milejšího chlapce nenajdeš.“

„Opravdu? Měla by ses zeptat holek, které s ním chodily.“ Michael se postavil. „Asi jsem proti právníkům zaujatý když jsem byl mladší, setkával jsem se s nimi až moc často. Většinou to byli státní zástupci, to přiznávám.“

„Jeff dělá dobrou práci, obhazuje nevinné...“

„Nejenom ty. No nic, řekni Seanovi, že jsem ho hledal. A dohlédni, aby ti chlapi od Jeffa odvedli svoji práci co nejlépe.“

„Nevím, co proti Jeffovi máš, Michaeli.“

„Omlouvám se. Mám prostě rád delfíny a právníci jsou podle mě žraloci! Ale je to jenom můj vlastní názor. A když teď máš dům plný lidí, raději už půjdu.“ Usmál se. „Dávej si pozor,“ varoval ji ještě jednou.

„Dám,“ slíbila mu. Zamávala mu na rozloučenou a přemýšlela, jak dlouho by asi zůstal, kdyby nepřijeli ti lidé z bezpečnostní agentury. Proč se vlastně v jeho přítomnosti necítila dobře?

Když se ti dva muži pustili do práce, uvědomila si paradox celé situace pustila do domu dva cizí lidi, aby se k ní nemohl nikdo cizí vloupat. Michael jí říkal, aby si dávala pozor a ona se přitom bála jeho. Rozhodla se, že nejlepší bude zajet do obchodu s látkami pro další vzorky, zatímco ti dva budou instalovat alarm.

Když se vrátila domů, našla tam Teda, Jeffa a Andrewa.

„Lori, neměla bys nechávat cizí lidi bez dozoru,“ pokáral ji Jeff.

„Myslela jsem si, že bude lepší, když odjedu, než abych zůstala doma s cizími lidmi.“

„Nebyla bys s nimi sama, právě jsem jel za tebou,“ namítl Andrew.

Lori by mu nejraději dala facku. Myslel to dobře, ale jeho chování ji provokovalo. Nejenom že vyostřil situaci ohledně Brendana, teď se ještě choval, jako by se nic nestalo.

„Všechno je v pořádku, Lori,“ ujistil ji Ted. „Zkontroloval jsem dodávku nic ti nevzali! a ti chlapíci mají platnou licenci.“

„Ukážou ti, jak celé zařízení funguje,“ ozval se Jeff.

„Fajn,“ souhlasila Lori.

Oba pracovníci bezpečnostní agentury byli mladí, zdvořilí a schopní. Ale když po ní chtěli, aby jim řekla kód, kterým se bude alarm spouštět, Lori si uvědomila, že Jeff, Ted i Andrew stojí hned za ní.

Jeden z mladíků pochopil její rozpaky a vzal si ji stranou. „Váš kód by měl zůstat v tajnosti. Dobře si zapamatujte číselnou kombinaci, kterou vyťukáte.“

V poledne byl již alarm nainstalován. Jeff odjel zpátky do práce, Ted nasedl do policejního auta a Lori zůstala s Andrewem sama.

Její bratr zavřel pomalu dveře a pak se k ní otočil. „Podívej, Lori, jsi moje sestra a kamarádka a já vím, že se teď na mě zlobíš.“

Omlouvám se. Nechápu, jak je možné, že mě Sean slyšel... byl jsem hrozně překvapený, protože jsem neznal celou pravdu. Myslel jsem si, že můj synovec se právě spustil se svojí nevlastní sestrou. Věděl jsem, že ses provdala za lana Corcorana jenom proto, aby tvoje dítě mělo otce, a protože jsi mi neřekla, že jsi měla poměr s Seanem Blackem...“

„To nebyl žádný poměr.“

„A co to teda bylo? Vlastně na tom nezáleží, raději to ani nechci vědět. V poslední době si se Seanem moc nerozumíme. Ale jestli ti nějak ublížil...“

„K ničemu mě nenutil. Spala jsem s ním jen jednou, takže o nějakém poměru nemůže být řeč.“

„Takže on je opravdu Brendanův otec.“

„Ano.“

„Způsobil jsem ti spoustu nepříjemností...“

„Andrew, ty za nic nemůžeš. Sean už to věděl. A i kdyby ne, stejně by to jednou zjistil.“

„Proč jsi mu to neřekla?“

Pokrčila rameny. „Tehdy jsem k tomu neměla příležitost. Odjel z města. A teď... teď jsem se k tomu jednoduše nedostala.“

„Brendan to ví?“

„Zatím ne.“

„Řekneš mu to?“

„Někdy ano.“ Sklonila hlavu a kousla se do rtu. Pokud to neudělá sama, řekne mu to Sean. Je to jen otázka času. Zatím se Sean rozhodl mlčet. Zřejmě nechce Brendanovi ublížit.

„Je mi to fakt moc líto.“

Přikývla. „Za nic nemůžeš. Opravdu. Jsem už velká holka – a teď mám dokonce i alarm. Zvládnu to. Takže mě už déle nezdržuj, mám ještě nějakou práci, kterou bych chtěla dokončit, než budu muset jet pro Brendana do školy.“

Andrew poslušně odešel, ale nezapomněl jí připomenout, aby si hned zapnula alarm. Poslechla ho. Vrátila se ke své práci a zabrala se do ní natolik, že si ani nepustila rádio. Ve tři jela vyzvednout Brendana. Společně se zastavili v papírnictví, aby nakoupili věci, které Brendan potřeboval do výtvarné výchovy, a pak se rozjeli do Grove, kde měla Lori schůzku s Janou.

„Můžu se jít s Tinou někam projít?“ zeptal se Brendan nesměle.

„Pokud se budete pohybovat na vhodných místech,“ odpověděla vážně a snažila se nesmát. První láska. Moc dobře si na ni pamatovala.

Více, než jí bylo milé.

Do knihkupectví dorazili před pátou a Brendan se zdvořile zeptal Jany, jestli se můžou jít s Tinou projít. Jana souhlasila za předpokladu, že budou rozumní a zůstanou na hlavní ulici. „A chovejte se slušně!“ napomenula je.

„Ale, mami!“ protestovala Tina.

Brendan mlčel.

Když odešli, Jana se zavěsila do Lori. „Potřebuju se napít. A ty určitě taky. Ale šampaňské si nedám.“

„Vždyť ho máš tak ráda?“

„No... asi jsem ho v poslední době vypila příliš. Ale jinak bych to nezvládla.“

„Co bys nezvládla?“ zeptala se Lori nechápavě. Pak jí to došlo. Její vlastní problémy ji zaujaly natolik, že úplně zapomněla na kamarádčino dilema. „Jano! Ty, ty jsi splnila Bradovo přání?“

„Vždyť ti říkám, že se potřebuju napít.“

Lori se musela usmát. „Včera ses o tom nezmínila ani slovem.“

„Nebyla k tomu vhodná příležitost.“

„Musíš mi to všechno říct. Umírám zvědavostí. Pojd'me si sednout do toho baru v prvním poschodí.“

„Tak jo. Řeknu ti všechno a ty mi zase musíš povědět o Brendanově otci.“

„To bude krátké povídání. Jak jste vlastně s Bradem věděli, že se mezi námi něco stalo...“

„Nebylo těžké to uhodnout, měli jste se vidět!“ řekla Jana. „Tak pojd'me.“

Za několik minut už seděly v restauraci u baru a popíjely kokr tejl. „Takže?“ zeptala se Lori. Jana zčervenala. „Začni ty.“

„Jednoduchý příběh. Byl vzteky bez sebe.“

„Ani se nedivím. Máš s ním dítě a nikdy jsi mu o tom nic neřekla.“

„Tak jednoduché to nebylo.“

„Já vím. Ale mě vlastně nezajímá včerejší večer. Proboha, řekni mi, jak je možné, že s ním máš dítě, když to nikdo, vůbec nikdo z naší party netušil. Chceš slyšet něco legračního? Brad tě celé ty roky podezříval, že jsi ho podvedla. Ale teď, když jsem mu řekla, že mnozí z

nás si mysleli, že Brendan je jeho, byl vlastně rád, že Brendan je Seanův syn.“

Lori zakroutila hlavou. „Lidi by raději neměli myslet.“

„Nic jiného jim nezbyvá, když jim ostatní lidí neřeknou pravdu,“ prohodila Jana tiše.

Lori si povzdechla. „Jano! Bylo mi sedmnáct.“

„Sean se ti vždycky líbil.“

„Možná. Šla jsem ho navštívit, když zemřel jeho bratr Daniel. A pak se to stalo. To je všechno.“

„To je všechno? Musela ses celé roky trápit. Nikdy ses mi nesvěřila.“

„Nikomu jsem se nesvěřila.“

„Bylo ti sedmnáct! Měla ses svěřit své nejlepší kamarádce.“

Lori zakroutila hlavou a napila se. „Nejdříve jsem nevěděla, co mám dělat. Měla jsem svoji hrdost. Je pravda, že mě Sean vždycky přitahoval, ale nechtěla jsem si to přiznat, protože jsem si myslela, že je zamilovaný do Mandy.“

„Mně ses o tom nezmínila ani slůvkem!“

„Udělala jsem to teď.“

„Skoro po patnácti letech a jenom proto, že pravda nakonec vyšla najevo!“

„Myslím, že to by už stačilo. Já...“

„Ne, ještě ne. Řekni mi ještě něco o Seanovi. Vztekal se hodně? U mě doma se ještě ovládal to tys na tom byla hůř.“

Lori se zamračila. „Jo, vztekal se. Řekl mi, co si o mně myslí, a odešel. Od té doby jsem s ním nemluvila.“

„Tomu se mi nechce věřit. Pořád se o tebe tolik bál.“

Lori pokrčila rameny. „Vrátil se a přespál u mě.“

„Opravdu?“

„Dole na gauči.“

„Aha.“

„Nějak to zvládnou.“

„Určitě. Všechno se zase urovná, to mi věř.“

„Možná. Ale teď je řada na tobě. Řekni mi, co se včera stalo.“ Jana zrudla. „Nebylo to špatné,“ řekla a dodala: „Před tím jsem vypila láhev šampaňského skoro na ex.“

„Opravdu?“

Jana položila levou ruku na stůl. Na prstě se jí leskl prsten s diamantem.

„Ty si ho vezmeš?“ vykřikla Lori překvapeně.

„Řekla jsem mu, že si to ještě musím rozmyslet. Lori, bylo to tak divné, myslela jsem, že umřu. Řekla jsem mu, že se nenechám vydírat, a Brad mi tvrdil, že nejde o vydírání, že si chce jen splnit poslední tajné přání, než...“ Odmlčela se. „Já...“ začala znovu, ale znovu zmlkla. Lori si všimla, že hledí na televizi v rohu místnosti. Právě vysílali zprávy.

„Kristepané, podívej se!“

Lori ji poslechla. Mladá hlasatelka dramatickým hlasem oznamovala, že policie našla další mrtvé tělo. Pravděpodobně se jedná o oběť téhož vraha, který zavraždil Eleanor Metzovou.

„Jen ať to není Sue!“ vydechla Jana.

Na obrazovce se objevila fotografie ženy.

Nebyla to Sue.

Jana a Lori společně zalapaly po dechu. „Muffy!“ vykřikly.

Překvapeně na sebe pohlédly. „Ty znáš Muffy?“ zajímala se Jana.

„Ano,“ odpověděla Lori. „Příležitostně pracovala pro Andrewa. Ty ji taky znáš?“

„Ona, ona...“ koktala Jana a opět zrudla.

„Ach, ne!“ vydechla Lori. „Muffy byla ta druhá žena?“

„Panebože! Ještě včera... a teď... kristepane, je mrtvá.“

„Můžu ti říct jenom to, že ti tvoje máma něco tají,“ oznámila Tina Brendanovi. „Zaslechla jsem, jak o tom naši včera mluvili.“

Pak moje máma telefonovala tvouj mámě a chvílemi skoro šeptala. A tvůj strýc! Viděl jsi, jak se tvářil, když nás načapal u mě v pokoji? Vypadal jako duch!“

„Překvapilo ho to,“ namítl Brendan a prohlížel si boty ve výkladní skříni. „To je všechno.“

„Jsi už dost starý, abys mohl s někým chodit.“

„Jo, ale líbali jsme se v domě tvých rodičů.“

„To není všechno. Tvoje máma a Sean Black se pohádali vím to, protože ta drbna od vedle je viděla a všechno mi řekla. Brendane, tvoje máma udělala něco hrozného...“

„Nic neudělala!“ odsekl vztekle, ale ve skutečnosti měl strach a nechtěl, aby to Tina poznala. Něco se stalo. Cítil to a byl z toho zmatený, protože matka mu zatím nic neřekla.

„Myslím, že tvůj otec ve skutečnosti nebyl tvůj otec,“ oznámila mu Tina.

„Co ty víš o mém otci? Byl to talentovaný muzikant a všichni ho měli rádi!“

„Nemusíš na mě křičet!“ bránila se Tina.

„Právě jsi mi oznámila, že moje matka je kurva a já že jsem obyčejný bastard!“

„Brendane, musíš to brát tak, jak to je...“

„Jdu si koupit kolu,“ řekl, otočil se a nechal ji stát na chodníku.

„Mám jít s tebou?“ volala za ním Tina.

„Jak chceš!“ odsekl rozzlobeně. Předpokládal, že ho bude následovat.

Tina se za ním dívala a kousala se do spodního rtu. Nechtěla ho vyprovokovat. Celá ta záležitost jí připadala nesmírně vzrušující. Brendan to však zřejmě viděl jinak.

Stála sama na ulici a připadala si osamělá. Ublížil jí.

Otočila se. Jejím směrem přijížděla dodávka. Zamračila se, protože auto zpomalovalo, jako by se jí chtěl řidič na něco zeptat.

Pak se dodávka znovu rozjela a minula ji.

Tinu najednou přepadl tísnivý pocit.

Roztomilá, pomyslel si. Ta holka je opravdu roztomilá. Čerstvoučká, nevinná, hezká jako obrázek. Přímo k nakousnutí. Měl co dělat, aby odolal pokušení. Měla neuvěřitelně modré oči a jemné zlaté vlasy. Moc rád by se jí dotkl. Byla by k smrti vystrašená...

Téměř tomu nutkání nemohl odolát.

Ale dneska má v plánu něco jiného.

Přesto na ni nepřestával hledět. Téměř cítil její vůni, křehké mladé masíčko a chut...

Ženské!

Dovedou člověka úplně pobláznit! Tina se mu moc líbila, ale teď před ním pomlouvala jeho mámu. Podobné věci nehodlal poslouchat.

I když věděl, že má možná pravdu.

Rozzlobeně kráčel ulicí, pak se zastavil a otočil se.

Tinu už neviděl. Nešla za ním.

Zamračil se, když viděl, jak před ním zastavuje dodávka. Neviděl řidiči do obličeje, ale zdál se mu nějak povědomý. Auto zaparkovalo těsně u něho a řidič na něho zavolal: „Brendane! Brendane Corcorane, díkybohu! Pojd' sem! Tina...“

No jasně, opravdu toho řidiče zná. Brendan se rychle rozběhl k ustaraně se tvářícímu muži. „Tina? Co se jí stalo?“ vykřikl.

„Nastup si, rychle!“

Otevřel dveře. Měl o Tinu opravdu strach. Co když se rozběhla za ním a srazilo ji auto...

„Tak už mi řekněte, co se stalo?“ naléhal Brendan a podíval se dovnitř.

Řidič ho chytil za rameno a vtáhl ho dovnitř. Vzadu nebyla žádná sedadla. A Tina taky ne.

„Co se děje? Jestli jste Tině něco udělal, jestli jste jí ublížil, tak vás zabiju!“ řekl Brendan ostře. Měl strach, ale nedával na sobě nic znát. A najednou mu to došlo...

„Podívejme se na chlapečka, mluví jako dospělý chlap. Tina je v pořádku. Zatím. Ještě na ni nepřišla řada. Zatím. Ale přijde, to mi věř. Už se těším, až ji ochutnám, ale teď, synku, vítej na mém večírku.“

Brendan se nehodlal vzdát bez boje. Musí se prát...

Najednou ucítil na obličeji mokrý ručník. Snažil se muži vytrhnout, vykřiknout...

Když se však nadechl, došlo mu že nemá šanci. Vdechl něco lepkavého, nasládlého...

Prohrál.

Bylo dobojováno.

„Musím jít na záchod,“ řekla Jana. Obličej měla úplně zelený. „Není ti nic?“ zeptala se Lori, které také nebylo nejlépe. „Myslím ...já nevím...“

„Půjdu s tebou...“

„Ne... ne... hned se vrátím,“ řekla Jana a pokusila se o úsměv. „Lori, Muffy je mrtvá.“

„Já vím. Viděla jsem to. Poslouchej, pomůžu ti...“

„Ne, ne. Hned se vrátím.“

Lori přikývla, otočila se zpátky k televizi a přemýšlela o Muffy. Byla tak milá, sladká, svým způsobem i nevinná, bez ohledu na to, čím se živila.

Lori poslouchala zprávy a snažila se vnímat fakta. Muffyino tělo bylo rovněž nalezeno v bažinách.

„Dáte si ještě jeden koktejl?“

Lori se podívala před sebe. Sklenice byla prázdná. Zakroutila hlavou. „Dala bych si vodu, prosím.“

Barman jí donesl vodu. Televizní hlasatelka pokračovala v líčení detailů brutální vraždy.

Andrew znal Muffy velmi dobře, pracoval s ní, choval se k ní hrubě. Kristepane, Andrew... Brad.

Brad si ji najal, aby mu splnila jeho tajný sen. Co když byl ten sen ještě horší, než si Jana dokázala představit? „Ne,“ zašeptala úzkostlivě. „Promiňte?“ oslovil ji barman. Lori sebou trhla.

Zdálo se jí, že s ním mluvila před chvílí. „Nerad vás ruším, ale vaše přítelkyně už se nevrátí?“

„Cože?“

„Vaše přítelkyně. Led v koktejlu už se jí úplně rozpustil. Odešla, nebo se ještě vrátí? Namíchám jí nový.“

„Odskočila si na toaletu.“

„Nestalo se jí nic? Je tam už dlouho.“

„Dlouho?“ divila se Lori. „Nejméně dvacet minut.“

Lori vyskočila. Dostala strach, že se Janě opravdu něco stalo. „Hned se vrátím.“ Vydala se k toaletám, ale barman ji zavolal zpátky. „Jste Lori Kellyová?“

„Corcoranová,“ řekla. „Jsem, promiňte. Jmenuju se Lori. A za svobodna jsem se jmenovala Kellyová.“ Uvědomila si, že plácá nesmysly.

„Máte telefon.“

„Jana?“

„Vaše přítelkyně? Volá vám z toalety často?“ utahoval si z ní barman, ale Lori na něho jen bezvýrazně hleděla. Mladík pokrčil rameny. „Je to nějaký muž. Možná abyste se raději přesunula tamhle do kouta... budete tam mít více klidu.“

„Děkuju.“

Lori se s telefonem v ruce přemístila na okraj baru.

„Haló?“

„Lori.“

Člověk na druhé straně šeptal. „Ano?“

„Ted dávej dobrý pozor, Lori Kellyová. Sleduju tě. Vidím, každý tvůj pohyb.“

Už z tónu toho hlasu jí přeběhl mráz po zádech.

„Kdo je tam? Co ode mě chcete?“ zeptala se.

„Nejdříve poslouchej, Lori Kellyová. Máš na sobě černé kalhoty a tmavě modrý svetr. Na nohou máš kotníčkové boty. Vlasy máš rozpuštěné. Moc ti to sluší. Vždycky ses mi líbila.“

„Nestojím o vaše hodnocení,“ odsekla. Konečně se vzpamatovala. „Kdo jste a co chcete?“

„Opravdová asertivní žena! Tohle na mě nezkoušej, Lori Kellyová. Chtěl jsem ti jenom dokázat, že tě opravdu vidím a že sleduju každý tvůj pohyb... aha, už se rozhlížíš, ale mě nenajdeš.“

„Kdo jste a co chcete?“

„Já už vlastně něco mám,“ zasyčel a znělo to, jako by někdo přejel ostrými nehty po tabuli. „Co máte?“

„Tvého syna.“

Lori ztuhla. Tak strašný pocit ještě nikdy nezažila. „Mého syna? Ale proč?“

„Proč? Když mám tvého syna, mám i tebe, je to tak, Lori Kellyová? Teda... pokud nechceš, abych ho hned teď zabil.“

Lori usilovně přemýšlela. Mluví s vrahem, s opravdovým vrahem? Nebo si z ní chce jen někdo vystřelit, někdo, kdo ví, že se stýká s Seanem, někdo zlomyslný a krutý?

Ne. Cítila to v kostech.

Tohle byl opravdový vrah, tentýž vrah, který utopil Mandy Obnovou, a připravil je o bezstarostné mládí a nevinnost. Tentýž vrah, který tak brutálně napadl Elli, Muffy a pravděpodobně i Susan.

A teď měl Brendana.

„Kde je Jana?“ zeptala se Lori. Najednou jí došlo, že i ji vrah musí mít.

„Udělal se jí nevolno. Ted spí. Vlastně byla na řadě ona. Ale bude muset ještě chvíli počkat.“

„Tina?“

„Tina. Tina je k nakousnutí. Už se těším, až si ji vychutnám. Nemůžu se dočkat. Ale ty jsi u mě byla vždycky na prvním místě, Lori Kellyová. Je to tak, Lori. Vždycky.“

„Co chcete?“

„Budeme si hrát. Pamatuješ si, jak jsme si kdysi hráli. Je čas, zkusit to znova.“

„Kdo jste? Řekněte mi to? Pak budu vědět, jak jsme si hráli.“

„Lori, přece si nemyslíš, že jsem takový idiot. Přestává mě to bavit. Nechci to skončit zbytečně brzo. Bude legrace pozorovat, jak si myslíš, že máš ještě šanci na záchranu. Naděje umírá poslední. Už se těším, jak ji uvidím zhasínat v tvých očích. Každopádně ty máš naději a já mám tvého syna. Tak mě dobře poslouvej. A nezapomeň, že tě vidím. Jsem blízko tebe. Až domluvíme, zaplat' účet a vyjdi ven. Dej se směrem na východ, přejdi cestu a dojdeš na parkoviště. Nikam nevolej a nikoho nepros o pomoc. A ať tě ani nenapadne nechávat za sebou nějaké vzkazy. Já tě vidím. Stačí jedna chyba a uříznu tvému synáčkovi prstíky, pak uši, špičku nosu... je ti to jasné?“

„Ano.“

„Tak dobře. Cekám na tebe, Lori Kellyová. Už dlouho na tebe čekám.“

„Když přijdu, necháte Brendana jít?“

„Možná. Ale jestli nepřijdeš, určitě ho zabiju. Pomalu. Myslím, že už jsem ti to popsal dostatečně podrobně.“

Položil sluchátko. Lori usilovně přemýšlela, kdo by jí mohl pomoci, ale věděla, že ji vrah pozoruje. Neodvážila se zavolat na policii, ani něco naznačit barmanovi. Musí zaplatit účet. Může ji vrah i *slyšet*? Neměla tušení. Kdyby tak mohla zatelefonovat Rickymu...

A co když právě Ricky je ten vrah?

Nedá se nic dělat, nemá na výběr, ten člověk má Brendana, panebože, ne...

„Vyřízeno?“ zeptal se barman vesele. Mohlo mu být kolem třiceti, měl plnovous a působil příjemným dojmem. Přikývla a chvíli na něho hleděla. „Jste v pořádku?“

Prudce přikývla. „Kolik jsem dlužna?“

„Deset dolarů.“

Vytáhla z peněženky dvacetidolarovku a doufala, že si ji díky přehnanému spopitnému bude pamatovat v případě, že by ji tu někdo hledal.

Kdo by ji hledal? Ví někdo, kde vlastně je? Samozřejmě že ano. Pokud najdou Janu a Tinu. Ten chlap jí řekl, že Janě se udělalo nevolno. To znamená, že ji musel vytáhnout ven zadním vchodem. Také tvrdil, že se chystá na Tinu...

Jak se vlastně vrahovi podařilo dostat Brendana od Tiny? Viděla Tina něco, nestalo se jí nic?

Seane, kde jsi? přemýšlela zoufale.

Měla hrozný strach. Možná je blíž, než si myslí. Možná...

Sean nemůže být vrah! Přece by nezabil vlastního syna! Když od ní odcházel, zlobil se na ni. Už jí nedůvěřoval. Domníval se, že ho zradila.

Ale miluje ji, řekl jí, že ji miluje... Nemůže být vrah.

„To je v pořádku,“ řekla barmanovi a položila bankovku na pult.

Právě uklízel sklenice, takže si ani nevšiml, kolik mu dala.

„Díky a pěkný večer.“

Lori vyšla z restaurace, došla až k silnici, přešla ji a ocitla se na parkovišti.

Stálo tam několik desítek aut. Všimla si, že z parkoviště je dobrý výhled na restauraci.

Tělo měla úplně ztuhlé. Dlouhými trhavými kroky procházela kolem řady aut. Stálo tu několik dodávek a nákladáků, které byly příliš rozměrné na to, aby jejich majitelé mohli zaparkovat v podzemních garážích.

Začínalo se stmívat. Na parkovišti bylo šero. Lori všude kolem sebe viděla podezřelé stíny.

Za sebou uslyšela nějaký hluk. Chtěla se otočit.

Někdo přes ni hodil deku. Pokusila se bránit, vykřiknout. Čísi silné paže ji srazily na zem. V hlavě jí hučelo. Deku zapáchala něčím nasládlým.

Panebože, Brendane, chtěla jsem tě zachránit! napadlo ji.

Pak ztratila vědomí.

Písek... za Muffyinými nehty byl nalezen písek.

Sean věděl, že mu to něco připomíná, ale pořád si nemohl vzpomenout co.

Zatímco přemýšlel, do márnice dorazili další dva policisté z oddělení vražd, Bill Crowley a Alex Hanson. Sean se s nimi setkal už dříve. Byli rozhodnutí osobně sledovat pitvu, aby jim neunikl jediný detail, který by mohl posunout vyšetřování o krok dopředu.

Ricky Garcia, Crowley a Hanson zůstali v místnosti s doktorkou Gillespieovou a Sean si zatím šel koupit do automatu kávu.

Na chodbě potkal nadporučíka Trenta, bývalého manžela doktorky Gillespieové.

„Moje žena měla pravdu, nemyslíte? Tam venku se pohybuje nebezpečný vrah.“

Sean se napil kávy, otočil se k Trentovi a potřásl hlavou. „Vaše bývalá žena si myslí, že ten případ vyřeším, když zrekonstruuji poslední momenty života těch obětí.“

„Moje bývalá žena vás považuje za inteligentního muže a jakýsi katalyzátor.“

Sean překvapeně zvedl obočí. „Ten chlap zabíjel už dávno předtím, než jsem se vrátil do města.“

Nadporučík Trent přikývl. „Ano. Ale po vašem návratu si vybral jednu z vašich kamarádek, která byla před lety přítomna té tragédii ve starém lomu. A teď... vypadá to, že se přestává kontrolovat. To je pro masové vrahy typické. A velice nebezpečné. Přestává si dávat pozor a touží po krvi. Musí zabíjet stále častěji. Myslím, že brzy udělá chybu. Ale třeba to ještě bude nějakou dobu trvat.“

„Já osobně si myslím, že vy a váš tým byste měli okamžitě udělat jednu věc.“

„Jakou?“

„Začněte u nás. U Rickyho, mě a ostatních. U naší party ze střední školy.“

Ricky, který právě přicházel, ho slyšel. V tmavých očích se mu zlostně zablýskalo, ale hned se uklidnil.

Díval se střídavě z Trenta na Seana. „O co tu jde? Chcete zase rozmazávat tu záležitost ve starém lomu?“

Seane, my všichni jsme tam tehdy byli, pamatuješ? To policajti si mysleli, že Mandy někdo zavraždil. Kristepane, zavřeli tě do vězení, musel jsi jít před soud, skoro tě ukřižovali...“

„A já to přitom neudělal. Ale věřím, že Mandy někdo opravdu zabil. Tentýž vrah, kterého teď hledáme.“

Ricky se usmál. „Takže začneme u tebe a u mě?“

„My všichni jsme podezřelí.“

„Možná má pravdu,“ souhlasil Trent.

Ricky znechuceně mávl rukou. „Tak se dejte do toho, nadporučíku. Vyslyšte mě. Ať má můj *kamarád* radost.“

„Udělám to. A na dnešek jsem svolal poradu. Osobně přebírám vyšetřování. Musíme zjistit, co všichni členové vaší party dělali během posledních patnácti let. Chci vědět úplně všechno.“

Ricky sklonil hlavu a pak se podíval Seanovi do očí. „To je konec našeho kamarádství,“ řekl prudce. „Jak myslíš,“ přikývl Sean.

„Ty podezíráš mě, já podezírám tebe!“ vykřikl Ricky vztekle. „Ricky, já tě nepodezírám...“ začal Sean, ale nadporučík Trent ho přerušil. „Nechte toho. Já už se o něho postarám.“ Ricky se otočil a odešel. Trent si povzdechl. „Vy ho podezíráte?“ zeptal se Sean. Trent se na něho smutně podíval. „Ne, ale myslím si, že máte pravdu. Je to někdo z vaší party. Musíme zjistit kdo. A hodně rychle.“

Když Sean odešel z márnice, zavolał Arniemu. Domluvili se, že se setkají na půli cesty mezi Palm Beach a Miami v restauraci ve Ft. Lauderdale.

„Brzy o mně budou mluvit ve zprávách,“ řekl Sean. „Našli další tělo. Taky jsem ji znal. A pokud vím i všichni mí přátelé. Byla to prostitutka.“

Arnie vypadal překvapeně.

„Jak to, že ji našli tak rychle?“ zajímal se. „Předtím je vždycky pohřbíval velmi pečlivě. Našli její tělo ve městě?“

„Ne, v bažině, stejně jako minule.“

„Ne, to není stejné. Asi nebyla pohřbena dostatečně hluboko. Myslím, že vrah chtěl, aby ji našli.“

„Proč?“

„Je čím dál tím odvažnější. Chce se ukázat. Možná se u něho začíná projevovat mentální schizofrenie. Na jedné straně je sebejistý, ale zároveň zoufalý. Je čím dál tím nebezpečnější. Navíc je přesvědčený o vlastní nepřemožitelnosti. Začíná si myslet, že je příliš chytrý na to, aby mohl být chycen. To by mohlo policii pomoci. Vrah si přestane dávat pozor, což ale znamená...“

„Co to znamená?“

„To znamená, že je nebezpečnější než kdykoliv předtím.“

„Díky, Arnie, přesně to jsem potřeboval slyšet. Ostatně Trent si myslí totéž.“

„Je mi líto, že ti nemůžu říct víc. Ale sám toho víš o psychologii zločince dost, abys věděl, jak se věci mají.“

„Máš pravdu.“

Rozloučili se a Sean se rozjel zpátky do města. Uvázl v dopravní zácpě. Klel a musel myslet na Lori a na Brendana. Když si uvědomil, že má syna, roztřásl se.

A navíc ho to rozzlobilo. Seděl uvězněný v autě a nemohl dělat nic jiného než přemýšlet. Uvědomil si, že se choval jako pokrytec. Neměl právo Lori odsuzovat. Ale

nemohl si pomoci. Možná, kdyby Brendan nebyl tak fajn kluk...

Ve voze, který si pronajal, byl i telefon, ale protože ho zatím nepoužil, chvíli mu trvalo, než ten pitomý aparát našel. Nakonec ho objevil v přihrádce na rukavice mezi sedadly. Vyťukal Loriino číslo. Včera večer od ní uraženě odešel a i když se později vrátil, dal jí jasně najevo, že to není kvůli ní, ale kvůli Brendanovi. Zlobil se na ni a zároveň cítil jakousi podivnou ztrátu, kterou nedokázal pochopit ani on sám, ale postupem času se za své chování začal stydět. Uvědomil si, že si s Lori musí promluvit.

Udělal chybu, když jí nedal šanci. Ano, ublížila mu. Ale on jí taky. Zůstala tehdy sama a nemohla se s ním nijak spojit.

Najednou celou situaci uviděl z její perspektivy. A ta nevypadala nijak růžově. Ještě pořád můžou všechno napravit. Chce to jen trochu vzájemného porozumění. Pobyť ve vězení byl strašný, Mandina smrt tragická, otcova smrt ho bolestně zasáhla, ale...

Miloval Lori. Vždycky ji miloval a vždycky bude. Ted když ji poznal blíže, nedovedl si život bez ní představit. Včera se choval jako osel, ale Lori si musí uvědomit, že byl v šoku. Určitě to pochopí. Dnes ráno, když se podíval do Muffyiných chladných mrtvých očí, si znovu uvědomil, jak krutý může život být. Nehodlá promrhat už ani vteřinu. Musí si s Lori co nejdříve promluvit. Přinutí ji, aby ho vyslechla, i když nebude chtít. Telefon vyzváněl, avšak Lori ho nezvedala.

Nervózně bubnoval prsty a vyťukal Janino číslo. Ani tam nikdo nebyl, ale za okamžik se ozval záznamník.

Janin veselý hlas mu oznámil číslo jejího operátoru, telefonní číslo do kanceláře a na Bradův mobilní telefon.

Sean musel na záznamník volat ještě dvakrát, aby si všechna čísla stačil zapsat. Naštěstí ještě stále popojížděl v dopravní zácpě, takže mu to nečinilo žádné problémy. Když se blížil k centru Miami vytočil číslo Janina operátoru. Po několika minutách zkusil zavolat Bradovi do kanceláře, a když se mu ozval záznamník, zkusil ještě mobil.

Tentokrát se mu ozval Brad. „Haló?“ Znělo to smutně.

„Bradě, tady je Sean. Nevíš, kde je Lori?“

„V Grove, s Janou a dětmi. Seane, už jsi to slyšel? Muffy je mrtvá!“

Sean se zamračil. „Tys ji teď někdy viděl?“

Brad zasténal. „Včera.“

„Cože?“

„Pronajal jsem si ji, Seane.“

„Na tu tvoji švédskou trojku?“

„Jo. A teď... je mrtvá.“

„Bradě, omlouvám se, že měním téma, ale nevíš, jestli už Lori nainstalovali ten alarm?“

„Jo, proběhlo to bez problémů.“ „Určitě?“

„Ano, mluvil jsem s Andrewem i Tedem. Jeffovi známí prý odvedli dobrou práci.“

„Nevíš, kde přesně Lori, Jana a děti jsou?“

„Přesně ne. Proč?“

„Myslím, že bychom je měli najít.“

„Zavolej na Janin operátor. Má ho vždycky u sebe...“

„Už jsem to zkoušel. Neozvala se mi.“

„Asi nepoznala tvoje číslo, a tak neví, kdo jí vlastně volal. Panebože, nemůžu přestat myslet na Muffy...“

„Já taky ne. Nemůžu si pomoci. Byl jsem v márnici a pořádně mě to vystrašilo. Chci najít Lori, Janu a děti.“

„Dobře.“

„Kde teď jsi?“

Zdálo se mu, že Brad zaváhal. „Nejsem daleko od Grove,“ odpověděl nakonec. „Kde se setkáme?“

„Na Hlavní ulici, u semaforu vedle obchodního domu.“

Seanovi se zdálo, že nejede dostatečně rychle. Snažil si namluvit, že Lori s Janou jen nakupují. Společně. S dětmi. A jsou v bezpečí. Jana se jí určitě svěřuje se svým zážitkem s Muffy. Lori jí možná na oplátku řekne něco o své minulosti a společně litují ubohou Muffy, kterou potkal tak strašný konec. Obě mají zřejmě strach. Vrah znovu udeřil tak blízko.

Možná se Lori s Janou dlouho nezdržely a už jsou na cestě domů.

Možná ani neslyšely o Muffyině smrti...

Brad dorazil na místo schůzky dříve. „Zatím jsem je neviděl, ale myslím, že si šly někam sednout. Určitě si měly co povídat. Víš, jaké jsou ženské.“

„Dobře, tak nejdříve zkusíme bary – vlastně spíše restaurace s barem, protože jsou s nimi děti.“

„Máš pravdu. Nejprve zajdeme do Janiny oblíbené italské restaurace, pak do toho podniku na rohu...“

V italské restauraci Lori s Janou nebyly, ani v dalších dvou podnicích, do kterých nakoukli, ale pak vešli do restaurace v prvním patře. Když barmanovi obě ženy popsali, souhlasně přikývl.

„Hezká blondýnka, jo,“ řekl. Hned si na Lori i na Janu vzpomněl. „Ta bruneta odešla na záchod a už se nevrátila. Pak sem někdo telefonoval a chtěl mluvit s

Lori Kellyovou. Pamatuju si to jméno, protože mi řekla, že je Lori a za svobodna se jmenovala Kellyová. Ten hovor ji zřejmě rozrušil. Když zavěsila, byla úplně bledá.“

Sean pevně sevřel okraj barového pultu.

„Ta dáma zaplatila desetidolarovou útratu dvacetidolarovkou a nechtěla nazpět. Hej, dávejte pozor. Omlouvám se, před chvílí tu někdo rozbil skleničku. Pořezal jste se...“

Sean se podíval na svoji ruku. Ano, pořezal se a z rány mu tekla krev. Necítil však nic. Jen zakroutil hlavou a bezmyšlenkovitě si kolem rány omotal ubrousek.

„A co bylo pak?“

„Myslím, že ta rána je dost hluboká, měl byste si to nechat zašít...“

„Co se stalo s tou blondýnkou?“

„Vyběhla ven.“

„Kterým směrem?“

„No, myslím, že běžela na parkoviště.“

„Panebože!“ vydechl Brad. Sean barmanovi poděkoval za informace. „Není zač. Můžu pro vás ještě něco udělat?“ Sean zakroutil hlavou a následoval Brada, který už mířil ke dveřím.

„Počkej!“ zavolal Sean. „Jana měli bychom se podívat na dámskou toaletu.“ Nikdo tam nebyl.

Rozběhli se k parkovišti, ale okamžitě se zastavili, když zaslechli sténání, které se ozývalo zpoza kontejneru na odpadky.

Vydali se tím směrem.

Na zemi tam ležela Jana.

„Kristepane!“ vykřikl Brad a sklonil se k ní.

„Je v pořádku, dýchá, tep má pravidelný,“ řekl Sean, který si klekl vedle něho. Brad Janu zvedl.

„Miláčku?“ Lehce ji poplácal po tváři. „Drahoušku, co se stalo? Kde je Tina, Lori... Brendan?“

Jana otevřela oči. Hleděla na Brada, pak se podívala na Seana a zamrkala. „Sladké... něco sladkého... ach, Bože, už jste slyšeli, co se stalo Muffy? Co tu dělám? Kde je Lori? Počkejte! Děti, Bradě, kde jsou děti?“

„Ony s vámi nebyly?“ zeptal se Brad.

„Šly se projít.“

„Kam?“

„Po Hlavní ulici,“ odpověděla Jana. „Co se stalo? Musíme je co nejrychleji najít...“

V té chvíli se rozezvonil Bradův mobilní telefon. „Haló?“

Sean slyšel Tinin hlas. Mluvila nahlas. Zdálo se, že je rozrušená. „Tati? Mám strach! Mám hrozný strach.“

„Panebože, Tino, kde jsi?“

„V obchodě. Ale nemůžu najít mámu ani Lori a, tati,... myslím, že unesl Brendana.“

„Kdo?“ vykřikl Brad.

„On... ten chlap v té dodávce!“ kvílela Tina. „Ach...“ zasténala Jana.

Sean vytrhl Bradovi telefon z ruky. „Tino, tys něco viděla?“

„Ne... ale Brendan byl se mnou a pak najednou zmizel. Nechci tu být sama. Bojím se.“

„Budeš v pořádku. Tví rodiče budou za chvíli u tebe.“ Sean vrátil telefon Bradovi.

„Zavez Janu a Tinu domů, Bradě,“ řekl a zmizel. Běhal kolem zaparkovaných aut a volal Loriino jméno. Najednou na zemi něco uviděl. Sklonil se.

Byla to Loriina velká černá kabelka.

Hned vedle spatřil otisky pneumatik, jako by někdo rychle odjížděl pryč. Lori – a Brendana – někdo unesl, o tom byl stoprocentně přesvědčený.

Pevně zavřel oči. Vrah. Vrah má Lori a jejich syna. Je zoufalý a zároveň se chce ukázat, protože si myslí, že je neviditelný a nepochopitelný. Proto teď unesl matku se synem.

Mandy je mrtvá. Ellie a Muffy taky. Možná i Sue. Vrah za sebou zanechal jedinou stopu písek za Muffyinými nehty...

Sean se postavil a zamračil se, když si všiml, že Brad ho následoval na parkoviště.

„Řekl jsem ti, abys je odvezl domů.“

„Jana se už vzpamatovala a šla vyzvednout Tinu. Telefonoval jsem na policii, budou tady za okamžik. Jana už je na tom o hodně lépe. Řekla mi, abych šel za tebou a pomohl ti najít Lori...“

Sean se na něho podíval. Brad je jeho starý kamarád, bývalý spolužák.

Je možné, že by Brad někam odvezl Lori a Brendana a pak se vrátil? Když mu volal, byl blízko Grove a navíc měl mobilní telefon.

Sean zavřel oči a snažil se vybavit zrnka písku, které doktorka Gillespieová našla za Muffyinými nehty. Nemýlil se, existovala tu vazba s minulostí. Vrah své oběti zabíjel na jednom místě a pak jejich těla odhazoval do bažin. Arnie ho naučil, že vrahové se často vrací na místo činu.

Vtom mu to došlo. Nebyla to jen pouhá domněnka. Byl si naprosto jistý.

„Starý lom,“ řekl pomalu. „Starý lom. Ten prokletý starý lom!“

„Zaběhnu pro moje auto, je rychlejší,“ nabídl se Brad. „Vyzvedni mě před barem, zavolám ještě na policii.“

„Vezmi si tohle!“ Brad sáhl do kapsy a podal Seanovi svůj telefon.

Sean začal vytukávat číslo, ale pak se zarazil. Jestli zavolá na policii, policajti přijedou k lomu v autech se zapnutými sirénami. A když vrah uslyší sirény, zpanikaří a zabije Lori i Brendana. Policii volat nemůže.

Má přímý telefon na nadporučíka Trenta. Vytukal číslo, ale ozval se mu jen záznamník. Nechal na něm vzkaz. Chvilí váhal.

Pak vytočil Rickyho číslo. Telefon zvedla nějaká žena.

„Rád bych mluvil s Rickym Gardou.“

„Právě teď tu není. Ale hlásí se každých patnáct minut. Můžu mu něco vyřídit?“

Sean zaváhal. *Panebože, co když je vrahem Ricky?* „Vyřídte mu, ať přijede ke starému lomu.“

„K jakému lomu?“

Sean hleděl na telefon. Všichni z jejich party jsou podezřelí. „On už bude vědět,“ řekl tiše.

Třeštila jí hlava.

Když se Lori probírala, zpočátku nevnímala nic jiného než silnou bolest hlavy. Ale když bolest polevila, všimla si i dalších věcí. Seděla a něco jí škrábalo na zádech.

Pod nohama měla hlínu.

Záda a paže ji bolely, protože byla přivázaná k útlému stromku. Zatím žije. Ale jak dlouho ještě? Pochopitelně že žije. Chce ji přece umučit k smrti. Přepadla ji panika a začala se prudce zmítat v poutech. Napadlo ji, že už za chvíli zemře a pořád ještě neví, kdo ji chce vlastně zabít.

Její pohyby nezůstaly bez odezvy. Zaslechla čísi zasténání.

Ztuhla a uvědomila si, že na opačné straně stromu je přivázaný Brendan. Pokusila se otočit. Srdce jí bušilo až v krku. Musela si připomenout, že i její syn je zatím naživu.

Kde je vrah?

Předstírá někde, že žije obyčejný život? Plánuje si, co s nimi udělá, až se vrátí?

„Ne, ne, ne, ne!“ vydechla Lori a znovu se pokusila vymanit z pout. Neměla šanci, provaz byl příliš silný. Zklidnila se. „Brendane, Brendane, vzbud se, prosím tě, vzbud se, musíme se odsud nějak dostat!“

Brendan neodpovídal.

Provazy, musí se z nich nějak dostat. Co má u sebe? Nic, kabelku odhodila na parkovišti. Kapsy... má prázdné. Hergot! Bože...

A co má Brendan? Klíče na řetízku. Od domu, od auta... a ten malý nožík, který dostal od Seana.

Přidušeně vykřikla. Nůž, kapesní nožík... Sean mu dal nůž.

Znovu se vzepřela v poutech a přitiskla se co nejvíce ke kmeni. Ze všech sil se snažila dosáhnout co nejdál za sebe. Námahou zasténala. Měla dojem, že si vykloubí paže. Konečně prsty nahmatala Brendana... jeho kapsu. Ještě kousek... ještě malý kousek. Teď se něčeho dotkla...

Pero.

Čtvrták.

Kapesní nožík.

Podařilo se jí nůž vytáhnout... ale spadl jí na zem. Prsty se hrabala v hlíně. Kolik času jí ještě zbývá? Kde je vrah?

„Brendane, probud’ se, prosím, Brendane...“

Provazy se jí zařezávaly do masa, ale Lori byla odhodlána nůž za každou cenu najít. Konečně... už ho má.

Ruce jí brněly, ale nevzdávala se a pokusila se nůž otevřít. I to se jí nakonec podařilo. Měla co dělat, aby hlasitě nevykřikla, když se znovu otočila, aby viděla na provazy, nechtěla pořezat sebe ani Brendana.

Byla už úplná tma, ale měsíc osvětloval okolní borovice, husté keře a kamenitou zem, nad kterou se vznášel podivný mlhavý opar. Lori se vystrašeně rozhlížela kolem sebe, ale nepřestávala řezat. V naprostém tichu slyšela, jak se nůž zakusuje do provazu. A pak se stal zázrak. Provazy povolily.

Jen tak tak že nevykřikla radostí. Zatřásla zápěstím a skoro si vykloubila rameno. Zkusila to ještě jednou,

tentokrát opatrněji, a byla volná. Vyskočila na nohy a vrhla se ke svému synovi. Jeho bezvládné tělo se mezitím svezlo na zem. Nahmatala mu tep. Co když ho vrah předávkou tou látkou, která je oba uspala? Ale Brendanův tep byl pravidelný. Jen se ještě neprohrál.

Lori se divoce rozhlížela kolem sebe. Věděla, že se musí někam ukrýt. Nevěděla, kolik času uběhlo od chvíle, kdy je sem neznámý vrah přivezl. Schovala si do kapsy Brendanův nůž, chytila syna za ramena a táhla ho pryč od stromu do hustého křoví. Jak se odsud dostanou? Mezi stromy se něco zablýsklo a Lori si s hrůzou uvědomila, že celý kamenný lom je nyní obehnan vysokým drátěným plotem. Představitelé města zřejmě nechtěli, aby se sem mládež chodila koupat. „Jak tě odsud dostanu, zlato?“ zašeptala zoufale.

Vtom ztuhla. Slyšela, jak někdo volá její jméno. Zdálo se jí, že ten zvuk se ozývá ze všech stran. „Lori!“ Ze západní strany. „Lori, Lori!“ To bylo od východu? „Lori!!!!“ Z jihu...? Naslouchala blížícím se hlasům. Sean? Brad?

Její bratr Andrew? Josh... někdo jiný? Nedokázala to odhadnout, zvuk se odrážel od okolních kamenů.

Kolik mužů je v lomu? Na chvíli ji přepadla hrůzná představa, že všichni její kamarádi jsou vraždící maniaci lačnící po její krvi.

Ne! Vrah je jenom jeden. A někdo jí přišel na pomoc.

Už otvírala pusku, aby na ně zavolala, ale pak se zarazila. V lomu sice není parta vraždících maniaků a někdo ji přišel zachránit...

Ale jeden z nich je vrah.

Slyšela šustot listů a zpanikařila. Rychle zataáhla Brendanovo tělo hlouběji do křoví a přitiskla se k zemi.

Viděla, že se k místu, kde byli s Brendanem ještě před chvílí připoutaní, blíží Sean. Ulehčené vydechla a už chtěla vyskočit na mýtinku a zavolat na něho.

Ale pak si něčeho všimla... Krve.

Z Seanovy dlaně kapala krev. V ruce držel nůž, větší kopii kapesního nožíku, který věnoval Brendanovi, a i ten byl celý od krve. *Ne!*

Nemohla tomu uvěřit. Ještě více se schoulila a pozorovala, jak se Sean sklání a prohlíží si přerezané provazy. Znovu se postavil, zaklonil hlavu a vykřikl: „Lori! Kristepane, Lori...”

Pevně zavřela oči. Téměř nedýchala. Když je otevřela, Sean už tam nebyl. Sean. Znovu zavřela oči. Trásla se po celém těle a v ústech měla sucho.

Co to udělala? Vždyť mu přece věří. Řekla mu, že mu důvěřuje. Měla se za ním rozběhnout...

Ale co když Sean právě někoho zabil... jednoho z mužů, kteří ji přišli zachránit? Měl u sebe nůž. A z ruky mu kapala krev.

Neviděla to zřetelně, ale v měsíčním světle se zablýskla čepel a určitě poznala krev...

Sean měl u sebe kapesní nůž. Švýcarský nůž.

Ale nebyl to řeznický nůž ani dlouhá dýka, která by mohla sloužit jako zbraň...

Ale proč mu z dlaně kapala krev? Co když se jen nechala zaslepit láskou? „Lori!”

„Lori!”

„Lorii!”

Znovu zaslechla své jméno a opět se jí zdálo, že volání přichází z různých stran. Rychle se otočila vlevo, odkud se ozýval divoký šustot. Vyskočila na nohy a

ustoupila o krok dozadu. Do někoho narazil. Prudce se otočila.

Brad. Ve tváři měl napjatý výraz. Rychle si přiložil prst na ústa, jako by ji chtěl varovat před blížícím se nebezpečím.

„Nehýbej se! Nehýbej se!“ zašeptal.

Lori se nehýbala. Napínala uši. Čekala. Uběhlo několik vteřin. Ještě před chvílí slyšela ze všech stran volání a teď... Nic. Naprosté ticho. Za ní stál Brad a pevně ji svíral. „Bradě...“

„Pssst!“

„Kdo...“

„Nevím!“

Pokusila se mu vytrhnout. „Lori, nedělej to ještě horší...“ *Co nemá dělat horší? Chce ji snad zabít?*

Vší silou ho udeřila loktem pod žebra. Otočila se a ještě ho kopla. Zalapal po dechu. Mlčky se svezl na kolena. Otočila se a začala utíkat.

„Seane!“ vykřikla do noci. Panebože, musí ho najít dříve, než Brad objeví Brendana a ublíží mu. Kristepane, co asi Brad udělal vlastní dceři a manželce...

„Lori!“

Zastavila se a divoce se rozhlížela kolem sebe. Ulehčené si oddechla, když se zpoza stromu vynořil Jeff Olin. „Lori, chudáčku Lori, pojd' sem, najdeme Seana...“

„Jeffe! Co tu děláš, jak ses sem dostal...“

„Sean nám všem telefonoval,“ řekl a zářivě se usmál. Odhodil si z čela pramen kaštanových vlasů a bylo vidět, že se mu ulevilo. „Tolik jsem si přál, abych tě objevil jako první.“

Postoupil o krok dopředu. Lori si všimla, že i on drží v ruce nůž.

Opravdový nůž se štíhlou ostrou čepelí nejméně patnáct centimetrů dlouhou.

Schovala se před Seanem. Zmrzačila Brada. A teď ji Jeff Olin zabije.

„Jeffe!“ vydechla a nepřestávala na něho hledět.

Zakroutil hlavou. „Neměla ses vracet domů, Lori. V New Yorku ti bylo mnohem lépe.“

„Jeffe! Ty... tys to udělal? Ty jsi zabil ty ženy...“

„Přesně tak! I Sue. Tolik toužila po chlapovi, že by se mnou šla až na konec světa. Byla tak hloupá, důvěřovala mi až do poslední chvíle.“

Lori těžce polkla. Udělalo se jí nevolno. Bála se, že omdlí. Modlila se, aby někdo našel Brendana dříve, než ho objeví Jeff.

„Jeffe , nemůžu tomu uvěřit. Ty jsi zabil Mandy? Jak jsi to mohl udělat , byla to přece tvoje sestra.“

„Mandy byla obyčejná kurva. Děvka. Nedokážeš si představit, jaké to bylo být jejím bratrem. Nenechala žádného mužského na pokoji, dokonce ani mě. Náš otec ji v tom ještě podporoval, vlastně si myslím, že byl první, kdo s ní spal. Mandy byla nevyzpytatelná. Vlastně jsem ji nechtěl zabít, ale naskytla se vhodná příležitost. Mandy pod vodou, já kousek od ní a hned po ruce jsem měl tu popínavou rostlinu... nejdříve jsem se jí chtěl jenom trochu pomstít za to, jak si ze mě utahovala... ale pak jsem si všiml výrazu v jejím obličeji a došlo mi, že ji mám v hrsti a že záleží jenom na mně, jestli Mandy zemře nebo ne. A tak zemřela. A obvinili z toho našeho Seana, což bylo dobře, protože když byla s ním, chovala se o něco snesitelněji. Byla si totiž vědoma toho, že by ji jinak nechal, ale on to stejně udělal. Kvůli tobě, že jo? Brendan je Seanův, je to tak? Ne Bradův. Ty jsi byla taky

pěkná potvora, žádná poslušná holčička. Myslím, že je spravedlivé, že zemřeš právě tady. Chtěl jsem si tě nechat až na konec, ale pak se tu objevil Sean a já si říkal, že bych té šance měl využít. I když se musím přiznat, že mě lákala ta Janina holka... skoro jsem dneska neodolal. Budu si muset ještě počkat, abych si ji mohl pořádně vychutnat. Škoda, že tebe musím zabít rychleji, než jsem plánoval. Chtěl jsem si s tebou trochu pohrát, Lori. Naše hezoučká Lori. Tak nedotknutelná. Ale tentokrát už mi neutečeš. A ještě musím zabít tvého syna. Poznal mě.“

Lori se ze všech sil snažila nezpánikařit. Zatímco Jeff mluvil, bezmyšlenkovitě si pohrával s nožem. Mohl by ji zabít ve zlomku vteřiny. Ani by nestačila vykřiknout. Musí ho ještě chvíli zdržet a doufat, že se mezitím někdo objeví.

„Jeffe, nejsi přece takový hlupák. Nebude to trvat dlouho a chytíte!“

Zakroutil hlavou. „Mě? Nikdy. Jsem přece váš oddaný přítel. Dneska jsem ti nechal nainstalovat bezpečnostní systém. Jsem uznávaný advokát, muž, který prožil hroznou tragédii, a přesto se dokázal v životě prosadit.“

Lori potřásla hlavou. „Ale teď jsi tady a ostatním to dojde. Chytí tě. A Brendana navíc nenajdeš.“

„Proč ne?“

„Je pryč.“

Jeff se usmál. Hrůzostrašné, jak přitažlivě vypadá, když se směje...

„Ten kluk tu někde musí být. Však já ho najdu.“

„Je tu Sean a Brad... co když ho najdou dřív než ty? A nepochybují, že už zavolali policii.“

„A co? Zase budou podezírat jeden druhého.“

„Myslím, že ne. Dojde jim to.“

„Zatím se tu jen tak bezcílně potulují,“ prohodil Jeff. „A jestli na mě náhodou narazí, tak se jich jednoduše zbavím. Nebude to poprvé, co zabiju chlapa.“

„Až přijede Ricky, určitě tě zastřelí.“

„Ricky mě nezastřelí, protože netuší, že já jsem vrah. My všichni přece hledáme tebe, Lori. Snažíme se tě zachránit. A tvého syna taky! Navíc, Ricky mě nemůže jen tak zastřelit. Je policajt. Musí mi nasadit pouta a zatknout mě. A k tomu nikdy nedorazí.“

„Hledíte, tak jednoduché to není.“

„Ale je, věř mi. Už mám nějaké zkušenosti.“ Byl si sám sebou naprosto jistý.

„Zabil jsi Mandy... a pak jsi prostě začal vraždit další lidi?“ zašeptala nevěřícně. Musí ho nějak zabavit...

„Ne... ze začátku jsem si jen tak hrál. S holkama. Na univerzitě. Ani jedna se neodvážila ohlásit, že jsem ji znásilnil. Kdo by jim taky věřil? Všechny šly se mnou na rande dobrovolně. Podívej se na mě? Proč by si měl chlap jako já brát násilím něco, co by mu spousta ženských dala dobrovolně a ráda?“

„Aha. Tak kdy jsi začal zabíjet? Po Mandy, je to tak?“

„Hmmm... asi tak před osmi, devíti roky. Jako první jsem zabil jednu stopačku. Její tělo nikdy nenašli, ale já měl takový strach, že jsem se celý rok neodvážil nic podniknout. Pak jsem to zkusil znovu... dával jsem si setsakramentský pozor. Sem tam jsem sbalil v klubu nějakou štetku.“

„V poslední době ses ale rozjel.“

„Jo, ale obviní z toho někoho jiného.“

„Ty si opravdu myslíš, že někdo uvěří tomu, že mě Sean zavraždil?“

„Tomu věř! Copak nečteš noviny?“

Lori za sebou zaslechla nějaký šustot, otevřela ústa a vykřikla, jak nejhlasitěji mohla: „Pomoc! Je to Jeff Olin a má nůž...“

„Lori, ty pitomá děvko, ty couro!“ zaklel vztekle a zakryl jí dlaní ústa. Přímo před obličejem měla nůž. „Bude tě škoda. Vždycky ses mi líbila. Když ses vrátila domů, řekl jsem si, že si tě nechám úplně na konec. Jako třešničku na dortu. Chtěl jsem si tě vychutnat živou, ale nedá se nic dělat. Budu se muset spokojit s tvou mrtvolou... aspoň se pokusím nezohavit ti obličej.“

Viděla nad sebou lesknoucí se čepel, cítila stisk jeho silných paží. Bránila se, snažila se ho kopnout, a když už ztrácela poslední naději, najednou Jeffem někdo zacloumal.

„Okamžitě pusť moji matku, ty hajzle!“ vykřikl Brendan.

Lori klopýtala ke stromu a opřela se o kmen. Nadechla se a vykřikla z plných plic. Brendan se ji snažil zachránit, ale je to ještě chlapec a Jeff je silný muž. Uchopil Brendana, který ho napadl zezadu, a praštil s ním o zem. Pak se na něho vrhl.

„Ne!“ křičela Lori. Odstrčila se od stromu a skočila Jeffovi na záda. Oběma rukama ho chytla za zápěstí. Měl mnohem větší sílu než ona. Už ji téměř setřásl, ale Lori se vzepřela a zakousla se mu do ruky. Zlostně vykřikl a upustil nůž.

Postavil se a odhodil ji daleko od sebe. Překvapená Lori se svezla po kmeni k zemi. Jeff se k ní blížil.

Zapomenutý nůž ležel někde v listí. Brendan se nehýbal. Vypadalo to, že je v bezvědomí.

Nebo mrtvý.

„Ty si myslíš, že se bez zbraně neobejdu?“ obořil se na ni Jeff. „Vytřesu z tebe život, Lori. Budu tě škrtit tak dlouho, až ti ty tvoje kočičí oči vypadnou z důlků. A až upadneš do bezvědomí, nebo zemřeš, budu s tebou dělat takové věci, že se už navždy budeš neklidně převracet v hrobě...“

Napadlo ji, že už teď je polomrtvá. Točila se jí hlava a nemohla se postavit na nohy. Natáhl se po ní a chytil ji za krk. Vytáhl ji po kmeni nahoru. Měl pěnu u úst a hezkou tvář zkřivenou do hrůzostrašné grimasy...

„Ne!“ podařilo se jí vykřiknout. Byla strachy bez sebe, ale ani teď se nevzdávala. „Rozškrábu ti obličej a až najdou moje tělo, budou vědět, budou *vědět*, že vrah jsi ty, a posadí tě na elektrické křeslo a pustí do tebe milion voltů...“

Zmlkla, protože jí docházel dech. Pokusila se nadechnout. Bez úspěchu. Před očima se jí zatmělo, když vtom... Zaslechla výkřik. Byl to Jeffův hlas. *Jeff* vykřikl. Pustil ji.

Znovu narazila na strom a svezla se k zemi. Chvilí jí trvalo, než se vzpamatovala.

Sean. Seanův nůž vězel v Jeffových zádech, ale nebyl dost dlouhý, aby ho mohl zabít.

Sean a Jeff se pustili do boje, váleli se v prachu ze strany na stranu...

Jeff vyskočil na nohy. Nehodlal se vzdát, i když měl v zádech zabodnutý nůž.

Lori chtěla vykřiknout. Někde blízko slyšela další hlasy, pomoc byla na dosah. Připadala si jako ve zlém snu, ale ať se snažila, jak chtěla, z hrdla jí nevyšla ani

hláska. Krk měla opuchlý a zmohla se jen na tiché zaskřehotání...

Vedle se něco pohnulo. Brendan. Brendan se plazil po zemi jen kousek od místa, kde se váleli zápasící muži. Podařilo se mu dostat na kolena... ale znovu se svalil na zem.

Nůž stále ležel v listí. Tentýž nůž, kterým Jeff zavraždil tolik lidí. Ten nůž, kterým by je všechny tři nejraději zabil.

Jeff se narovnal. S rukama v pěst byl připravený uhodit Seana do týla.

Ale Sean se mezitím také postavil a odrazil Jeffův úder. Oba se znovu zmítali na zemi.

Lori se snažila vydrápat na nohy. Všimla si, že Brendan se už vzpamatoval také a pomalu se plazí vpřed. Zvedl oči. Jejich pohledy se setkaly.

Zakřič, naznačila mu ústy. „Zavolej pomoc.“

Poslechl ji. Brendan křičel ze všech sil. Lori se svezla na kolena a plazila se k synovi. Zahlédla nůž. Jeffův nůž. Zvedla ho.

Lori zaslechla praskávý zvuk a rychle se otočila.

Jeff i Sean leželi nehybně na zemi. Jako mrtvoly.

Srdce jí bušilo až v krku. Pohybem ruky zahнала Brendana za sebe. Postavila se a polomrtvá strachy klopýtala k ležícím mužům. Byla rozhodnuta udělat cokoli, jen aby Jeffa zastavila...

Když k nim došla, Sean zasténal a začal se zvedat. Lori mu pomohla na nohy. Nebránil se. Pak špičkou boty slabě šťouchl do Jeffa.

„Slyšela jsem nějaký praskot...“ zašeptala Lori. „Myslím, že jsem mu zlomil čelist.“

Sean ještě chvíli hleděl na Jeffa a pak se obrátil k Lori a Brendanovi. Natáhl k ní ruce a sevřel ji v náruči. Mezitím k nim doklopýtal i Brendan a Sean ho rovněž objal.

Lori se roztrásla po celém těle. Upustila nůž. Už ho k ničemu nepotřebuje. Jeff sice ještě žije, ale už se nepostaví. Ted ne. Sean ho nezabil, ale dočasně zneškodnil, a pomstil tak na tomto místě Mandinu vraždu.

Sean je oba rychle odstrčil za záda, když uslyšel tichý smích přicházející ze země.

Lori pohlédla na Jeffa. Přetočil se na druhou stranu. Na pravém oku měl modřinu a celý obličej napuchlý. Už nevypadal přitažlivě. Jen stěží pohyboval jazykem a ústy, ale ani to ho nezastavilo.

„Vy blázni... zatknou mě, ale za rok mě zase pustí na svobodu,“ řekl. Rozkašlal se a vyplivl zub.

Prstem ukázal na Lori. „Vrátím se pro tebe, moje krásná Lori... mrtvá, živá, mrtvá, živá. A tobě jsem už jednou pořádně zavařil, Seane, co? Jen počkej, vrátím se pro Lori a všichni budou vinit tebe. Ty budeš ten, kdo jí ublížil, znásilnil, zabil...“

Vzduch prořízl výstřel.

Lori se prudce otočila.

Na pasece stál s revolverem v ruce Ricky Garcia. Z hlavně se ještě kouřilo.

Střídavě hleděl na Lori a na Seana. „Krucí, Seane. Vždyť jsem ti říkal, že jsem to neudělal.“ Zakroutil hlavou. „Záleží na vás, co nahlásíte. Ne, nepovažuji se za Boha, ale byl jsem Elliin a Susanin přítel a váš taky!“

Otočil se a zmizel. Lori se zavěsila do Seana, druhou rukou objala Brendana a společně Rickyho následovali.

Do lomu přijela záchranka a několik televizních štábů.

Před všetečnými dotazy novinářů chránili Lori a Sean, její bratr a několik policistů, ale neunikla návštěvě pohotovosti a noci strávené v nemocnici, protože krk měla vážně pohmožděný. Pomalu sbírala střípky informací.

Z rozhovorů ostatních se dozvěděla, co se vlastně stalo.

Ricky zavolal jejímu bratrovi poté, co obdržel vzkaz od Seana, protože se domníval, že Lori nebude vědět, komu důvěřovat, a tak bude lepší, když tam bude i Andrew.

Jeff byl mrtvý.

Rodiny jeho četných obětí sice možná nenajdou klid, ale aspoň se konečně dozví, kdo zabil jejich blízké. Na Seana nepadlo jediné podezření.

Lori trochu znepokojil fakt, že i když ji přišel do nemocnice navštívit, držel se vzadu a nechal ji v péči rodičů.

Matka ji ani na okamžik neopustila. Protože i Lori byla matkou, chápala to.

Také dědeček se na ni přišel podívat a vypadal dobře.

„Vždycky jsem věděl, že je to správný chlapec,“ řekl o Seanovi.

„Já vím.“

„Už jsi mu to řekla?“

„Vi to.“

Dědečka její odpověď uspokojila. Navíc se mu podařilo dostat zbytek rodiny z Loriina pokoje, protože věděl, že Sean se ještě vrátí.

Sean dorazil pozdě. Přišel tak potichu, že ho ani neslyšela. Několik minut stál u její postele a díval se na ni. „Lori?“ Otevřela oči.

„Seane,“ posadila se. „Znovu jsem o tobě pochybovala...“

„Tys mě viděla, když jsem objevil ty provazy.“

„Měla jsem hrozný strach... viděla jsem krev.“

Podíval se na svou ruku. „Pořezal jsem se v baru, když jsem se snažil zjistit, co se vám stalo.“

„Já vím... Ricky už mi to řekl. Je mi to moc líto! Musím se ti za spoustu věcí omluvit.“

„Už na tom nezáleží, Lori. Čas se nedá vrátit. Já ti taky ublížil. Ale chci, abys věděla, že tě miluju,“ řekl něžně.

„Vždycky jsem tě milovala. Ale nikdy jsem nenašla dost odvahy, abych ti to řekla.“

Sean se usmál. „Myslím, že je sice už dost pozdě, když vezmeme v úvahu, že našemu dítěti bude brzy patnáct, ale rád bych si tě vzal za ženu, Lori. Chci se usadit ve městě a začít nový život. Už jednou jsem odsud utekl. A ty vlastně také. Ale náš domov je tady. Co tomu říkáš?“ Tázavě zvedl obočí.

Vypadá nádherně, pomyslela si Lori. Musí být k smrti unavený. V obličejí se mu jasně rýsovaly vrásky. Měl tam vepsáno všechno, bolest, radost i obavy. Usmála se. Bála se, že propukne v hysterický pláč, když teď byla konečně v bezpečí a před ní se rozprostírala budoucnost, jakou si vždycky přála.

Přikývla a řekla zastřeným hlasem: „Já si tě taky chci vzít. Kdy to řekneme Brendanovi?“ zeptala se tiše.

„Ze se budeme brát? Myslím, že nejlepší to bude ještě před svatbou.“

„Mám na mysli to, že jsi jeho otec.“

„Ještě nevím. Asi až se k tomu naskytne vhodná příležitost. Ale nejlepší bude, když to uděláme co nejdříve, aby mu to neřekl někdo jiný.“

„Určitě bude rád, že má takového otce.“

„To doufám.“ Stiskl jí ruku. Najednou se zamračila.

„Seane, co bude s Rickym...“

„Ricky je mimo podezření. Pochopitelně, že bude muset zodpovědět nějaké dotazy. Vyplnit formuláře. Napsat zprávu. Ale jedna věc je jistá. Došlo ke rvačce a Jeff ohrožoval naše životy. Jako policista měl Ricky plné právo chránit nevinné civilisty před nebezpečným zločincem.“

Lori přikývla. „To je dobře. A Brad a Jana...“

„Myslím, že budou v pořádku. Řekl bych, že teď z nás mohou být opravdoví kamarádi. A možná budu konečně vycházet i s tvým bratrem.“

Oba se zasmáli. „Jen se mě snažil chránit,“ řekla Lori.

„Já vím.“

„Stejně je to zvláštní. Chudák Michael. Mělo mi být od začátku jasné, že když má někdo rád zvířata, nemůže být vrah. Víš, že Michael byl z nás všech nakonec nejbystřejší? Řekl mi, že Jeff je žralok.“

„Opravdu?“

„Ano, bála jsem se být s Michaelem sama doma a on jediný přitom Jeffa Olina prohlédl.“

„Zmátlo nás, že Jeff byl Mandin bratr,“ řekl Sean. „Jeff byl vážně nemocný,“ dodal. „Už je to za námi a teď nás snad už nic zlého nečeká. Ale nejdříve si musíš pořádně odpočinout.“

Lori přikývla a zavřela oči. Byla k smrti unavená a chtělo se jí spát. Konečně je v bezpečí. Sean stojí vedle

ní. Prožili spoustu bolestných okamžiků a bude chvíli trvat, než se z toho úplně vzpamatují.

Ale teď si už nemusí lhát a bát se jeden druhého, a to není pro začátek špatné.

EPILOG

Asi tři měsíce po události ve starém lomu se Sean s Brendanem vydali na ryby jen kousek od místa, kde si na víkend pronajali dům na pláži.

Brendan právě chytil velkou rybu. Zatímco dával úlovek do nádoby s ledem, Sean mu na háček chystal další návnadu. Několik minut poté už zase mlčky seděli. Ticho přerušil Brendan. „Jsi můj otec?“ zeptal se.

Překvapený Sean chvíli váhal a díval se přitom na pobřeží. Zahlédl Lori, která ležela na pláži a četla knížku.

„Ano,“ odpověděl stručně. Pak se podíval na Brendana. „Vadí ti to?“

Brendan pokrčil rameny a pak se usmál. „Iana Corcorana jsem nikdy neviděl.“

Sean přikývl. „Myslím, že až budeš starší, musíme ti toho ještě spoustu vysvětlit...“

„Jsem už dost starý, nemusíte mi nic vysvětlovat. Mám mámu moc rád, neprožívám žádné trauma, ani nemám jiné psychické problémy,“ přerušil ho Brendan. Pak dodal: „A jsem rád, že jsi můj otec.“

Sean se znovu podíval na břeh. Lori na ně mávala a ukazovala na gril. Byla štíhlá a opálená, blond'até vlasy jí

vlály ve větru. Gestem ruky jim naznačovala, že je čas k obědu.

Sean se podíval na Brendana a ještě jednou na Lori.

A uvědomil si, že sice musel ujít pořádný kus cesty, ale konečně dorazil domů.